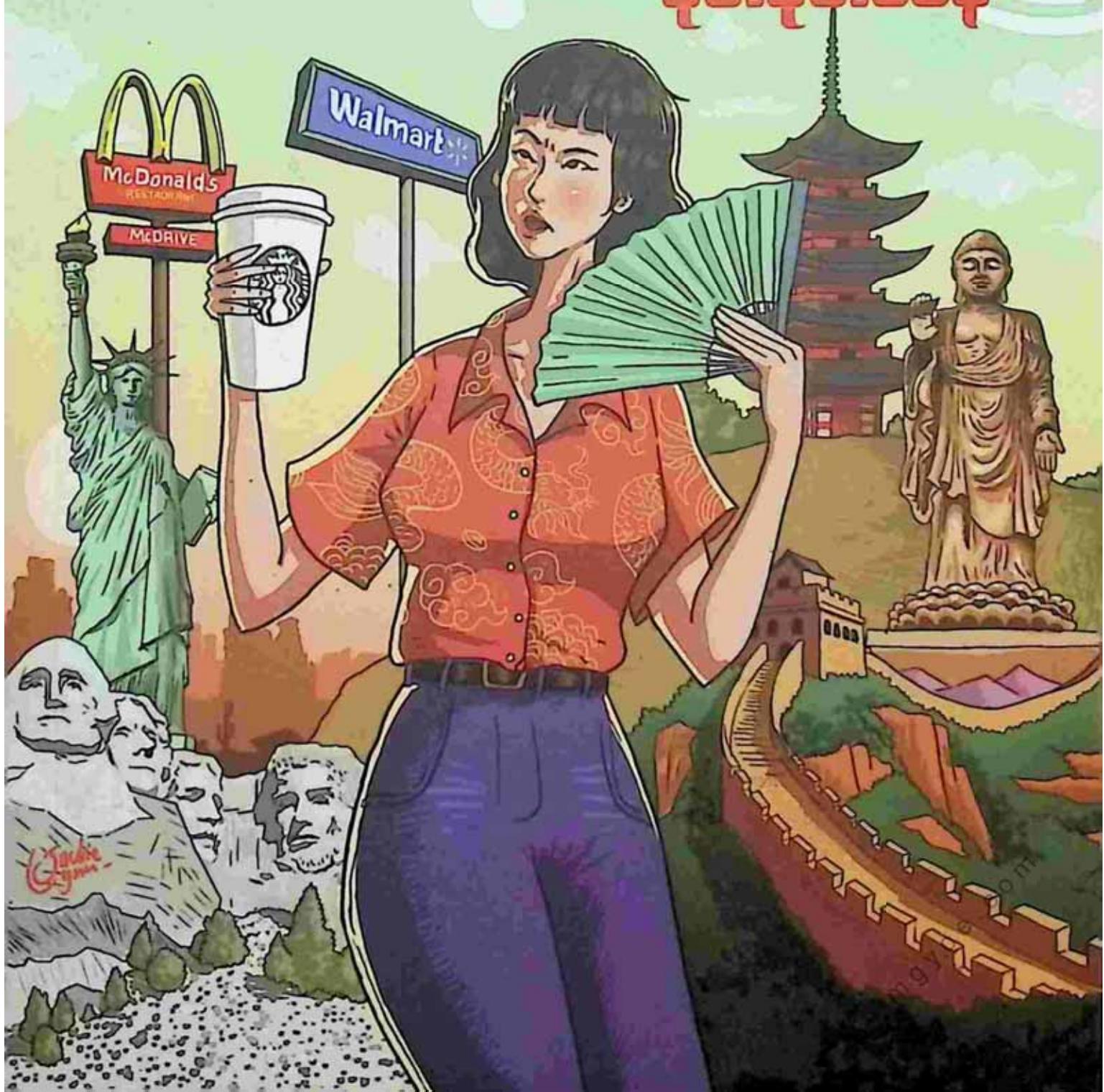

ထူးဆန်းတဲ့

အမေရိကန်

လူမျိုး

နိုင်ငံခြားစင်န

အမေရိကန်နိုင်ငံက ရွှေ့ပြောင်းအခြေချနေထိုင်တဲ့ နိုင်ငံဖြစ်တာကြောင့် လူမျိုးပေါင်းစုံ နေထိုင်ပါတယ်။ အမေရိကန်မှာ အမေရိကန် 'လူမျိုး' ဆိုပြီး မရှိပါဘူး။ ဒါဆိုတာလို အမေရိကန် လူမျိုးလို သုံးလည်းလို မေးစရာ ရှိလာပါတယ်။ အမေရိကန်ဟာ လူမျိုးပေါင်းစုံ နေထိုင်တာကြောင့် နိုင်ငံတွင်း နေထိုင်သူတွေမှာ သူ့လူမျိုး၊ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ရိုးရာဓလေ့၊ ရှေးရိုးစွဲတွေ ရှိကြပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ အရပ်ရပ်က ပြောင်းရွှေ့လာကြသူတွေဆိုပေမဲ့ တချို့က အမေရိကန်မှာ မွေးဖွားပြီး တချို့က အသက်ကြီးမှ ရောက်လာသူတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ အသက်ကြီးမှ ရောက်လာသူတွေ ဒါမှမဟုတ် ပထမမျိုးဆက်အဖြစ်နဲ့ ရောက်လာသူတွေမှာ ကိုယ့်နိုင်ငံက ပါလာတဲ့ အတွေးအခေါ်၊ ရှေးရိုးစွဲတွေ ရှိတတ်ပါသေးတယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ 'အမေရိကန်လူမျိုး' ဆိုတာက အမေရိကန်မှာ မွေးဖွားတဲ့ ဒါမှမဟုတ် အမေရိကန်မှာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် နေထိုင်တဲ့ ဒုတိယမျိုးဆက်၊ တတိယမျိုးဆက် စတာတွေကို ညွှန်းပါတယ်။ သူတို့ အမေရိကန်မှာမွေး၊ အမေရိကန်မှာကြီးပြီး အမေရိကန် ပညာရေးကို ခံယူကြတာတွေကြောင့် သူတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ မတူတဲ့ အတွေးအမြင်၊ သွန်သင်မှု၊ ပညာပေးမှုတွေ ရှိကြပါတယ်။ ဒါတွေကို ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ရှုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

STRANGE AMERICAN

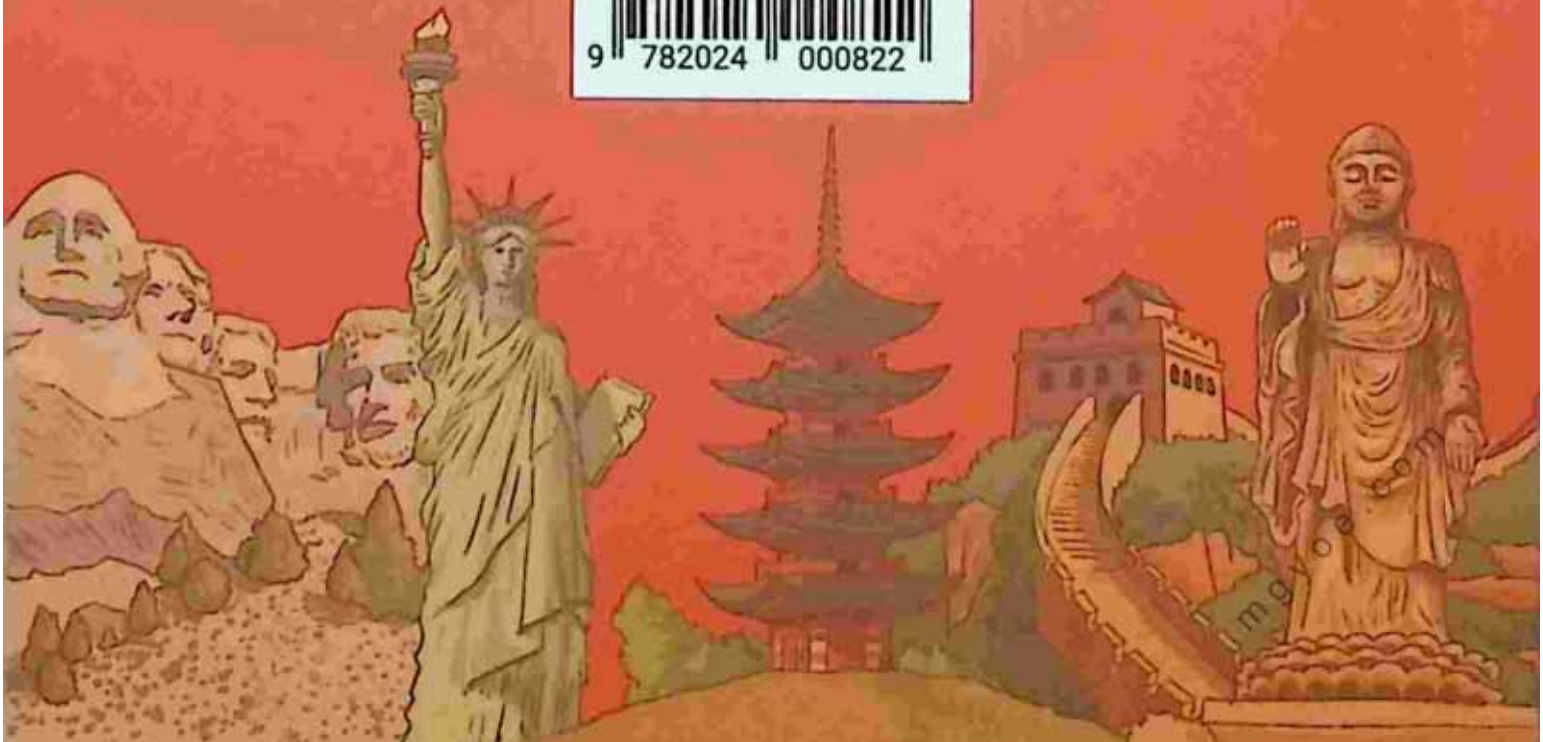
Sheng Lin

ချစ်ခင်လေးစားလျက်
နိုင်ငံနိုင်ငံစနေ

ထူးဆန်းတဲ့အမေရိကန်လူမျိုး(နိုင်ငံနိုင်စနေ)

9 782024 000822

စာရိပ်မြိုင်အမှတ်စဉ် (၈၂)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူ မူပိုင် - စာရိပ်မြိုင်

နိုင်:နိုင်:စနေ

ထူးဆန်းတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုး

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ♦ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ Jackie Lynn
- အတွင်းဒီဇိုင်း ♦ နိုင်ဇင်ထွန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ♦ ၁၀၀၀
- စာအုပ်တန်ဖိုး ♦ ၁၃၀၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးပြည့်အာကာ(၀၃၀၉၄-စာရိပ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီး၊
ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ ♦ ဒေါ်မျိုးမျိုးသန်း(မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (၀၁၅၃၃)
အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဂွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး ♦ စာရိပ်မြိုင်စာပေ၊ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊
ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။ ဖုန်း ၀၉ ၇၆၂၂၂၆၀၂၀

နိုင်:နိုင်:စနေ
ထူးဆန်းတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုး / နိုင်:နိုင်:စနေ။ ရန်ကုန်။
စာရိပ်မြိုင်စာပေ။ ၂၀၂၄။
စာမျက်နှာ - ၃၄၄၊ ၁၃.၉၇ စင်တီ x ၂၀.၃၂ စင်တီ
(၈၂) ထူးဆန်းတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုး

မာတိကာ

◆	မူရင်းစာရေးသူရဲ့စကား	၄
◆	နိဒါန်း	၉
◆	ဘာသာပြန်သူ အမှာစကား	၁၃
၁။	ထူးဆန်းတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုး	၁၄
၂။	တော်လှန်ရေးသည် ထမင်းဖိတ်စားခြင်း မဟုတ်	၂၇
၃။	သစ်ကြားသီး ကောက်ကြစို့	၅၀
၄။	တက္ကဆက်သားတို့ရဲ့ ဂုဏ်ယူဖွယ်	၅၉
၅။	ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းခြင်း	၉၁
၆။	သူရဲကောင်း ကားသမား	၁၀၉
၇။	ကြက်မေမေ နန်စီ	၁၂၇
၈။	ဥသူရဲကောင်းရဲ့ ဦးနှောက်ခြောက်စရာအဖြစ်	၁၃၆
၉။	မော့လီအဖေ	၁၆၀
၁၀။	အရာရှိကြီး ဖီးလစ်	၁၈၁
၁၁။	ကံစမ်းမဲ အမြဲပေါက်သူ	၂၀၀
၁၂။	မြစ်ကမ်းဆီသို့	၂၂၄
၁၃။	အမေရိကန် “မယက”	၂၄၂
၁၄။	မီးနေသည်	၂၅၆
၁၅။	မြို့ကလေးရဲ့ ရွေးကောက်ပွဲ	၂၇၉
၁၆။	နောက်ဆုံးနေ့အတွက် ပြင်ဆင်သူ	၂၉၆
၁၇။	အမေရိကန် ကျီးကန်း	၃၁၃
၁၈။	လင်မယားအချင်းချင်း အပြန်အလှန် ထိခိုက်နာကျင်မှု	၃၂၉

မူရင်းစာရေးသူရဲ့ စကား

“ထူးဆန်းတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုး” က ကျွန်မ အမေရိကန်ရောက်ပြီး ရှစ်နှစ် အတွင်းမှာထုတ်တဲ့ ဆဋ္ဌမမြောက်စာအုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီရှစ်နှစ်တာကာလ အမေရိကန်မှာ နေထိုင်စဉ်အတွင်း ကျွန်မဘဝမှာ တွေ့ကြုံရ ခံစားရတာတွေကို ရွေးချယ် သိဖွဲ့ထားတာဖြစ်တယ်။

“ထူးဆန်းတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုး” က ကျွန်မရဲ့ မှတ်တမ်းအက်ဆေးဖြစ်ပြီး ကျွန်မရဲ့အမေရိကန်ဘဝကို သရုပ်ဖော်ထားတာဖြစ်တယ်။

တရုတ်နိုင်ငံနေ့ရက်မှ အမေရိကန်နေ့ရက်အဖြစ် ကျွန်မရဲ့ဘဝက ကြီးမားတဲ့ ပြောင်းလဲမှုဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကနဦးမှာ နယ်မြေဧရိယာ ပြောင်းလဲမှုဖြစ်တယ်။ ကျွန်မက အရှေ့တိုင်းသားဖြစ်ပြီး အနောက်တိုင်းကို ရုတ်တရက် ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ခုက ပတ်ဝန်းကျင် ပြောင်းလဲမှုပါ။ ဆူညံစည်ကားတဲ့ မြို့တစ်မြို့ကနေ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းတဲ့ ကျေးလက်ဒေသတစ်ခုကို ကျွန်မ ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ဖြစ်တည်မှု ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ အလုပ်တက်၊ အလုပ်ဆင်း ဝန်ထမ်းဘဝကနေ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အိမ်မှာနေတဲ့ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဒီလို အပြောင်းအလဲတွေကြောင့် ကျွန်မရဲ့ အမေရိကန်နေ့ရက်တွေဟာ အကြောင်းအရာ၊ ဖွဲ့စည်းပုံ၊ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်နဲ့ အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေက ကျွန်မရဲ့ တရုတ်ပြည်က နေ့ရက်တွေနဲ့ လုံးဝကွာခြားပါတယ်။ အကြီးမားဆုံး

mgyoe.com

ကွာခြားချက်က လူတွေဖြစ်ပါတယ်။ အမေရိကန်တွေရဲ့ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါက ကျွန်မတို့နဲ့ မတူဘူး။ ဘာသာစကားလည်း မတူဘူး။ စားသောက်တာလည်း မတူဘူး။ ဓလေ့ထုံးစံ အလေ့အထတွေလည်း မတူပါဘူး။ ပင်ကိုစရိုက်အရ သူတို့က ဒဲ့တိုးဖြစ်ပြီး ကျွန်မ တို့က သိုဝှက်ပါတယ်။ သူတို့က ဖြစ်သလိုရှိပြီး ကျွန်မတို့က လေးနက်ပါတယ်။ သူတို့က အလွယ်တကူ စိတ်ကျေနပ်မှုရပြီး ကျွန်မတို့က ပြီးပြည့်စုံမှုကို လိုက်လံရှာဖွေ ပါတယ်။

တရုတ်လူမျိုးနဲ့ အမေရိကန်လူမျိုးကြားမှာ အခြားနားဆုံးက ဘာသာစကား လို့ လူ အများက ထင်ကြတယ်။ တကယ်တမ်းမှာ အခြားနားဆုံးက အတွေးအခေါ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ သူတို့ ပဋိပက္ခဖြစ်တာဟာ များသောအားဖြင့် အတွေးအခေါ် အယူအဆ ကွဲလွဲမှုကြောင့်ဖြစ်တယ်။ မပြောပလောက်တဲ့အရာလို့ ကျွန်မတို့ ထင်တဲ့ အရာတွေဟာ သူတို့အတွက် အရေးထားတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ ဥပမာအားဖြင့် မီးသွေး မီးဖိုဟောင်း တစ်ခုက ကျွန်မတို့မျက်စိထဲမှာ အမှိုက်ဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ အကြည့်ထဲ မှာတော့ ဒါဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဖြစ်တယ်။ အရေးပါတယ်လို့ ကျွန်မတို့ထင်တဲ့ အရာက သူတို့အတွက်က အသေးအဖွဲ့ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ကျွန်မ တို့မှာ အမျိုးသမီးတွေ မီးနေတာကို အလေးအနက်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန် အမျိုးသမီးတွေက မီးမနေကြဘူး။ နေရင်တောင် တရုတ်အမျိုးသမီး မီးနေတာနဲ့ မတူပါဘူး။ တရုတ်အမျိုးသမီး မီးနေတာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သူတို့နားမလည် နိုင် ဖြစ်ကြတယ်။ လက်မခံနိုင် ဖြစ်ကြတယ်။

ပြီးတော့ ဧည့်ဝတ်ပြုခြင်းမှာလည်း အဲဒီလိုပဲ။ ကျွန်မတို့က “အိမ်လာသမျှ သူတိုင်းဟာ ဧည့်သည်” ဖြစ်တယ်။ “ဧည့်ဝတ်ပြုငှာ” ဧည့်ခံကြတယ်။ “ဧည့်ဝတ်”က ထမင်းတစ်ပွဲလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဂရုတစိုက်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါက ကျွန်မတို့ရဲ့ ဧည့်ဝတ်လောကွတ် ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန်ကျတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်အိမ် သွားလည်ရင် သူတို့က ခင်ဗျားကို စကားချိုချိုသာသာနဲ့ ဧည့်ခံလိုက်မယ်။ ပြီးရင် ဝိုက်ဟောင်း လောင်းကြီးနဲ့ ခင်ဗျား အိမ်ပြန်ရတယ်။ ဒါကို ကျွန်မတို့က ပုံမှန်လို့ မထင်ပေမယ့် သူတို့အတွက်က ဒါဟာ ပုံမှန်ဖြစ်တယ်။

မိသားစုဆက်ဆံရေးကလည်း အဲဒီလိုပါပဲ။ မိသားစုအချင်းချင်း တွေ့ကြရင် ပွေ့လိုက် ဖက်လိုက်နဲ့ ပါးစပ်ဟတာနဲ့ “ချစ်တယ်နော်” လို့ သူတို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းမှာ သူတို့ဟာ သီးခြား ရပ်တည်ကြတယ်။ မိဘက သားသမီး

ကိစ္စထဲ ဝင်မပါဘူး။ သားသမီးက မိဘကိစ္စထဲ ဝင်မပါဘူး။ ကျွန်မတို့ကျတော့ မိသားစုအရေး တို့အရေးဖြစ်တယ်၊ အိမ်တွင်းမီး အိမ်ပြင်မထုတ်ကြဘူး။ မိသားစုချင်း စည်းစည်းလုံးလုံးရှိပြီး အချင်းချင်း ကူညီကြတယ်၊ ချစ်ခင် ရင်းနှီးကြတယ်။

ဒါဟာ ဘယ်သူမှားတယ်၊ ဘယ်သူမှန်တယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဆိုးတယ်လို့ အကဲဖြတ်စရာ မလိုပါဘူး။ ဒါဟာ အယူအဆ အတွေးအခေါ် မတူကြတဲ့အတွက် ကြောင့် ဖြစ်တယ်။

တွေးခေါ်နည်း မတူတော့ နေထိုင်ပုံလည်း ခြားနားကြတယ်။ ဒီလို မတူတဲ့ ခြားနားမှုကြောင့် ကျွန်မတို့ရဲ့အမြင်မှာ သူတို့က သိသိသာသာ ထူးဆန်းနေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အသေးစိတ်ကြည့်ရင်၊ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်ရင် ထူးဆန်းတဲ့ အမေရိကန်တွေက တကယ်တမ်းမှာတော့ ချစ်စရာကောင်းလှပါတယ်။ ဒီလို ချစ်စရာကောင်းတာတွေကပဲ ခင်ဗျားကို ရယ်မောစေပါလိမ့်မယ်။

ထူးဆန်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ်စရာကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တရုတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမေရိကန်ပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးက နေထွက်ရင် အလုပ်လုပ် နေဝင်ရင် အနားယူကြပါတယ်။ အားလုံးက ဘဝကို ချစ်မြတ်နိုးကြပြီး ဖျော်ရွှင်အေးချမ်းမှုကို လိုလားကြပါတယ်။ လူ့သဘောသဘာဝက အတူတူပါပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည် သင်ယူ သည်းခံရပါတယ်။ ဒီလို စိတ်နေစိတ်ထားမျိုးရှိရင် လောကမှာ မြင်ရတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အရာတွေက မထူးဆန်းတော့ဘူး။ လောကမှာရှိတဲ့ လူတွေကလည်း အချင်းချင်း လေးလေးစားစား ဆက်ဆံနိုင်တယ်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပထုတ်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရန်ငြိုး ဖွဲ့တာတွေကမှ ထူးဆန်းတဲ့အရာဖြစ်တယ်။

ဒါဟာ ‘ထူးဆန်းတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုး’ မှာ ကျွန်မဖော်ပြချင်တဲ့ အတွေးဖြစ် သလို ဒီစာအုပ် ရေးသားခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ရှေ့တလောက ကျွန်မရဲ့ အခြား စာအုပ်တစ်အုပ်ရဲ့ အယ်ဒီတာချုပ်နဲ့ စကားစမြည် ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်မကို “နင့်လိုလူမျိုးကို သိပ်အားကျတာပဲ။ တစ်သက်လုံး စာတွေ မရပ်မနားရေးလို့ရတယ်” လို့ ပြောတယ်။ တကယ်တမ်းက သူ့ကို ကျွန်မ အားကျတာပါ။ ထုတ်ဝေရေးတိုက်လည်း ပိုင်တယ်။ ငွေလုံ့လလည်း ရှိတယ်။ စက္ကူစာအုပ်နဲ့ အီးဘွတ် (e-book) တွေကြားမှာ တိုက်ပွဲအရှိန် ပြင်းလာပါ တယ်။ လက်ရှိအခြေအနေက စက္ကူစာအုပ်တွေ ရုန်းကန်နေရပြီး အီးဘွတ်တွေက အရှိန်အဟုန်နဲ့ တိုးတက်နေတယ်။ စက္ကူစာအုပ်တွေရဲ့ အနေအထားကို မှီခိုဖို့က

တကယ်ကို ခက်ခဲပါတယ်။ ရဲရင့်မှုနဲ့ ဉာဏ်ပညာတွေ ပိုလိုအပ်ပါတယ်။

စက္ကူစာအုပ်နဲ့ အီးဘွတ် ကြားရတာ သိပ်အဆင်မပြေပေမယ့် သူတို့က ဒီကနေ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အထူးပြုအရာတွေဖြစ်တယ်။ အီးဘွတ်ကို ကျွန်မ မငြင်းဆန်ပါဘူး။ သူ့မှာလည်း သူ့ဆွဲဆောင်မှု ရှိပါတယ်။ ကျွန်မလည်း မကြာခဏဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးသားသားပြောရရင် အီးဘွတ်ဖတ်တာက စက္ကူစာအုပ်ဖတ်တာလောက် မကောင်းပါဘူး။ အီးဘွတ်မှာ ကောင်းတဲ့အရာတွေ ရှိပေမယ့် အရေအတွက်ကို ဦးစားပေးပြီး အရည်အသွေးက ကြမ်းပါတယ်။ အလုပ်ခိုတာတွေတောင် ရှိပါတယ်။ သိပ်မကြာခင်တုန်းက စာရေးဆရာ “Lin Yutang” ရဲ့ “လူ့ဘဝစားတော်ပွဲ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို အင်တာနက်မှာ ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလောက်ခမ်းနားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်က ရှုပ်ထွေးတဲ့စာပိုဒ်၊ ဝါကျပုံစံအမှားတွေနဲ့ တည်းဖြတ်ထားလိုက်တာ အလှတရား မဲ့နေခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်က ကြည်လင်တဲ့မှန်ချပ်နဲ့ တူပါတယ်။ နှလုံးသားကို ထင်ဟပ်စေပါတယ်။ ဒီလိုတည်းဖြတ်ထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်က ဘယ်ကလာ နှလုံးသားကို လင်းစေနိုင်မလဲ။

စက္ကူစာအုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အီးဘွတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖတ်လိုတာကို ရွေးချယ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငြင်းခုံစရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စက္ကူစာအုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အီးဘွတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သေချာဂရုတစိုက် တည်းဖြတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ သူတစ်ပါးကို မလှည့်ဖြားဖို့၊ ကိုယ်ကျင့်တရားမပျက်ဖို့နဲ့ စာအုပ်ရဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက်ကို သိရှိနားလည်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ကျွန်မတို့တစ်ခေတ် မျိုးဆက်က စာအုပ်ကိုင်ပြီး ကြီးလာကြသူတွေပါ။ တကယ့်စာအုပ်က နမ်းရင် မွှေးပြီး ကိုင်ရင်လှပါတယ်။ ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထားရင် လေးလေးပင်ပင်ရှိပါတယ်။ စက္ကူရဲ့လှပတဲ့ မျက်နှာပြင်ကို အီးဘွတ်နဲ့ အစားထိုးလို့ မရပါဘူး။ စက္ကူစာအုပ်ရဲ့ အများသူငှာ ခံစားချက်ကိုလည်း အီးဘွတ်က အစားမထိုးနိုင်ပါဘူး။ ဒီအတွက်ကြောင့်ပဲ လူအများက စက္ကူစာအုပ်ဝယ်ယူဖို့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိနေကြသေးတယ်။ စာရေးသူ ထုတ်ဝေသူ စာအုပ်စီစဉ်သူတွေ အားလုံး အတူတကွ ဇွဲရှိရှိ လုပ်ဆောင်နေကြပါတယ်။ ဇွဲရှိတိုင်း ရလဒ်တွေ သေချာထွက်ပေါ်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရလဒ်ကို ရယူလိုရင်တော့ ဇွဲရှိရှိ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်နေဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အနာဂတ်က ဘယ်သို့ဘယ်ပုံဖြစ်မယ် ဆိုတာကိုတော့ အချိန်ကသာ ဆုံးဖြတ်ပေးမှာပါ။ ဘဝရဲ့ အမှန်တရားက ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်ပြီး လောကရဲ့တရားက မမြဲခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ရေးပြီးတာနဲ့ စာရေးဖို့ အစီအစဉ်တွေ စားပွဲပေါ်မှာ အများကြီး ကျန်နေပါသေးတယ်။ အချိန်မလောက်သလို အမြဲခံစားနေရပြီး တစ်ယောက်ယောက် က ကျွန်မနောက်ကနေပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ပုတ် တိုက်တွန်းနေသလို အမြဲ ခံစားရပါတယ်။ လှည့်ကြည့်ရင်တော့ အဲဒီလူဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေပါတယ်။ သူက စိတ်အားထက်သန်မှု အပြည့်၊ အပေါ်စီးဟန်နဲ့ ရှိနေတာမို့ သူ့ကို ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်းမသိတာနဲ့ ကျွန်မ ကြိုးစားနေပါတယ်။ ကြိုးစားပြီး ရေးနေပါတယ်။ ကျွန်မ မရပ်တန့်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီရှစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်မ အပျင်းမထူခဲ့တာကြောင့် ကျွန်မ ကို ဆုချီးမြှင့်ပါလို့ ပြောဖြစ်တယ်။

သူက စာရေးတာအတွက် စာရေးခြင်းက ဆုလာဘ်ပဲလို့ ပြောပါတယ်။

ဒီစကားက စာရေးဆရာ Zhou Hya Cheng ပြောဖူးတဲ့ စကားပါ။ သူက ဘာလို့ တစ်ပုံစံတည်း ပြောရတာလဲ။

ကောင်းပါပြီ။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကျွန်မ ဆုချီးမြှင့်ခံရပါပြီ။ ဒီဆုကို ကျွန်မ သိပ် နှစ်သက်ပါတယ်။ စာရေးတာအတွက် စာရေးခြင်းက ဆုလာဘ်တဲ့။ ဒီလိုဆိုလို့ စာဆက်ရေးနေရုံပေါ့။

Sheng Lin

၂၀၁၇ ခုနှစ် မေလ၊

အမေရိကန်တက္ကဆက်ပြည်နယ်၊ ဝပ်ရ်တန်မြို့။

နိဒါန်း

လင်းက သူ့စာအုပ်အသစ် ‘ထူးဆန်းတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုး’ ကို ထုတ်ဝေ တော့မယ်။ ကျွန်မကို စာအုပ်အတွက် ရှေ့ထွက်စာရေးပေးဖို့ တောင်းဆိုလာပါတယ်။ သူ့ခင်ပွန်းက သူ့စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ နိဒါန်းတစ်ခု ရေးပေးဖူးတယ်။ သူ့အမေကလည်း သူ့စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ရေးပေးဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ယောက္ခမ ကျွန်မကိုလည်း ရေးပေးဖို့ သူ မျှော်လင့်တယ်။ ကျွန်မကို သူ ပြောတုန်းက ကျွန်မ အတော်လေး အံ့ဩသွားတယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲ ပါဝင်တဲ့ စာရေးသူတစ်ယောက် ဖြစ် လိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားပေမယ့် စမ်းကြည့်ဖို့ ကျွန်မ စိတ်အားထက်သန်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ချွေးမ လင်းက လှပြီး ထက်မြက်တဲ့ တရုတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူက အမေရိကန်ရောက်တာ ရှစ်နှစ်ပဲရှိသေးပေမယ့် စာအုပ်ခြောက်အုပ်ထွက်ပြီး ပါပြီ။ သူ ကြိုးစားပြီး ရေးနေသေးတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဘယ်တစ်အုပ်ကို ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးလဲလို့ မေးလာခဲ့ရင် ‘အန်နီ တရုတ်ပြည်ရောက်ခဲ့စဉ်က’ ဆိုတဲ့ တစ်အုပ်ကို ကြိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ မဖတ်ဖူးပေမယ့် စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်မ မကောင်း ကြောင်းကို သူ ရေးထားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။

လင်းကို ကျွန်မရဲ့ ချွေးမအဖြစ် ကျွန်မ လိုလိုလားလား ကြိုဆိုခဲ့သလို တရုတ်ယဉ်ကျေးမှုကို ကျွန်မတို့ မိသားစုထဲ ယူဆောင်လာခွင့်ပေးခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးတမ်းကိုလည်း သူ့ကို ပြသဖို့ အခွင့်အရေး ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့သား

mgyoe.com

ဖီးလစ်က လင်းကို သူ လက်ထပ်မယ်၊ လင်းက တက္ကဆက်မှာ လာနေလိမ့်မယ်လို့ ပြောတုန်းက ကျွန်မ စိုးရိမ်ခဲ့မိပါတယ်။ မိသားစု၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေနဲ့ လူဦးရေ သန်းချီတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို သူ ခွဲခွာပြီး လူဦးရေ ရှစ်ထောင်ကျော်သာရှိတဲ့ ကျွန်မ တို့ရဲ့ မြို့ငယ်လေးကို သူ ပြောင်းရွှေ့လာမယ်ဆိုတော့ ဒါဟာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ အပြောင်းအလဲတစ်ခုပါ။ လူသူကင်းမဲ့ ခြောက်ကပ်တဲ့ ကျေးလက်မှာ လိုက်လျော့ ညီထွေ သူ နေနိုင်ပါ့မလား။

ဒါပေမဲ့ လင်းရဲ့ လိုက်လျော့ညီထွေမှုက ကျွန်မတို့ တွေးထင်ထားတာထက် ပိုမြန်ပါတယ်။ အခုအချိန်မှာ လင်းဟာ မြေပြင်မှာ ကြက်၊ ဘဲ၊ ငန်း၊ ကြက်ဆင်တွေ မွေးရုံမက လတ်ဆတ်တဲ့ အသားနဲ့ ဥတွေကိုလည်း စားရပါတယ်။ လင်းနဲ့ ဖီးလစ် ခရီးထွက်ရင် ကျွန်မက အဲဒီ ကြက်ဘဲတွေကို စောင့်ရှောက်သူပါ။ သူတို့ကို ကူညီရတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာပေမယ့် ငန်းလိုက်ဆိတ်တာကိုတော့ ကျွန်မ သိပ်ကြောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ လင်းနဲ့ သူ့တိရစ္ဆာန်လေးတွေ အတူ နေတဲ့ အချိန်တွေကို ကျွန်မ မြင်ယောင်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။

လင်းမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်တွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ လှပတဲ့ ခြံလေး တစ်ခုလည်း ရှိပါသေးတယ်။ သူက တက္ကဆက်သားတွေလို အပင်စိုက်ပျိုးပြီး တရုတ် တွေလို ချက်ပြုတ်ပါတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုနှစ်ခုကို လှလှပပ ပေါင်းစပ်ပါတယ်။ ကျွန်မ တို့ရဲ့ ရိုးရာပါတီပွဲတွေမှာ လင်းက တရုတ်ဟင်းလျာတွေ ယူဆောင် လာတတ်ပါ သေးတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း လိုလိုလားလား ပေါင်းစပ်ပေါင်းစုပါတယ်။ တက္ကဆက် သားတွေ ကြိုက်တဲ့ အစားအစာတွေမှာလည်း လင်း လိုက်လျော့ညီထွေ ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ ဥပမာအားဖြင့် ဟပ်ဘာဂါ၊ ပြောင်းဖူးနှစ်အစပ်၊ ပြီးတော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိမ်းတွေကို သွားရေစာအဖြစ် စားတဲ့အကျင့်ကိုလည်း သူ ရသွားပါပြီ။ ကျွန်မတို့လည်း ငါးရှဉ့်၊ ငါးအကောင်လိုက်နဲ့ ခေါင်းရှိ ခြေရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကိုလည်း စားတတ်နေခဲ့ပါပြီ။ ဥပမာအားဖြင့် ဘဲသားပါ။ ဘဲလျှာက သွားရေစာအဖြစ် စားလို့ရတယ်လို့ လင်းက ကျွန်မရဲ့ မြေးတွေကို ပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသွားရေစာကိုတော့ မြေးတွေက အသိအမှတ်မပြုနိုင်သေးပါဘူး။ အမေရိကန်တွေဟာ ချက်ပြုတ်တဲ့အချိန်မှာ တိရစ္ဆာန် တွေရဲ့ အစိတ်အပိုင်း အတော်များများကို အလာဟဿ ဖြုန်းတီးပစ်တယ်လို့ လင်း ထင်ပါတယ်။

ဖီးလစ်က လင်းကို အမေရိကန်မှာ ကားမောင်းတတ်အောင် ကြိုးစားပြီး သင်ပေးပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ အမြန်လမ်းပေါ်က အရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းတဲ့ ကားတွေကို

သူ့လန့်ပါတယ်။ အမေရိကန်ကလေးတွေဟာ ကိုယ့်ပိုင်နက်ပြေပေါ်မှာ ကားအမျိုးမျိုး မောင်းတမ်း ဆော့ကစားကြတာကို လင်းက တအံ့တဩဖြစ်ပါတယ်။ ၁၆ နှစ်အရွယ်နဲ့ ကားမောင်းလိုင်စင် ရနိုင်တာကိုလည်း သူက အံ့ဩပါတယ်။ ဘတ်စ်ကားမရှိတာကြောင့် လူအများစုက မဖြစ်မနေ ကားမောင်းကြရပါတယ်။

ကျွန်မမှာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း တချို့ ရှိပါတယ်။ ဒီမိတ်ဆွေဟောင်းတွေနဲ့ တစ်ပတ်တစ်ခါ တွေ့ဆုံကြပြီး နေ့လယ်စားကြတာ နှစ်ပေါင်းအတော် ကြာခဲ့ပါပြီ။ တစ်ခါက လင်းကို ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ထမင်းစားဖိတ်တော့ အမေရိကန် 'လူအို' အမျိုးသမီးတွေဟာ မိတ်ကပ်အဖွေးသား၊ လက်ဝတ်လက်စား ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် ဝတ်ဆင်ထားတာကို တွေ့တော့ လင်း အတော်အံ့ဩသွားပါတယ်။ ဒီလို မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေကို လင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရတာ ကျွန်မ ပျော်ပါတယ်။ 'လူအို' အမျိုးသမီးတွေမှာလည်း ပျော်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ လင်းကို သတိထားမိစေချင်ပါတယ်။ အသက်အရွယ်က ကျွန်မတို့လုပ်ချင်တာကို မဟန့်တားနိုင်ပါဘူး။ လင်းက ကျွန်မတို့ မြို့ငယ်လေးမှာ လူချစ်လူခင် ပေါပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘုရားကျောင်းမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့မြို့ရဲ့ ပွဲလမ်းသဘင်တချို့ကို သူ နှစ်ခြိုက်စွာ ပါဝင်ဆင်နွှဲပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ဝိုင်မြည်းပွဲ၊ ကားပြပွဲ၊ ဂီတပွဲတော်တွေပါ။ သူက တစ်ခါတလေ ဘိုးဘွားရိပ်သာသွားပြီး သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို တရုတ်တူရိယာ တီးခတ် ဖျော်ဖြေတတ်ပါသေးတယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို စနောက်တာမျိုး လုပ်တတ်ပါသေးတယ်။ သူ့မှာ ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိလို့ လူချစ်လူခင်ပေါတာ ဖြစ်တယ်။

အထက်က ကျွန်မပြောတဲ့ အကြောင်းအရာ အတော်များများကို လင်းက 'ထူးဆန်းတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုး' စာအုပ်မှာ ရေးထားပါတယ်။ ဒီစာအုပ်က သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။ အမေရိကန်တွေလည်း ဖတ်လို့ရအောင် ဒီစာအုပ်ကို အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပါ။ လင်းရဲ့စာအုပ်ကနေတစ်ဆင့် အမေရိကန်ယဉ်ကျေးမှုကို တရုတ်လူမျိုးတွေ ပိုလေ့လာခွင့်ရနိုင်တယ်လို့ တွေးမိရုံနဲ့တင် ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်မိပါတယ်။ ကျွန်မလည်း တရုတ်ယဉ်ကျေးမှုတွေကို လေ့လာသင်ယူဖို့ ဆန္ဒရှိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်က ကျွန်မ တရုတ်ပြည် ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ လင်းရဲ့မိသားစု၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟောင်းတွေက ကျွန်မကို တရင်းတနှီး တွေ့ဆုံကြတယ်။ သပ်ရမ်းလှပတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ ကျွန်မကို စားဖွယ်အစုံစုံနဲ့ ဧည့်ခံခဲ့ကြတယ်။ အရ

သာ အသစ်တွေကို ကျွန်မရဲ့လျှာနဲ့ မြည်းစမ်းခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

‘တရုတ်ပြည်ရဲ့’ ကားအသွားအလာ အခြေအနေကို ကျွန်မ အင်မတန် အံ့ဩခဲ့ရပါတယ်။ ရှေ့ကို တိုးဝှေ့သွားလာနေကြတဲ့ လူအုပ်ကြီးတွေကို အမြဲတစေ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါမျိုး ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေ့ကြုံဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လူအုပ်ကို ဘယ်လို ဖြတ်ကျော်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အမြန်သင်ယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို တိုးဝှေ့တာဟာ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းသလားလို့လည်း မတွေးမိတော့ပါဘူး။

တရုတ်နိုင်ငံခရီးစဉ်မှာ ကျွန်မ အကျိုးအများကြီး ရခဲ့သလို ကြိုက်နှစ် သက်တာတွေလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်သွားရဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ လင်းက ကျွန်မတို့ရဲ့မိသားစု တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်လာခဲ့တာဟာ ကျွန်မတို့ မိသားစု အတွက် ကံကောင်းခြင်းပါ။ သူ့ကြောင့် ကျွန်မတို့ရဲ့ဘဝ အရောင်စုံ ကြွယ်ဝခဲ့တာ ကြောင့် ကျွန်မတို့လည်း သူ့ကို တစ်ခုခု လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

Annette Carter

(အန်နီ ရေးသည့်စာကို လင်း ဘာသာပြန်ထားသည်)

ဘာသာပြန်သူ အမှာစကား

အမေရိကန်နိုင်ငံက ရွှေ့ပြောင်းအခြေချနေထိုင်တဲ့ နိုင်ငံဖြစ်တာကြောင့် လူမျိုးပေါင်းစုံ နေထိုင်ပါတယ်။ အမေရိကန်မှာ အမေရိကန်လူမျိုးဆိုပြီး မရှိပါဘူး။ ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ စာအုပ်နာမည်မှာ အမေရိကန်လူမျိုးလို့ သုံးသလဲလို့ မေးစရာရှိလာပါတယ်။ အမေရိကန်ဟာ လူမျိုးပေါင်းစုံ နေထိုင်တာကြောင့် နိုင်ငံတွင်း နေထိုင်သူတွေမှာ သူ့လူမျိုး၊ ကိုယ့်လူမျိုး ရိုးရာဓလေ့၊ ရှေးရိုးစွဲတွေ ရှိကြပါတယ်။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်က ပြောင်းရွှေ့လာကြသူတွေဆိုပေမဲ့ တချို့က အမေရိကန်မှာ မွေးဖွားပြီး တချို့က အသက်ကြီးမှ ရောက်လာသူတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ အသက်ကြီးမှ ရောက်လာသူတွေ ဒါမှမဟုတ် ပထမမျိုးဆက်အဖြစ်နဲ့ ရောက်လာသူတွေမှာ ကိုယ့်နိုင်ငံက ပါလာတဲ့ အတွေးအခေါ်၊ ရှေးရိုးစွဲတွေ ရှိတတ်ပါသေးတယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ 'အမေရိကန်လူမျိုး' ဆိုတာက အမေရိကန်မှာ မွေးဖွားတဲ့ ဒါမှမဟုတ် အမေရိကန်မှာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်နေထိုင်တဲ့ ဒုတိယမျိုးဆက်၊ တတိယမျိုးဆက် စတာတွေကို ညွှန်းပါတယ်။ သူတို့က အမေရိကန်မှာမွေး၊ အမေရိကန်မှာကြီးပြီး အမေရိကန်ပညာရေးကို ခံယူကြတာကြောင့် သူတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ မတူတဲ့ အတွေးအမြင်၊ သွန်သင်မှု၊ ပညာပေးမှုတွေ ရှိကြပါတယ်။ ဒါတွေကို ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ရှုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ချစ်ခင်လေးစားလျက်
နိုင်နိုင်စနေ

ထူးဆန်းတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုး

အမေရိကန်လူမျိုးက သိပ်ထူးဆန်းတယ်။

အမေရိကန်ရောက်စက တီဗွီကြည့်တိုင်း မျက်လုံးပြာပြာ၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန် တွေကို မြင်ရင် မူးနောက်ပြီး ဘယ်သူက ဘယ်သူမှန်း ကျွန်မ ခွဲခြားမတတ်ဘူး။ သာဓကပြရရင် တစ်ခါက သည်းထိတ်ရင်ဖို ရုပ်ရှင်တစ်ကားကြည့်ဖြစ်တော့ ဖီးလစ် နား ကျွန်မကပ်ပြီး “ဒါက A ရဲ့မိန်းမလား” လို့မေးတယ်။ သူက “မဟုတ်ဘူး- C ရဲ့ မိန်းမ” လို့ဖြေတယ်။ တအောင့်နေတော့ “ဒါက B ရဲ့မိန်းမ မဟုတ်လား” လို့ ဖီးလစ်ကို ကျွန်မ မေးပြန်တယ်။ သူက “သူက C ရဲ့မိန်းမပါ” လို့ဖြေတယ်။

ကျွန်မအမျိုးသားဖီးလစ်က စိတ်ရှည်ပေမယ့် ကျွန်မက ဦးနှောက်စား ပါတယ်။

“C က B ကို သတ်လိုက်တာလား” ကျွန်မ ဆက်မေးတယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ A က B ကို သတ်လိုက်တာ”

“အဲဒီနောက် A က B ရဲ့ မိန်းမနဲ့ အိပ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ C နဲ့ B ရဲ့ မိန်းမက A ကို သတ်ပစ်တာ။ C က B ရဲ့ မိန်းမနဲ့အိပ်တာ။ C ရဲ့မိန်းမနဲ့ C နဲ့ B ရဲ့မိန်းမတို့ ပစ်ကြတာ။ ကဲ ဇာတ်သိမ်းသွားပြီ”

“ကျွန်မသိပြီ- C ရဲ့မိန်းမပဲ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တာမဟုတ်လား” ပေါင်ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ရိုက်ပြီး ကျွန်မ ပြောလိုက်တယ်။

“မဟုတ်ဘူး.. ဟန်နီ။ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာက B ရဲ့ မိန်းမပါ”
ဖီးလစ်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြတယ်။

ဖီးလစ်ကို ဒီလိုနှောင့်ယှက်တာ အကြင်နာသိပ်မဲ့တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။
ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မ မမေးတော့ဘဲ အောင့်အည်းပြီးကြည့်တယ်။ ရုပ်ရှင်ပြီးသွား
တော့ ပေါင်ကို အားရပါးရ တစ်ချက်ရိုက်ပြီး “ဟား... ဘယ်သူက A ဘယ်သူက
B ဆိုတာ ကျွန်မ သိပြီ” လို့ ထအော်တော့ ဖီးလစ် နှုတ်ဆိတ်နေတယ်။ ရုပ်ရှင်က
အလွမ်းအဆွေးပါတော့ ဖီးလစ် မျက်ရည်သုံးကြိမ်သုံးခါ သုတ်ပြီးပြီ။ ကျွန်မက A
နဲ့ B ကို ခွဲနေရတုန်း။

ဘယ်သူက ဘယ်သူမှန်း ခွဲမရတာ ကျွန်မ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ အမေရိကန်
လူမျိုးတွေက သိပ်ထူးဆန်းတယ်။ ရုပ်တွေက တစ်ရုပ်တည်းပဲ။

တကယ်တမ်းမှာ အမေရိကန်လူမျိုး ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာ အပြင်ပန်းပုံစံ
အနေနဲ့က တစ်ပိုင်းတစ်စပဲ ရှိသေးတယ်။ သူတို့ရဲ့ထူးဆန်းမှုက အခြားအဖက်ဖက်မှာ
အများကြီး တွေ့မြင်ရတယ်။

သူတို့ပြောတဲ့စကားက သိပ်ထူးဆန်းတယ်။

ကျွန်မတို့က “ဒီနေ့ သိပ်ပျော်တယ်” လို့ပြောတယ်။

သူတို့က “သိပ်ပျော်တယ် ဒီနေ့” လို့ပြောတယ်။

ကျွန်မတို့က “ဒီည ၆ နာရီ မြို့ထဲမှာ ပါတီရှိတယ်” လို့ပြောတယ်။

သူတို့က “ပါတီရှိတယ် မြို့ထဲမှာ ဒီည ၆ နာရီ” လို့ပြောတယ်။

သူတို့ သွားတိုက်တာ ထူးဆန်းတယ်။ ကျွန်မတို့က သွားတိုက်ပြီးရင် ပလုပ်
ကျင်းတယ်၊ ထွေးထုတ်တယ်။ ပြီးရင် မတ်ခွက်ဆေးတယ်။ သူတို့ သွားတိုက်ရင်
မတ်ခွက်မလိုဘူး။ သွားတိုက်ပြီးရင် ပါးစပ်ဘေးက အမြှုပ်တွေကို တစ်ချက်ပွတ်
ထုတ်ပြီးရင် ပြီးသွားပြီ။ သွားတိုက်ဆေးနဲ့ တိုက်ထားတဲ့ရေတွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲ။
မျိုးချပစ်ပြီ။ ဘာလို့ ဒီလောက်ရွံ့စရာကောင်းတာလဲ။ သူတို့က ပါးစပ်ထဲဝင်သွားတဲ့အရာ
ကို ထွေးမပစ်ဘူး။ ထွေးတယ်ဆိုတာက အန်တာတဲ့။ တကယ်လို့ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းမှာ
ခင်ဗျား အရိုးထွေးရင်၊ ငါးရိုးထွေးရင် သူတို့က ခင်ဗျား အန်တယ်လို့ ထင်တယ်။
ခင်ဗျားကိုကြည့်ပြီး သူတို့လည်း အန်ချင်တယ်။ ငါးစားရင် အရိုးက ပါမှာပဲ။ ဘယ်လို
လုပ်မလဲ မျိုးချလို့မှမဖြစ်တာ။ သူတို့ရဲ့နည်းက လက်မနဲ့လက်ခလယ်နှစ်ခု ပေါင်းပြီး
ငါးရိုးကို တစ်ခုချင်း အရင်ထွင်တာပဲ။ အမေရိကန်လူမျိုးတွေက ငါးရိုးထွင်ခဲ့ပါတယ်။
သူတို့ရဲ့ငါးက တော်ရုံတန်ရုံ အရိုးမှမရှိတာ။

သူတို့ပိုက်ဆံသုံးတာ ထူးဆန်းတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ ပိုက်ဆံ ၉ ကျပ်ရှိရင် သုံးကျပ်ကို စားဖို့သောက်ဖို့ သုံးတယ်။ သုံးကျပ်ကို ဘဏ်စုတယ်။ ကျန်သုံးကျပ်ကို စတော့ဝယ်တယ်။ နေ့လယ် အိပ်မက် မက်လည်း ပိုက်ဆံ၊ ညအိပ်မက် မက်လည်း ပိုက်ဆံပဲ။ ပိုက်ဆံရရင် ဘာလုပ်တာလဲ။ သားသမီးတွေကို အိမ်ဝယ်ပေးတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းထားပေးတယ်။

အမေရိကန်လူမျိုးကျတော့ ပိုက်ဆံလေးရရင် ချက်ချင်းလက်ငင်း သုံးဖြုန်း ပစ်လိုက်ချင်ကြတယ်။ မသုံးနဲ့တားရင် သူတို့ စိတ်လောကြတယ်။ ပိုက်ဆံမရှိရင် မနက်ဖြန် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ချေးမှာပေါ့။ အမေရိကန်တွေ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် ရှိလှတယ်။ ကားပိုင်၊ အိမ်ပိုင်၊ ရွက်လှေပိုင်တယ်။ တချို့က လေယာဉ်တောင် ပိုင်ကြ တယ်လို့ပဲ ခင်ဗျားမမြင်ပါနဲ့။ အားလုံးက အကြွေးပတ်လည် ဝိုင်းနေတာချည်းပဲ။ သားသမီး မင်္ဂလာဆောင်လို့ အိမ်မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကိုယ်တိုင်ရှာပေါ့။ မိဘတွေရဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားသားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကျွန်မရဲ့ယောက္ခမက အဲလိုပဲ။ လတိုင်း အစိုးရထောက်ပံ့ငွေ၊ ပင်စင်ငွေရတာနဲ့ စားဖို့သောက်ဖို့အပြင် အိမ်ဖိုး အကြွေးပေး၊ ကားဖိုးအကြွေးပေး၊ အိမ်အခွန်ပေး၊ အာမခံကြွေးပေး၊ အဝတ်အစား အလှကုန်ပစ္စည်းဝယ်တာတွေ လုပ်တော့တာပဲ။ ပိုက်ဆံပိုရင် ခရီးထွက်တော့တာပဲ။ သူက လတိုင်း ခရီးထွက်တယ်။ ပိုက်ဆံတွေသုံးလို့ ကုန်သွားပြီဆိုရင် လိမ်လိမ်မာမာ အိမ်ကပ်နေပြီး နောက်လ ပင်စင်ငွေကို မျှော်တော့တယ်။

သူတို့ အိမ်အလှဆင်တာ ထူးဆန်းတယ်။ သူတို့က ပစ္စည်းဟောင်းတွေ၊ အစုတ်အပြတ်တွေ နေရာအနှံ့ လိုက်ကောက်တတ်တယ်။ ပြီးရင် ဧည့်ခန်းမှာ တခမ်း တနား ချထားပြီး ဒါက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းပါလို့ ခင်ဗျားကို ပြောလိမ့်မယ်။ ဥပမာ- မီးညှပ်ဟောင်းတစ်ခု၊ သေတ္တာဟောင်းတစ်လုံး၊ တံခါးရွက်ဟောင်းတစ်ချပ်။ အားလုံး က အဖိုးတန် ရတနာတွေပဲ။ သူတို့က သုံးပြီးသား ဖန်ပုလင်းကို မလွင့်ပစ်ဘူး။ အလှဆင်ထားတတ်ကြတယ်။ သူတို့အိမ်ထဲ ခင်ဗျားရောက်သွားရင် မီးဖိုချောင်၊ ဝီရိုပေါ်မှာ ဖန်ပုလင်းတွေအပြည့် နေရာယူထားတာကို တွေ့လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အိမ်နံရံကျယ်ရင်ကျယ်သလောက် ဓာတ်ပုံတွေ အပြည့်ချိတ်ထားတတ်တယ်။ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ လူကြီးသူမ မြေး မြစ်တွေ အကုန်လုံး နံရံပေါ်ရောက်ကုန်တယ်။ တကယ်လို့ ဓာတ်ပုံချိတ်ဘဲ လွတ်တဲ့နေရာ တစ်နေရာရှိရင် အဲဒီနေရာမှာ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ် လောက်တော့ ချိတ်ထားတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပန်းကန်လုံးတစ်လုံးလည်း ဖြစ်နိုင် တယ်။ အိုးတွေ၊ ယောက်မတွေပါ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ အိုးခွက်ပန်းကန်ယောက်မတွေ အားလုံးဟာ အလှဆင်ပစ္စည်းတွေပါ။ ဖန်ခွက်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ တိုင်ကပ်နာရီ ဒါတွေက ကျွန်မတို့ရဲ့ အမြင်မှာ 'ပစ္စည်းကိရိယာ' ပါ။ သူတို့ကတော့ အလှဆင်ပစ္စည်းအဖြစ် သုံးပါတယ်။ တိုင်ကပ်နာရီတွေ စုဆောင်းတာက အမေရိကန်လူမျိုးတို့ရဲ့ ဝါသနာပါ။ အမေရိကန်လူမျိုးအိမ်သွားလည်တဲ့အခါ တိုင်ကပ်နာရီလက်ဆောင်ပေးရင် လုံးဝအကြိုက်ပဲ။ ကျွန်မကတော့ သတိထားတယ်။ ဘယ်တော့မှ တိုင်ကပ်နာရီ လက်ဆောင်မပေးဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်မကို တိုင်ကပ်နာရီလက်ဆောင်ပေးရင် ပေးတဲ့လူကို လက်ဆောင်အဖြစ် ချက်ချင်း ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

သူတို့ အဝတ်အစားဝတ်တာ ထူးဆန်းတယ်။ သိပ်ဝတ်စား ပြင်ဆင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သိပ်မဝတ်စား မပြင်ဆင်လို့ပါ။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းလို့တောင် ပြောလို့ရပါတယ်။ တခြားအရပ်ကလူတွေ ဘယ်လိုရှိလဲတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနေတဲ့ မြို့မှာတော့ အဲဒီလိုပဲ။ ဘုရားကျောင်းတက်၊ မင်္ဂလာပွဲတက်၊ ပါတီတက်တာကလွဲရင် အခြေခံအားဖြင့်တော့ သူတို့က ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်နဲ့ ပြီးသွားတာပဲ။ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ရင်ပဲ မဆိုးဘူးလို့ပြောရမယ်။ ဝေ့စ်စကုတ်၊ ဘောင်းဘီတို့ အိမ်စီးဖိနပ်နဲ့ မြို့ပတ်နေတာတောင် ရှိတယ်။ ကျွန်မက အပြင်ထွက်ခါနီးရင် ဖီးလစ်ကို 'ကျွန်မ ဘာဝတ်ရကောင်းမလဲ' လို့ မေးတတ်တယ်။ သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဖြေဘူး။ အဝတ်လေးငါးစုံ၊ တစ်ခါတလေ ဆယ်စုံလောက် စမ်းမဝတ်ဘဲ ကျွန်မ အပြင်ထွက်ဘူးဆိုတာ သူ သိလို့ပါ။ အဲလိုနဲ့ သူက ဘေးကနေ ကျွန်မရဲ့ strip showudk (ဖော်ချွတ်ရှိုး) ကို အရသာခံ ကြည့်တော့တာပဲ။

ကျွန်မ အပြင်ထွက်ရင် လူတွေက သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်မ သိပ်လှလို့မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ထူးဆန်းနေလို့ပါ။ ရင်းနှီးတဲ့လူတွေက ကျွန်မကို တွေ့တာနဲ့ "လင်း... လှအောင်ဝတ်ထားတာ မင်္ဂလာပွဲသွားမလို့လား" လို့မေးတာ တစ်ကြိမ် မကဘူး။ သိပ်ထူးဆန်းပါတယ်။ မင်္ဂလာပွဲမတက်ရင် လှအောင် မဝတ်စားရတော့ဘူးလား။

လှတယ်ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးအကြောင်း ကျွန်မ ပြောမှာပါ။ အမေရိကန်မတွေ သိပ်ထူးဆန်းတယ်။ ကျွန်မတို့က အသားဖြူတာ ကြိုက်တယ်။ သူတို့က အသားညိုတာကြိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့က နေရောင်အောက် ထီးမိုးကြတယ်။ သူတို့က နေရောင်အောက် အကုန်ချွတ်ပြီး လှန်းကြတယ်။ ကျွန်မတို့က မိန်းကလေးတွေပဲ ခေါင်းမှာ ပန်းပန်ကြတယ်။ သူတို့က အိုအိုပျိုပျို ပန်ကြတယ်။

ပန်းအကြီးကြီးတွေ ပန်ကြတယ်။ အရောင်လည်း မရွေးဘူး။ အနီ အမည်း အကုန်ပန် တာပဲ။ ကျွန်မတို့က အသက်ကြီးရင် အသက် (၅၀) လောက်ရောက်ရင်ပဲ တခြားလူ တွေ ကိုယ့်ကို အန်တီလို့ မခေါ်ရင်တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အန်တီလို့ ပြောတတ်ကြ တယ်။ သူတို့က အသက်ကြီးလို့ (၉၀) ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် 'girl' လို့သုံး တယ်။ ယောက်ျားသားတွေက သူတို့ကို 'sweetheart' လို့ခေါ်တယ်။ သူတို့ကို အိုပြီ၊ အသက်ကြီးပြီလို့ပြောရင် ပြောတဲ့သူ အကိုက်ခံရမှာပဲ။ ဪ...သူတို့သွားတွေ က ကောင်းတုန်းနော်။ ငယ်ရာကနေ အိုတဲ့အထိ ဂရုစိုက် ထိန်းသိမ်းလာတာဆိုတော့ အသက် (၉၀) ကျော်လည်း ကိုက်လို့ရတုန်းပဲ။

အမေရိကန်အမျိုးသမီးတွေ ထူးဆန်းတယ်။ အမေရိကန်ယောက်ျားသား တွေလည်း ထူးဆန်းတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ ချစ်ကြကြိုက်ကြတာကို အလေးထားဂရုစိုက် ကြတယ်။ လမ်းခွဲရင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြတယ်။ အမေရိကန်ယောက်ျားသားတွေ ရည်းစားပြောင်းတာက ခြေအိတ်ပြောင်းဝတ်တာနဲ့ မခြားဘူး။ ဘယ်နှယောက်ပြောင်း လိုက်မှန်းတောင် သူတို့ကိုယ်တိုင် မရေနိုင်ကြဘူး။ အိမ်မှာပါတီလုပ်ရင် ရည်းစား ဟောင်း၊ ရှေ့ရှေ့ရည်းစားဟောင်း၊ ရှေ့ရှေ့ရှေ့ရည်းစားဟောင်းတွေကို သူတို့ဖိတ် ကြတယ်။

ကျွန်မတို့က လင်မယားကွာရှင်းပြီးရင် ယောက်ျားက ကိုယ့်အရင်မိန်းမကို မြင်ရင် လက်ရှိ ဘေးကတစ်ယောက် သဝန်တို့ အူတို့မှာစိုးလို့ မရယ်ပြရဲဘူး။ အမေ ရိကန်ယောက်ျားကျတော့ အရင်မိန်းမကို မြင်ရင် ပါးစပ်က 'sweetheart' လို့ အော်ပြီး ပြေးဖက်နမ်းတော့တာပဲ။ အဲဒီလိုရင်းနှီးမှုက ခင်ဗျားကို နားမလည်ဖြစ်စေ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက သူတို့အချင်းချင်း ချစ်ကြိုက်နေသေးတယ်လို့ မဆိုနိုင်သလို လက်ရှိအိမ်ထောင်ရေးအပေါ် တန်ဖိုးထားဘူးလို့လည်း ဆိုလို့မရပါဘူး။ အမေရိကန် ယောက်ျားသားတွေက အိမ်ထောင်ရေးအပေါ် အင်မတန် တန်ဖိုးထားပါတယ်။ အံ့ဩတုန်လှုပ်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို တန်ဖိုးထားပါတယ်။ အမေရိကန် ယောက်ျား ဘေးတွေက အစမ်းအိမ်ထောင်ရေး (ဒီနေရာမှာ living together ကို ဆိုလိုချင်ပုံရပါတယ် - ဘာသာပြန်သူ) ရှိပေမယ့် အစီအစဉ် မရှိဘဲ ရုတ်တရက် အိမ်ထောင်ထပြုတာမျိုးတော့ မရှိဘူး။ သူတို့က အိမ်ထောင်ကျပြီးရင် ဆံဖြူသွား ကျိုးထိ နေချင်ကြတယ်။ ဘာလို့လဲ။ ဘုရားသခင်က ပြောတယ်- မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားရဲ့ နံရိုးတစ်ချောင်းတဲ့။ ဒီနံရိုးက အလွယ်တကူ ဆွဲနှုတ်ပစ်လို့မရဘူး။ ဆွဲနှုတ်ရင်နာမယ်။ ပြီးတော့ ဘေးအန္တရာယ်ကျမယ်။ ဒါကအမှန်ပဲ။ တစ်ခါကွာရှင်းရင်

တစ်ခါ ယောက်ျားသားကို ပွဲပြောင်သွားစေနိုင်လို့ပါ။ (ကွာရှင်းရင် မိန်းမကို ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ခွဲပေးရလို့ပါ - ဘာသာပြန်သူ)

လင်မယားကြားမှာလည်း သိပ် ထူးဆန်းတယ်။ ကျွန်မတို့က မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် သာမန်အားဖြင့် လက်ထပ်လက်စွပ် မဝတ်ကြဘူး။ ဝတ်ရင်လည်း ပွဲနေပွဲထိုင်မှ ဝတ်တယ်။ လူတော်တော်များများမှာ လက်ထပ်လက်စွပ်တောင် ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ထပ်လက်စွပ်ယူပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ။ လက်ထပ်စာချုပ် ရှိနေသားပဲ။

အမေရိကန်လူမျိုးကျတော့ လက်ထပ်လက်စွပ်က လက်ထပ်စာချုပ်ပဲ။ မချွတ်တမ်း ဝတ်ထားရတယ်။ ချွတ်ချလိုက်တဲ့အချိန်က တာ့တာ ဘိုင်ဘိုင် ပြောတဲ့ အချိန်ပါပဲ။

ပြီးတော့ ကျွန်မတို့က လင်မယားနှစ်ယောက် ကိုယ့်ပွဲသူပွဲရှိရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သွား သူ့ဘာသာ သူ့သွားကြတယ်။ တကယ်လို့ ပွဲအတူတူတက်ရင် ဥပမာ- ယောက်ျားရဲ့ကျောင်းနေဖက် မိတ်ဆုံစားပွဲ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆုံစားပွဲ မှာ မိန်းမပါလိုက်သွားရင် တချို့က ဩော်... သူတို့သိပ်ချစ်ကြတယ်လို့ ကောင်းတဲ့ဘက်က တွေးကြသလို တချို့ကျတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားကို လိုက်ထောက်လှမ်းနေတယ်၊ လိုက်ထိန်းနေတယ်လို့ အဆိုးဘက်က တွေးကြတယ်။

အမေရိကန်လင်မယားကျတော့ ဘယ်သူပွဲရှိရှိ စုံတွဲလိုက်တက်ကြတယ်။ အပြင်ထွက် ဆီဝယ်ရင်တောင် လင်မယားစုံတွဲလိုက် ထွက်တတ်ကြတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ပါမနေရင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေက ဘုရားရေး... သူတို့ ပြဿနာတက်နေပြီလို့ ထင်တတ်ကြတယ်။

ကျွန်မတို့က လင်မယားကြား နှုတ်ခမ်းချင်း သိပ်မနမ်းကြဘူး။ ချစ်တယ်လို့လည်း ပြောခဲ့တယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတာတောင် သိပ်ပြောကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်တာက ချစ်တာပဲ မဆလာ သလကာတွေ ထည့်နေစရာမလိုဘူးလို့ ကျွန်မတို့က ထင်ကြတယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ မိန်းမကယောင်ပြီး 'ကျေးဇူးတင်တယ်' လို့ပြောမိရင် ယောက်ျားက လိပ်ပြာလွင့်မတတ် လန့်ပြီး ငါ ဒီနေ့ ဘာအမှားများ လုပ်မိပါလိမ့်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်တော့တယ်။

အမေရိကန် လင်မယားကျတော့ နှုတ်ခမ်းချင်းနမ်းတာ ပီကေဝါးသလိုပဲ။ ကြိုက်သလိုကို နမ်းတာ။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အပြောက ပိုတောင်များသေးတယ်။ ပါးစပ်ဟာ ပါးစပ်ပိတ်လည်း ချစ်တယ်ဆိုတာချည်းပဲ။ ရန်ဖြစ်ပြီးရင်လည်း တစ်ယောက်က

စိတ်တိုတိုနဲ့ တံခါးဆောင့်ပိတ် ထွက်သွားရင်တောင် 'I love you, honey' လို့ အော်သွားတတ်တယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်ကလည်း အိမ်ထဲကနေ "I love you too, Sweetheart" လို့ ဒေါသတကြီး ပြန်အော်တယ်။

ပြီးတော့ သူတို့ကလေးမွေးတာ ထူးဆန်းတယ်။ ကျွန်မတို့က ကလေးမွေးရင် ရွှေဥ၊ ငွေဥသလို တယုတယ မွေးကြတယ်။ ကလေးကို အသက် ၁၂ နှစ်၊ အသက် ၃၀ တိုင်အောင် လက်ဖဝါးပေါ် ဥထားတတ်ကြတယ်။

သူတို့က ကလေးမွေးရင် ခွေးမွေးသလို မွေးကြတယ်။ ပြီးရင် အများကြီး မွေးတယ်။ ကလေးတွေက ငယ်ရွယ်ချိန်မှာ သာယာချမ်းမြေ့ကြတယ်။ နေဖို့ စားဖို့ ဝတ်ဖို့ ဖူလုံပြည့်စုံကြတယ်။ ပျော်ရွှင်တဲ့ကလေးဘဝ ရှိကြတယ်။ မိဘတွေက သူတို့ အတွက်ဂုဏ်ယူကြတယ်။ ၁၅-၁၆ နှစ်ရှိတာတောင် ပွေ့လိုက်နမ်းလိုက်နဲ့ Sweetheart တို့၊ Sunshine တို့၊ Honey တို့ကို ပါးစပ်က မချဘူး။ ၁၈ နှစ်လည်း ရောက်ရော ကလေးတွေကို အပြင်လောကဆီ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ Over ပြီးပြီပဲ။ မိဘနားခိုမစားနဲ့တော့ Over ပဲ။ အိမ်ပြန်ပိုက်ဆံချေးမယ် မစဉ်းစားနဲ့ Over ပဲ။ အိမ်ပြန်ပြီး ကလေးလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့ Overပဲ။ ဒါ သိပ်ရက်စက်ရာ မကျဘူးလား။ ရက်စက်ရာကျတယ်လို့ သူတို့ ဝန်မခံပါဘူး။ ကလေးအရွယ်ရောက်ပြီလေ- အရွယ်ရောက်ပြီဆိုမှတော့ ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်တော့လဲ။ Over...

တကယ်တမ်းမှာ ကလေးက ငိုယိုပြီး မိဘရှေ့ ခူးထောက် အကူအညီ တောင်းရင် မိဘတွေကလည်း မကူဘဲတော့ မနေပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန် ကလေးတွေကလည်း သိပ် ထူးဆန်းတယ်။ သူတို့ရဲ့ အရိုးတွေက သိပ်မာတယ်။ ကားထဲမှာပဲ အိပ်ရရ၊ ပေါက်ပေါက်ပဲ စားရရ၊ အလုပ်ပဲ ပတ်လုပ်နေရပါစေ သူတို့က မိဘဆီ ဘယ်တော့မှ လက်ဖြန့်မတောင်းဘူး။ ဘာလို့လဲ။ သူတို့က လွတ်လပ်မှု၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးမှုကို ယူမယ်။ ချုပ်နှောင်မှု၊ နှောင်ဖွဲ့မှုကို သူတို့မလိုဘူး။ ဒါက ကျွန်မတို့ရင်းနှီးတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့ လိုက်ဖက်သွားတယ်။

- ဘ. က အဖိုးတန်တယ်။
- အချစ်တန်ဖိုးက ပိုဈေးကြီးတယ်။
- ဒါပေမဲ့ လွတ်လပ်မှုအတွက်ဆိုရင်
- နှစ်ခုစလုံးကို စွန့်လွှတ်ရဲတယ်။

အမေရိကန်မှာ ကင်ဆာရောဂါသည်တွေကလည်း သိပ်ထူးဆန်းတယ်။ အခြေအနေမဆိုးရင် သူတို့က ဆေးရုံတက်စရာမလိုလို့ ကင်ဆာရောဂါသည်နဲ့တောင်

မတူဘူး။ သူတို့က ဆေးရုံမတက်သလို အိမ်မှာလည်း မနေဘူး။ ခါတိုင်းလိုပဲ အပြင်
လျှောက်သွားနေကြတယ်။ ခရီးသွားတယ်၊ ပါတီတက်တယ်၊ ရပ်ကွက်လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ
ပါတယ်။

ကျွန်မတို့အရပ်က ဘုရားကျောင်းမှာဆိုရင်လည်း အဲလိုပဲ။ ဘုရားကျောင်း
တံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး လူတွေကို တံခါးဖွင့်ပိတ်ပေးတဲ့လူက နှာခေါင်းကင်ဆာရောဂါ
သည်တဲ့။ သူက နှာခေါင်းနီကြီးတစ်လုံးနဲ့ ဓာတုကုထုံးကြောင့် မျက်နှာပေါ် အစက်
အပြောက်တွေ ပြည့်နေပြီး ဘာမှမဖြစ်တဲ့ ပုံစံအနေအထားမျိုးပဲ။ သူ သေသွားမှ
သူဟာ အရည်အချင်းပြည့်မီတဲ့ 'ကင်ဆာရောဂါသည်' မှန်း ကျွန်မ သိတော့တယ်။
ဘုရားကျောင်းမှာ သီချင်းဆိုတဲ့အဖွဲ့ထဲက သုံးယောက်ကလည်း ကင်ဆာရောဂါ
သည်တွေပါ။ တစ်ယောက်က အရေပြားကင်ဆာ၊ တစ်ယောက်က ဦးနှောက်ကင်ဆာ၊
နှောက်တစ်ယောက်က အစာအိမ်ကင်ဆာ။ သီချင်းဆိုတဲ့အခါ သူတို့အသံအောင်
ကြတယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်သာမပြောရင် သူတို့အသွေးအသား ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထဲမှာ
ရောဂါရှိနေကြောင်းကို ကျွန်မ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားကျောင်းမှာ အော်ဂင်တီးတဲ့
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က တစ်နေ့မှာ အော်ဂင်တီးရင်း လဲကျသွားတယ်။ ဆေးရုံ
ရောက်တော့ ဆုံးသွားတယ်။ အသုဘအခမ်းအနားမှာ သူ အသည်းကင်ဆာဖြစ်နေ
တာ ငါးနှစ်ရှိပြီလို့ ဖာသာပြောတော့ ကျွန်မ အံ့ဩသွားတယ်။ ငါးနှစ်လုံးလုံး လှလှ
ပပ ဝတ်စားပြီး လူတွေကို သူ အော်ဂင်တီးပြခဲ့တာလေ။ ကင်ဆာရောဂါသည်တစ်
ယောက်နဲ့ လုံးလုံးမှ မတူခဲ့တာ။

ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ဖူးတဲ့လူဆိုရင် ကြည့်လိုက်ရင် ဖြစ်ဖူးမှန်းတောင်
သိရတာ မဟုတ်ဘူး။ မိတ်ဆွေတော်တော်များများနဲ့ စကားစမြည်ပြောဖြစ်ချိန်ကျမှ
သူတို့ ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ဖူးမှန်း ကျွန်မ သိရတယ်။ ကျွန်မ အိမ်ရှေ့က၊ ကျွန်မ
အိမ်နှောက်က အိမ်နီးချင်းလင်မယားတွေဟာ အရေပြားကင်ဆာ ဖြစ်ဖူးကြတယ်။
ကျွန်မ ယောက္ခမ အန်နီလည်း ဖြစ်ဖူးတယ်။ တစ်နေ့က သိုင်းရွိုက်အကျိတ် ထတဲ့
အကြောင်းပြောဖြစ်တော့ အန်နီက စိတ်မပူနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အလွန်ဆုံး ခွဲစိတ်လိုက်
ရုံပဲလို့ ပြောတယ်။ သူလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က သိုင်းရွိုက်ကင်ဆာနဲ့ ခွဲစိတ်ခဲ့ဖူးတယ်။
သူကင်ဆာဖြစ်ဖူးပြီး ခွဲစိတ်ခဲ့ဖူးကြောင်းပြောတာကို ကြားတော့ ကျွန်မ မယုံရဲဘူး။
ကျွန်မရော ဖီးလစ်ပါ ဒီကိစ္စကို မသိခဲ့ကြဘူး။ 'အသေးစား ခွဲစိတ်မှုလေးပါ' လို့
အန်နီက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောတယ်။ 'ငါ့တစ်ယောက်တည်းသွားပြီး ငါ့တစ်ယောက်
တည်း ပြန်တာပဲ။ စနို့ကိုတောင် မနှောင့်ယှက်ဘူး' တဲ့။ စနို့က သူ့သမီးပါ။ သူနဲ့

mgyoe.com

တစ်ဝိုင်းတည်း နေပါတယ်။

ကင်ဆာရောဂါသည်တွေများလို့ ဒါဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုလား။ ဒါမှ မဟုတ် သူတို့မှာ ဆရာဝန်ကောင်းတွေရှိလို့ မစိုးရိမ်ကြတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘုရား သခင်ကို သူတို့ ယုံကြည်လို့၊ ကောင်းကင်ဘုံမှာ ထာဝရ နားစက်ရမယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်လို့ သေတဲ့ရှင်တဲ့ကိစ္စကို သူတို့ အလေးမထားကြတာလား။

သူတို့ရဲ့ ဆရာဝန်ကလည်း သိပ်ထူးဆန်းတယ်။ ဆရာဝန်ဆီမှာ ခင်ဗျား သောက်ဆေးတောင်းရင် ချက်ချင်းသေနိုင်တဲ့ ရောဂါမျိုး မဟုတ်ရင် နောက်သုံးလ ပြန်လာပြီ ချိန်းရင်ပဲ မဆိုးဘူးလို့ ဆိုရမယ်။ ခြောက်လတစ်ကြိမ် ပြခိုင်းတာဟာ ပုံမှန်ပါပဲ။

ဘာလို့လဲ။

ဆရာဝန်က တစ်နေ့ကို လူနာ နည်းနည်းပဲ ကြည့်တယ်။ ဆရာဝန်တွေ အပျင်းကြီးလို့လား။ စိတ်တိုစရာကောင်းတာက ဒီပျင်းဆရာဝန်တွေဟာ သူဌေး သူကြွယ်တွေဖြစ်တယ်။ သူတို့က လူနာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီးရင် အာမခံကုမ္ပဏီက ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ တစ်လလောက်စားလို့ ရပြီ။ သူတို့ရဲ့တစ်လစာဝင်ငွေက BMW တစ်စီး ဝယ်လို့ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ တစ်နှစ်စာဝင်ငွေက အိမ်ကြီးရခိုင်တစ်လုံး ဝယ်လို့ ရတယ်။ သူတို့ ဘာလို့ နေ့တိုင်း ဆေးခန်းထိုင်နေဦးမှာလဲ။ ပြီးတော့ လအကြာကြီး စောင့်ပြီးမှ ဆရာဝန်နဲ့ ခင်ဗျား ပြရပြီဆိုပါတော့။ ဆရာဝန်ဆီ ခင်ဗျား သောက်ဆေး တောင်းတယ်။ သူတို့က ဆေးမပေးဘဲ ရောဂါအခြေအနေ စောင့်ကြည့်မယ်လို့ပဲ ပြောတယ်။

ကျွန်မအဖြစ်နဲ့ ပြောရရင် ကျွန်မမှာ သိုင်းရွိုက်အကျိတ်ထတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ။ အကျိတ်က ကြာလေကြီးလေ။ ကျွန်မ ဆရာဝန်သွားပြတိုင်း ဆရာဝန်က စောင့်ကြည့် မယ်လို့ တစ်ခွန်းပဲ ပြောတယ်။ ကျွန်မအမေရိကန်ရောက်တာ ရှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ဆရာဝန် အကြိမ်ကြိမ် ပြခဲ့ပြီးပြီ။ ဆရာဝန်မပေးလို့ ဆေးတစ်လုံးမှ မသောက်ရသေးဘူး။ ဆရာဝန်က 'Honey, ဆရာ့ကို ယုံပါ။ ခင်ဗျား ဆေးသောက်စရာမလိုဘူး... OK' လို့ပြောတယ်။ ဆရာဝန်ပြပြီး ဆေးမသောက်ရရင် အလကားကြည့်တာနဲ့ တူမနေဘူး လား။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကမှ ဆေးမထုတ်တတ်တာ OK ဒါဆို ဆရာဝန်ကို ယုံတယ်။

အမေရိကန်လူမျိုးတွေ အသုဘအခမ်းအနား တက်တာလည်း ထူးဆန်း တယ်။ ကျွန်မတို့ အသုဘအခမ်းအနားတက်ရင် ပန်းဖြူပန်တယ်။ ပန်းခွေပို့တယ်။

အားလုံး ငိုယိုကြတယ်။ မျက်ရည်မာတယ်။ ဆွေမျိုးမတော်ဘူးဆိုတဲ့ လူတွေတောင် မျက်ရည်ကျကြတယ်။

အမေရိကန်တွေကျတော့ အဲလို မဟုတ်ဘူး။ ပန်းဖြူလည်း မပန်ဘူး။ ပန်းခွေလည်း မပွဲဘူး။ ခါးညွတ်ဂါဝရလည်း မပြုဘူး။ ငိုလည်း မငိုဘူး။ အားလုံးက ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလိုပဲ ဘုရားကျောင်းထဲဝင်ကြတယ်။ မငိုတဲ့အပြင် ရယ်တောင် ရယ်ကြတယ်။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်လှည့် စင်ပေါ်တက်ပြီး သေဆုံးသွားသူ အသက်ရှင်စဉ်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအဝဝ၊ ဟာသတွေ၊ အရှက်ကွဲခဲ့တာတွေကို အစပြန်ဖော်ပြီး ပြောကြရယ်ကြတယ်။ သေသူမိသားစုတောင် ရယ်တယ်။

အမေရိကန်ရောက်ပြီး ကျွန်မ ပထမဆုံးအကြိမ်တက်တဲ့ အသုဘ အခမ်းအနားက ကျွန်မ ယောက္ခထီးရဲ့ အသုဘအခမ်းအနားပါ။ အားလုံးရယ်နေကြတာ ကိုမြင်တော့ ကျွန်မ ဒေါသထွက်မိပါတယ်။ နောက်မှ အသုဘအခမ်းအနားတိုင်းက ဒီလိုပါလား။ ကလေးရဲ့အသုဘအခမ်းအနားဆိုလည်း ဒီလိုပါလားဆိုတာကို သိသွားတဲ့နောက် ကျွန်မ အပြစ်မမြင်တော့ပါဘူး။

တစ်ခါက ကျွန်မမိတ်ဆွေ ခိုလ်လာ (Collar) ရဲ့ အသုဘအခမ်းအနားမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ စင်ပေါ်တက်ပြီး ခိုလ်လာအကြောင်း ပြုံးပြုံးပျော်ပျော် ပြန်ပြောင်းပြောကြတယ်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လူပျိုကြီး ခိုလ်လာဟာ အသက် (၈၀) ရောက်တော့ ရည်းစားတစ်ယောက် ရတယ်။ သူ့ရည်းစားက ဝိယက်နမ်မဖြစ်ပြီး ငါးသိပ်ကြိုက်တယ်လို့ ပြောတယ်။ တစ်နေ့မှာ ခိုလ်လာက ငါးအရှင်တစ်ကောင်နဲ့ သူ့ရည်းစားကို သွားကြည့်တယ်။ လမ်းက ချော်တော့ ရေကူးကန်ထဲ ခိုလ်လာ မတော်တဆ ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ကယ်ပါကူပါ အော်တော့ သူ့ရည်းစားက လူတွေ ခေါ်ပြီး သူ့ကို အမြန်ဆယ်တယ်။ အပေါ်ရောက်တဲ့အချိန် ခိုလ်လာရင်ခွင်မှာ ငါးအရှင်ကို ပိုက်ထားတုန်းပဲလို့ ပြောတယ်။ ပြောပြီး အားလုံး တဝါးဝါးရယ်ကြတယ်။ ကျွန်မလည်း မနေနိုင်ဘဲ လိုက်ရယ်မိတယ်။ ရယ်သံတွေကြားမှာ ဒါဟာ အသုဘအခမ်းအနားပါလား ဆိုတာကိုတောင် ကျွန်မ မေ့သွားတယ်။ နောက်ဆုံး ဖာသာက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ “ခိုလ်လာ ကောင်းကင်ဘုံ ရောက်သွားပြီ။ ခင်ဗျားတို့မပူနဲ့... တစ်နေ့မှာ သူနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဆုံကြဦးမှာပါ” လို့ပြောလို့ အားလုံး ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ကြပြန်တယ်။

ထူးဆန်းတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ သူတို့က သေလူကို မြေကြီးထဲမြှုပ်ပြီး မှတ်တိုင်ထူပြီးရင် ပြီးသွားပြီ။ နောက်ပိုင်းမှာ ဂူကန်တော့တာတွေ သွားကြည့်တာတွေ သွားတိုင်တည်တာတွေမျိုး မရှိတော့ဘူး။ သေလူကို လုံးဝ မေ့ပစ်လိုက်သလိုပဲ။

mgyoe.com

တစ်ခါက ဖီးလစ်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး သူ့အဖေ့ကို ကျွန်မတို့ သွားကန်တော့ကြတယ်။ ဒါကို သူ သိပ်ကျေနပ်ပုံမရဘူး။ အုတ်ဂူနားရောက်တော့ ပန်းကပ် တတွတ်တွတ်ရွတ် တဲ့ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး သူက ရယ်ရင်းပြောတယ်- “ဟေး... ဟေး... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လဲ ဟန်နီ... မြေအောက်မှာ အမှိုက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ငါတို့အဖေက ကောင်းကင်ဘုံ ရောက်သွားပြီလေ” တဲ့။

ကောင်းပြီလေ သေလူအကြောင်း မပြောတော့ဘူး။ သေတဲ့လူက ကျွန်မ တို့ထက် အဆင်ပြေပါတယ်။ သူတို့က ကောင်းကင်ဘုံ ရောက်သွားပါပြီ။

ရှင်လူတွေအကြောင်း ပြောကြတာပေါ့။ အမေရိကန်လူမျိုးတွေ မိတ်ဆုံ စားပွဲလုပ်တဲ့အခါ ပြောကြဆိုကြတဲ့ စကားတွေက သိပ်ထူးဆန်းတယ်။ ကျွန်မတို့က ထမင်းလက်ဆုံစားကြတဲ့အခါ မိန်းမအကြောင်း၊ အိမ်အကြောင်း၊ ပိုက်ဆံ၊ သားသမီး၊ နေရာ ဂုဏ်ရာထူးအကြောင်း ပြောကြတယ်။ နည်းနည်း အသက်ကြီးပိုင်းက ကျန်းမာ ရေးအကြောင်း၊ လမ်းလျှောက်တာ၊ အော်ဂင်နစ်အစားအစာ၊ အော်ဂင်နစ်အသား၊ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုအကြောင်း ပြောကြတယ်။ အဲဒီထက် အသက်ကြီးပိုင်းတွေ ဘိုးဘွားရိပ်သာအကြောင်း၊ ဘယ်သင်္ချိုင်းမှာ မြေဝယ်မယ့်အကြောင်း ပြောကြတယ်။ အမေရိကန်တွေကျတော့ရော။ သူတို့က ရာသီဥတုအကြောင်း၊ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် အကြောင်း၊ မြက်ပင် ပန်းပင်အကြောင်း၊ ပိုးမွှားတွေအကြောင်း ပြောကြတယ်။ ဥပမာ- ဖားက ဖားလောင်းမွေးတယ်။ ဖားလောင်းက ဖားဖြစ်လာတယ်။ ဖားက ဖားလောင်း ပြန်မွေးတယ်။ ဖားလောင်းက ဖားပြန်ဖြစ်တယ်။ ဖားတစ်ကောင်နဲ့ နေ့တစ်ဝက်လောက် သူတို့ စိတ်အားထက်သန် ပြောနိုင်ကြတယ်။

တစ်ခါက သူတို့ပြောနေတာတွေကို ကျွန်မ ဆက်နားမထောင်နိုင်တော့တာ နဲ့ “ဖားသားက သိပ်အရသာရှိတာပဲ” လို့ တစ်ခွန်း ကြားဖြတ်ပြောလိုက်မှ သူတို့ပါးစပ် ပိတ်သွားကြတယ်။ ဖားသား စားချင်ကြလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မစကားကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သွားသလို ဒေါသလည်းထွက်သွားကြလို့ပါ။ ဒေါသထွက်ပြီး စကားမပြော နိုင်ကြတော့တာပါ။

အစားအစာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် ထူးဆန်းတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုးရဲ့ အထူးဆန်းဆုံးအရာက စားတဲ့ကိစ္စလို့ ကျွန်မထင်တယ်။

- (၁) သူတို့က အရွက်အားလုံးကို အစိမ်းစားတယ်။ ပန်းပုန်လာ၊ တရုတ်နံနံ၊ ကြက်သွန်နီ၊ ဟင်းနုနွယ်၊ မုန်လာထုပ်၊ ပန်းပုန်လာစိမ်း။ ဒါတွေက ကျွန်မ တို့ကြော်ပြီး စားတဲ့ အသီးအရွက်တွေ။ သူတို့က အကုန် အစိမ်းစားတယ်။

mgyoe.com

မြိန်ရည်ယှက်ရည် စားကြတယ်။ ထူးဆန်းတာက စားပြီး ဘာမှမဖြစ်ဘူး။
ဗိုက်မနာတတ်သလို ပန်းလည်း မပန်းဘူး။ ကျွန်မကတော့ အခုချိန်ထိ
အစိမ်းမစားတတ်သေးဘူး။ စားတာနဲ့ ပန်း တာပဲ။

(၂) သူတို့က အသားတွေကို ဆီကြော်စားတယ်။ ရိုးရိုးကြော်တာမဟုတ်ဘဲ
ကြွပ်နေအောင် ကြော်တယ်။ ပင်လယ်စာတောင် ကြော်ပြီး စားတယ်။
ဥပမာ - ကမာကောင်။ သူတို့က ကမာကောင်ကို ကမာကောင်လို့ မထင်ရ
တော့လောက်အောင် ကြော်ပြီးစားတယ်။ ကြော်လိုက်တဲ့ အစားအစာတွေ
က အကုန် အရသာအတူတူပဲ။ နွားချေးကို ကြော်စားရင်ရော ကမာကောင်
လို အရသာပဲလားလို့တောင် ကျွန်မတွေ မိတယ်။

(၃) သူတို့က စားရတာတွေကို သိပ်နားမလည်ဘူး။ ကျွန်မတို့အတွက် အရသာ
ရှိဆုံးလို့ ထင်တဲ့ အရာက သူတို့အတွက် အပိုက်သရိုက် ဖြစ်နေတတ်တယ်။
သူတို့ အမဲလိုက်လို့ တောဝက်၊ သမင်၊ ယုန်တွေရရင် သူတို့က အသား
ကောင်းကို နည်းနည်းပဲယူပြီး ကျန်တာတွေ အကုန်ပစ်ထုတ်တယ်။ သမင်
နှလုံး၊ ငါးခေါင်း၊ ယုန်ခေါင်း၊ တောဝက် အစာအိမ်က တကယ်ပိုက်တယ်။
စားကောင်းတယ်လို့ သူတို့ကို ပြောပြရင် သူတို့က ဒါကို သိပ်ရှုတဲ့အတွေးလို့
ထင်တယ်။ သူတို့ဆီမှာ အဲဒီဟာတွေ ခင်ဗျား သွားတောင်းစားရင် သူတို့က
ခင်ဗျားရူးတော့မယ်လို့ ထင်တယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီဟာတွေကို ခင်ဗျား
တကယ်စားပစ်ရင် ခင်ဗျား တကယ်ရူးသွားပြီလို့ သူတို့ထင် တယ်။
လူအများရဲ့အကြည့်မှာ ကျွန်မနဲ့ ဖီးလစ်က အဲဒီလို တကယ့်အရူးတွေ
ဖြစ်တယ်။

ဒီနေရာမှာ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခု ပြောပြမယ်။ တစ်နေ့မှာ ဖီးလစ်နဲ့ကျွန်မ
ကမ်းခြေသွားလည်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ငါးဖမ်းလှေတစ်စီး ကမ်းကပ်တာနဲ့ ကြုံတယ်။
အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားသား တချို့က ငါးသေတ္တာတွေကို ကမ်းချပြီး
ဘေးက ရေဆေးစင်ထဲ သယ်သွားကြတယ်။ ပြီးတော့ ရေဆေးစင်ပေါ် ဝေါခနဲ
သွန်ချတယ်။ ငါးတွေက နာမည်ကြီးငါးဖြစ်တဲ့ Red Snapper တွေ။ အဲဒီငါးတွေက
တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အကောင်ကြီးတွေ၊ အရှည်က ကျွန်မအရပ်လောက် ရှိတယ်။
ငါးခေါင်းက ကျွန်မခေါင်းထက် ကြီးတယ်။ ကျွန်မ အံ့ဩတာက ငါးရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်
ပေါက်နဲ့ ငါးရဲ့ ခေါင်းကို မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ အံ့ဩတာက ငါးဖမ်းလုပ်သားတို့ရဲ့
ထူးကဲတဲ့ အမူအရာတွေကိုပါ။ သူတို့က လျှပ်စစ်လွှဲကို ငါးလည်ပင်းပေါ် တင်လိုက်တယ်။

ပြီးရင် အလွန်လှတဲ့ ငါးခေါင်းကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လှီးဖြတ်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ငါးဗိုက်ကို အသေးစိတ်ခွဲတယ်။ ငါးသားဖြူဖြူတွေကို ထုတ်ပြီး အအေးခံသေတ္တာထဲ ထည့်တယ်။

မျက်လုံးမမှိတ်သေးတဲ့ ငါးခေါင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ မအောင့်နိုင်ဘဲ မေးလိုက်တယ် “ငါးခေါင်းတွေကို ခင်ဗျားတို့ ယူဦးမှာလား”

ငါးဖမ်းလုပ်သားက ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ပြန်ဖြေတယ်။

“မယူဘူးလေ- ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်မကို ပေးလို့ရမလား” ကျွန်မပြန်မေးတယ်။

“ရတာပေါ့” သူတို့က ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ဆက်အံ့ဩနေတယ်။

အဲလိုနဲ့ ရှေ့ကို ကျွန်မတဟုန်ထိုး ပြေးတက်ပြီး ငါးခေါင်းကို လုတော့တာပဲ။ ငါးခေါင်းလုတဲ့လူက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပါ။ တဟုန်ထိုးပြေးတက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ မကိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားလုံးမှ မသုံးရင် စိတ်လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်တဲ့ ခံစားချက်ကို ကျွန်မ ဘယ်လို ထုတ်ဖော်ပြနိုင်မလဲ။

နောက်ပိုင်း အမေရိကန်ပိတ်ဆွေတွေကို ဒီအကြောင်း ကျွန်မတို့ပြောပြတော့ သူတို့ သနားကရုဏာဖြစ်ကြတယ်။ သနားစရာကောင်းတဲ့ လင်းနဲ့ ဖီးလစ်တို့ ဆင်းရဲ လွန်းလို့ ရူးသွားကြပြီ။ တခြားလူ ပစ်ထားတဲ့ အမှိုက်ကိုတောင် သူတို့ ကောက်စား နေကြပြီလို့ သူတို့ ထင်ကြတော့တာပဲ။

တော်လှန်ရေးသည် ထမင်းဖိတ်စားခြင်း မဟုတ်

ထမင်းစားဖိတ်တဲ့ကိစ္စက တရုတ်ပြည်မှာဆိုရင် ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခု၊ လောကဝတ်တစ်ခု၊ သူတော်ကောင်းတရားဖြစ်တယ်။ ဧည့်သည်လာရင် ထိုင်ပါ။ ရေခွေးကြမ်းသောက်ပါ။ ထမင်းသုံးဆောင်ပါပေါ့။ ဧည့်သည်ပြန်ရင် နေပါဦးလို့ လောကွတ်ချော်ပြီး အိမ်တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့တယ်။ နွေးထွေးလိုက်တာ၊ ကြည်နူးလိုက်တာ။ ကျွန်မ သိပ်အောက်မေ့တာပဲ။ အောက်မေ့ရုံမက ကျွန်မက လွမ်းဆွတ်မျက်ရည်ပါ စီးကျတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဧည့်သည်ကို ထမင်းစားဖိတ်တဲ့ကိစ္စက အမေရိကန်ရောက်တော့ ကျွန်မသား ‘ထင်’ ပြောနေကျစကားနဲ့ ငှားပြောရရင် ‘ကြေကွဲစရာ’ပါ။ မှတ်မိပါသေးတယ်။ ကျွန်မ အမေရိကန်ရောက်စက အချိန်အပြောင်းအလဲကြားမှာ ခေါင်းမူးနောက်နေတုန်း ရှိသေး ဖီးလစ်က “ငါတို့ကို ကြိုဆိုတဲ့ပွဲ သုံးပွဲရှိတယ်... ငါတို့ သွားတက်ရမယ်၊ ပွဲတိုင်း ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကျွေးမယ်” လို့ ဝမ်းသာအားရ ကြေညာတယ်။ ပွဲကြီးပွဲကောင်းကို သူက ‘Big meal’ လို့ပြောတယ်။ ‘Big meal’ ဆိုတာ အစားအသောက်ကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျွေးမှာပေါ့။ ကျွန်မက အင်္ဂလိပ်လို သိပ်မတတ်ပေမယ့် ‘Big meal’ ရဲ့အလေးချိန်ကို ခပ်မြန်မြန် ချိန်ဆမိလိုက်တယ်။ တရုတ်ပြည်မှာက ‘Big meal’ ဆိုရင် စားပွဲခုံကြီးနဲ့ ဟင်းကောင်းဟင်းလျာ စားပွဲကြီးတွေနဲ့ ခုံအပြည့် ကြိုက်သလောက်စားပြီး အစားအသောက်ရဲ့ အရသာထဲ မူးယစ်တာမျိုးကို ဆိုတာပါ။ အဲတာကြောင့် ဖီးလစ် စကားကိုကြားတော့ ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှား

မိသလို စိုးရိမ်စိတ်လည်း ဖြစ်မိတယ်။ ဘာကိုစိုးရိမ်သလဲဆိုတော့ 'Big meal' စားပြီး ရင် ကယ်နေမှာကိုပါ။

အရင်ဦးဆုံး ကြိုဆိုပွဲလုပ်တာက ကျွန်မ ယောက္ခထီးနဲ့ ယောက္ခမပါ။ သူတို့ခြံဝန်းထဲမှာ ကျင်းပမှာဖြစ်တယ်။ ပွဲမတက်ခင် စူပါမားကက်ပြေးပြီး ပန်းစည်းကြီးတစ်စည်း၊ သစ်သီးအိတ်ကြီးတစ်အိတ် ကျွန်မ ဝယ်လိုက်တယ်။ နေရပ်က သယ်လာတဲ့ ပိုးထည်တွေလည်း ယူလိုက်တယ်။ ဒီပိုးထည်တွေက ယောက္ခထီး၊ ယောက္ခမ ဆွေမျိုးသားချင်း တူ၊ တူမတွေ အထိပါတယ်။

ဖီးလစ်က ပစ္စည်းတစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ပွေ့ပြီး “ဟန်နီ... ငါတို့က ထမင်းလေး သွားစားတာလေ ဘာလို့ ဒါတွေယူရတာလဲ” လို့ တအံ့တဩမေးတယ်။

“ထမင်းသွားစားတာ လက်ဗလာကြီးနဲ့ သွားလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ” လို့ ကျွန်မလည်း တအံ့တဩ သူ့ကို ပြန်ပြောတယ်။

“လက်ဗလာလည်း ရတယ်လေ” သူပြောတယ်။

“လက်ဗလာနဲ့ မရဘူး” လို့ ကျွန်မ ပြောတော့ “ဘာလို့မရတာလဲ” လို့ သူ ပြောပြန်တယ်။

“မရဘူးဆို မရဘူးပေါ့” တရုတ်လို ကျွန်မအော်လိုက်မှ သူ အသံတိတ် သွားတယ်။ ဒီလိုစကားနိုင်လုပွဲမှာ တရုတ်စကားနဲ့ ပွဲသိမ်းတာကို ထိန်းထားရတယ်။ ဒါက ကျွန်မရဲ့ အားသာချက်ဖြစ်တယ်။

ကျွန်မတို့တစ်မိသားစုလုံး အိတ်ကြီးအိတ်ငယ် တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ ပါတီပွဲ ကျင်းပတဲ့ ယောက္ခမအိမ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်မတို့ ရောက်သွားတဲ့အချိန် အားလုံး အလုပ်များနေကြတယ်။ ယောက္ခထီး ရော်ဘတ်နဲ့ ခဲအိုချာလီ ဒီယောက်ျား သားနှစ်ယောက်က အကင်ဖိုဘေးမှာ အသားပြား ကင်နေတယ်။ ယောက္ခမ အန်နီနဲ့ ယောင်းမ စန္ဒီက စားပွဲပြင်၊ ဟင်းရွက်ခြွေနဲ့ အလုပ်များနေကြတယ်။ ဝေ့စ်လာနဲ့ ဆပ်(ပ်)လို့ ခေါ်တဲ့ စန္ဒီသားနှစ်ယောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာကပ်ပြီး ခွေးနဲ့ ဆော့ ကစားနေတယ်။ အဲဒီခွေးက ဝက်လိုဝပြီး ကျွန်မတို့ကို တွေ့တာနဲ့ အပြေးခုန်ဟပ် တယ်။ လက်ထဲကပန်းစည်းကို လွင့်ပစ်မိမတတ် ကျွန်မ လန့်သွားတယ်။

အားလုံး ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ကြတာဆိုတော့ နွေးနွေးထွေးထွေး ပွေ့ဖက်ကြ နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ယောက္ခမကို သစ်သီးနဲ့ ပန်းစည်း ကျွန်မ ဆက်ကပ်တော့ သူက “အိုး လှလိုက်တာ... ကျေးဇူးတင်တယ် လင်း” လို့ အော်တယ်။ အားလုံးကို ပိုးထည်ဝေတော့ လူတိုင်းက “အိုး လှလိုက်တာ... ကျေးဇူးတင်တယ် လင်း” လို့

အော်ကြတယ်။ ပြန်ပေးမယ့်လက်ဆောင်ကို ကျွန်မစောင့်နေပေမယ့် လူစုကွဲသွားပြီး အကင်ကင်တဲ့လူက ကင်၊ ဟင်းရွက်ရွေးတဲ့လူက ရွေး၊ ခွေးနဲ့ကစားတဲ့သူက ခွေးနဲ့ ပြန်ကစားနေကြတယ်။ ယောက္ခမအန်နီ တစ်ယောက်ပဲ ကျွန်မတို့ကို အိမ်ထဲအိမ်ပြင် လိုက်ပြတယ်။ သူ့အိမ်ဝိုင်းက ဧကတစ်ရာကျော်လောက်ရှိပြီး တောအုပ်ခြားထားလို့ စည်းရိုးတောင် မမြင်ရဘူး။ သူ့အိမ်က စတုရန်းမီတာ ၅၀၀ ကျော် ကျယ်ပြီး ခမ်းခမ်း နားနား လှလှပပ အလှဆင်ထားတာ အနုစိတ်လွန်းတယ်။

ချောင်ကြိုချောင်ကြားမကျန် ကြည့်ပြီးတဲ့နောက် ထမင်းစားဖို့ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မသား 'ထင်' ထိုင်စောင့်နေတယ်။ လေထဲမှာ အသားကင်နဲ့ မွှေးနေတာကြောင့် ကျွန်မတို့ ပိုဆာလာတယ်။ ဗိုက်ကလည်း ဟောင်းလောင်းကြီးဆိုတော့ သံစုံမြည်နေ လိုက်တာ ကိုယ်ပျောက်အမြောက်ကားတစ်စီး ဖွက်ထားသလိုပဲ။ ယောက္ခမကြားမှာ ဗိုးလို့ ဗိုက်ကို ကျွန်မဖိထားလိုက်တယ်။ ထင်လည်း ဗိုက်နှိပ်ပြီး ကနိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်တယ်။ ပတ်ပတ်လည်မှာ ဘာရှိမလဲ။ ရေခွေးကြမ်းမရှိ၊ ချိုချဉ်မရှိ၊ သစ်သီးမရှိနဲ့ မုန့်လေးတောင် မရှိဘူး။ နေကြာစေ့၊ မြေပဲလှော်၊ ပဲစေ့လှော်လည်း မရှိဘူး။ စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်နေတုန်းမှာ ထမင်းစားပွဲပေါ် ဖန်ခွက်ကြည်တစ်လုံး တင်ထားတာကို ရုတ်တရက် ကျွန်မ တွေ့လိုက်တယ်။ ဖန်ခွက်ထဲမှာ ရေခဲရေ ကြည်ကြည်လေး တစ်ဝက်ရှိတယ်။ ဖီးလစ်ကထပြီး ဖန်ခွက်နဲ့ ရေစက်ခေါင်းမှာ ရေသွားခံတယ်။ ကြည့်ရတာ သူ့ဗိုက်ထဲလည်း သံစုံတီးဝိုင်း စနေလောက်ပြီ။

ကျွန်မ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဒီရေခဲရေတစ်ခွက်က ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံတဲ့ တစ်ခုတည်းသော အချို့ပွဲပါ။ စားချင်နေပြီလား ရေခဲစားပါ။ ဧည့်သည်ကို ဒီလို ဧည့်ခံရိုးလားတဲ့။ ဧည့်သည်လာတာ အိမ်မှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဒါက ယောက္ခမအိမ်ကို ကျွန်မ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်တာပဲ။ ဖီးလစ်တစ်ယောက် သူ့ယောက္ခမအိမ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်တုန်းက သူ့ယောက္ခမက သူ့ကို စားစရာအစုံနဲ့ ဧည့်ခံလိုက်တာ ခုံတောင်ပြိုမတတ်ပဲ။ ဖီးလစ်လည်း စားရတာ တဖြီး ဖြီးနဲ့ ဒါကို သူ မေ့သွားပြီလား။

အဲလိုနဲ့ ဖီးလစ်ကို ကျွန်မ မျက်ထောင့်ကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီလူက ရေသောက်ပြီး ရေခဲဝါးနေတယ်။ နှစ်နာရီလောက် စောင့်နေလိုက်တာ ဗိုက်ထဲမှာ ရေခဲရေနဲ့ ပြည့်သွားတယ်။ ကျွန်မနဲ့ထင်ရဲ့ မျက်ကွင်းညှိက မျက်ကွင်းစိမ်းပြောင်း သွားပြီး ဆာလွန်းလို့ ထတောင် မရပ်နိုင်ကြတော့ဘူး။

ဒီအချိန်မှာပဲ ကြိုဆွဲပွဲက စပါတယ်။

စားပွဲခုံဆီ ကျွန်မတို့ အပြေးသွားလိုက်ပေမယ့် ချက်ချင်း မစားရသေးဘူး။ ဆုတောင်းရသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ကို ဆုံဆည်းစေတဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ စားစရာရှိတဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... အာမင်။

အဲဒီနောက် တန်းစီပြီး စားစရာယူကြတယ်။ ကလေးတွေကို အရင်ယူစေ၊ ညှဉ်းသည်က ဒုတိယဦးစားပေး၊ အမျိုးသမီးတွေက တတိယ၊ အမျိုးသားတွေက စတုတ္ထ၊ အိမ်ရှင်က နောက်ပိတ်ဆုံးမှာ။

ထင်နဲ့ ကျွန်မ ယူတဲ့အလှည့်ရောက်တော့ ကျွန်မတို့ရဲ့မျက်လုံးက စားပွဲဝိုင်းပေါ်မှာ။ ဒီကနေ့ရဲ့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းက အသားကင်တစ်ချပ်၊ ချီးစ်တစ်ချပ်၊ ဆလတ်ရွက်တစ်ရွက်၊ ခရမ်းချဉ်သီးတစ်ကွင်းကို ပေါင်မုန့်တစ်လုံးထဲ ညပ်ထည့်လိုက်တာနဲ့ နာမည်ရှိတဲ့ အမေရိကန်ဟမ်ဘာဂါ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဘာရှိသေးလဲ- အာလူးချောင်းကြော် တစ်ဆုပ်၊ ရေခဲရေ တစ်ခွက်။ ပြီးတော့ရော- ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ နှစ်နာရီလုံး စောင့်လိုက်တာ ရလာတဲ့ 'Big meal' ကြီးက ဒါလား။

ထင်နဲ့ ကျွန်မ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဒါက ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဆိုတာကိုလည်း မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်မိတယ်။ ဒါပြီးရင် ဟင်းတွေ နောက်တစ်ပွဲ၊ နောက်တစ်ပွဲ၊ နောက်တစ်ပွဲ။ အဓိကဟင်းလျာတွေ ရှိဦးမှာပါလို့ ကျွန်မ တွေးလိုက်တယ်။ 'ထင်'လည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးတယ်။ 'ထင်' ဘာတွေးလဲ ကျွန်မ သိတာပေါ့။ သူ့ဗိုက်ထဲ အူဘယ်နှခွေရှိလဲ ကျွန်မ သိတာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ကျွန်မ သူ့အမေ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ တစ်ဝိုင်းလုံး ဟမ်ဘာဂါကို ပြုံးပြုံးပျော်ပျော် စားကြတယ်။ ထင်နဲ့ ကျွန်မပဲ အဓိကဟင်းလျာကို စောင့်နေကြတယ်။ ဖီးလစ်က တစ်ကျိုက်တည်း ဟမ်ဘာဂါနှစ်လုံးနဲ့ တစ်ဝက် စားပစ်လိုက်တယ်။ တစ်ဝက်က သူ့ကို ကျွန်မပေးလိုက်တာပါ။ စားပြီးတာနဲ့ သူက ပါးစပ်ပွတ်ပြီး ဗိုက်ပုတ်လိုက်တယ်။ ကြည့်ရတာ သိပ်ကျေနပ် သိပ်အားရပုံပါပဲ။ "ဒါလင်... ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဘာကျန်သေးလဲ" လို့ သူ့ကို ကျွန်မ တိုးတိုးလေး မေးလိုက်တယ်။ ဒါကို သူက "ဒါ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲလေ... ဟမ်ဘာဂါကြီးလေ" လို့ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်တယ်။ ကျွန်မကို အားလုံး လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ ယောက္ခမ အန်နီက "လင်းနဲ့ ထင် ... မင်းတို့မလောက်ရင် နောက်တစ်လုံးထပ်စားနော်" လို့ ရက်ရက်ရောရော ပြောတယ်။

အဲဒီစကားကိုကြားတော့ တစ်ယောက်ယောက်က ထိုးလိုက်သလိုမျိုး ထင်

mg yoe . com

တစ်ချက်ယိုင်သွားတယ်။ ပြီးမှ အံ့ကြိတ်ပြီး သူ ပြောလိုက်တယ်... “ကြေကွဲလိုက်ရတာ”။

ဟုတ်ပါတယ်...တကယ်ကြေကွဲရပါတယ်။ ဒီလို Big meal မျိုး ကျွန်မ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ကြိုဆိုပွဲပြီးသွားတော့ အားလုံး ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ပြီး အဆုံးမရှိတဲ့ အမေးအဖြေတွေ စပါတယ်။ သူတို့ကမေး ကျွန်မတို့က ဖြေတယ်။ ထင်က တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ဝင်ပြောပြီး ကောင်လေးနှစ်ယောက်နဲ့ ဘောလုံး သွားကန်နေလိုက်တယ်။ အဲလိုနဲ့ အမေးအဖြေတွေက ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားတော့တယ်။ မေးတာတခြား ဖြေတာတခြား ကျွန်မ ပြောတာကို သူတို့နားမလည်၊ သူတို့ပြောတာကို ကျွန်မ နားမလည်နဲ့ တော်တော် ဝှက်သွားတယ်။

ပါတီပွဲပြီးတော့ ယောက္ခထီးယောက္ခမကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်မှုကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ သူတို့ရဲ့ဟမ်ဘာဂါကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မတို့ကို ပြန်ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကျွန်မတို့ ရောက်အလာကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့လက်ဆောင်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကားပေါ်တက်ပြီး ကားစက်နှိုးမှ ကျွန်မ လက်ဗလာကြီးဆိုတာကို ကျွန်မသတိထား မိတယ်။ “တွေ့ဆုံချိန် လက်ဆောင်လေးတောင် ကျွန်မ မရလိုက်ပါလား” လို့ ဖီးလစ် ကို ကျွန်မ တအံ့တဩမေးတော့ သူက “ဘာလို့ လက်ဆောင်ပေးရမှာလဲ” လို့ ပြန်မေးတယ်။

“သူတို့ကို ကျွန်မ ပေးတယ်လေ... သူတို့ ဝမ်းသာလိုက်ကြတာ”

“လက်ဆောင်ရမှတော့ ဝမ်းသာကြမှာပေါ့...မင်းစေတနာကောင်းတယ်”

ဖီးလစ်က ပြောပြီး တဟားဟား ရယ်တယ်။ ကျွန်မ စိတ်ပျက်သွားတယ်။ သဘောက ကျွန်မ ပေးရကျိုး မနပ်ဘူး။ သူတို့ အမြတ်ထွက်သွားတယ်ပေါ့လေ။

ဒုတိယ ကြိုဆိုပွဲကို ဘုရားကျောင်းက ကျင်းပတယ်။ အဲဒီနေ့က ချစ်သူများ နေ့ဖြစ်ပြီး ဘုရားကျောင်းမှာလည်း ပွဲရှိတော့ မိတ်သစ်ဆွေသစ်တွေကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း ကြိုဆိုတဲ့ပွဲ လုပ်တယ်။ မိတ်သစ်ဆွေသစ်က ကျွန်မနဲ့ ‘ထင်’ပါ။ ပါတီပွဲမှာ “ချစ်သူများနေ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်” ရှိတယ်လို့ ဖီးလစ်က ဝမ်းသာအားရ ကြေညာပြန်တယ်။

သွားရမလား...မသွားရဘူးလား။ ပထမဆုံးအကြိမ် ‘ပွဲကြီးပွဲကောင်း’စားတဲ့ အတွေ့အကြုံက ထင်ကို အနည်းငယ် တွေဝေစေတယ်။ သွားရမှာပေါ့... မသွားဘယ်နေမလဲ... ချစ်သူများနေ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ကြီးလေ။ ပြီးတော့ ချစ်သူများ

myoe.com

နေ့ဆိုတော့ လူငယ်လူရွယ်တွေလာကြမှာ။ ကောင်မလေး ချောချောလှလှ တချို့နဲ့ သိရလည်း မဆိုးဘူး” ဒီစကားက ထင်ကို ထိသွားပြီး သူ ကြွတက်လာတယ်။

အဲဒီနှစ်မှာ ကျွန်မသား ထင် အသက် ၁၈ နှစ်ပြည့်ပါပြီ။ နုနယ်ပျိုပျစ်တဲ့ အရွယ်ပေါ့။ တစ်မိသားစုလုံး ပြုံးပြုံးပျော်ပျော်နဲ့ ဘုရားကျောင်း ရောက်သွားကြတယ်။ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးလည်း တပြုံးပြုံးပဲ။ ပန်းတွေ၊ ဖဲကြီးတွေ၊ ချောကလက်တွေ ပြီးတော့ ကိတ်မုန့်တွေက နေရာအနှံ့။ စားပွဲဝိုင်း ဆယ်ဝိုင်းကျော်လောက်မှာ လူတွေပြည့်ကျပ် နေပြီး အချစ်တွေ၊ အနမ်းသံတွေက လေထဲမှာ ဝဲပျံနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာထိုင် နေတဲ့ လူတွေက အသက် ၇၀၊ ၈၀ နားနီး အဘိုးအို၊ အဘွားအိုတွေပါ။ တချို့က အသက်ငါးနှစ်ခြောက်နှစ် ကလေးငယ်တွေဖြစ်တယ်။

ကျွန်မ နည်းနည်းစိတ်ရှုပ်သွားတယ်။ ချစ်သူများနေ့ကို လူကြီး ကလေး အတူနွဲ့ကြတာလား။ ထင်လည်း ငေးကြောင်သွားတယ်။ ဘယ်မှာလဲ မိန်းမလှလေးတွေ။

ဒီကနေ့ရဲ့ အစီအစဉ်တင်ဆက်သူက ဘုရားကျောင်းက ကော်မတီအဖွဲ့ဝင် ဘီလ် ဖြစ်တယ်။ ပါတီပွဲစပြု။ ဘီလ်က ကျွန်မတို့မိသားစုကို စင်ပေါ်တက်ခိုင်းပြီး ကျွန်မနဲ့ ထင်ကို အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတွေကလည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အော်ဟစ်ပြီး ထိုင်ခုံနေရာကထ စင်ပေါ် ပြေးတက်လာကြတယ်။ ဖက်လိုက်နမ်းလိုက်ကြတာ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်စီးတဲ့လူတောင် ရောက်ချလာတယ်။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် အစီအစဉ်တင်ဆက်သူက လူသစ်တွေကို ဘုရား ကျောင်းက လက်ဆောင်ချီးမြှင့်မယ့်အကြောင်း လေးလေးနက်နက် ကြေညာတယ်။ အားလုံး လက်ခုပ်တီးကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စက္ကူအိတ်လေး နှစ်အိတ်ကို ထင်နဲ့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တစ်အိတ် ရလိုက်တယ်။ ကျွန်မက အန်ပေါင်းထင်ပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တာ အထဲမှာ ရောင်စုံကပ်ခွာ စက္ကူတစ်ထပ် ထွက်ကျလာတယ်။ စက္ကူပေါ်မှာက အနီ ရောင် အသည်းပုံ၊ အနီရောင်ပန်းပွင့်၊ ဖားကလေး၊ ငါးကလေးတွေပါတယ်။ ကျွန်မ ဆွံ့အသွားတယ်။ ထင်ကတော့ တစ်ခွန်းပြောလိုက်ပါတယ် “ဒါလား လက်ဆောင်... ကြေကွဲဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”

ချစ်သူများနေ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ကြီးက စပါပြီ။ အားလုံး ဆုတောင်း ဝတ်ပြုပြီး တန်းစီကြတယ်။ အဲဒီနောက် စက္ကူပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်၊ ဓားခက်ရင်းတစ်စုံ ကိုင်ပြီး လူတိုင်းရှေ့တိုးကြတယ်။ လူက ရာကျော်ရှိတာမို့ ရှေ့တိုးတာ အတော်နှေး ပါတယ်။ ကျွန်မ နဲ့ ထင် အလှည့်ရောက်တော့ ချစ်သူများနေ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ် ဆိုတာ ဘာများပါလိမ့်ဆိုပြီး ကျွန်မတို့ စူးစိုက်ကြည့်ကြတယ်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်

mgyoe.com

ဆန်းဝှစ်ကြီးပါ။ ဝက်ပေါက်ခြောက် ဆန်းဝှစ်က ဘာလဲ။ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကြားမှာ ဝက်ပေါင်ခြောက် ပါးပါးတစ်ချပ် ညပ်ထားတာပါပဲ။

ပန်းကန်ပြားကိုင်ရက် ထိုင်ခုံနေရာဆီ ပြန်ရောက်တော့ ထင်က သေချာပေါက် နှုတ်ဆိတ်နေမှာ မဟုတ်ဘဲ “ဒါလား ချစ်သူများနေ့ စားကောင်းသောက်ကောင်းကြီး ... ကြေကွဲစရာ ကောင်းလိုက်တာ” လို့ ကောက်ချက်ချတယ်။

ဟုတ်ပါရဲ့... ချစ်သူများနေ့ စားစရာက ဆန်းဝှစ်လေးတစ်ခုတဲ့။ ဒါကြေကွဲစရာ ကောင်းမနေဘူးလား။ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာက ကျွန်မတို့ တရုတ်လူမျိုး နှစ်ယောက်တည်းပါ။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားနေလိုက်ကြတာ။ ကျွန်မ မျက်စိအောက်မှာပဲ ဖီးလစ်က ဆန်းဝှစ်ခြောက်ခု စားပစ်လိုက်တယ်။

တတိယမြောက် ဧည့်ခံပွဲကို ဘုရားကျောင်းက ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင် သင်းအုပ်ဆရာ မိုက်ကယ်က တည်ခင်းကြိုဆိုတာဖြစ်တယ်။ ဖိတ်ကြားစာမှာ သူက နွေးထွေးပျူငှာ ရေးထားတယ်။ ဒီနေရာမှာ တစ်ခုကြားဖြတ်ပြောချင်တာက တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ ထမင်းစားဖိတ်ရင် အရင်တုန်းက ဖုန်းဆက် ဖိတ်တယ်။ အခုက ဝီချက်မှာ မက်ဆေ့ ပို့ထားလိုက်တယ်။ တစ်ယောက်ဖိတ်ရင် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အကုန်လာကြတယ်။ လာသလောက် စားဖို့သောက်ဖို့ရှိတယ်။ အမေရိကန်မှာကျတော့ ဖိတ်စာတစ်စောင်နဲ့ လေးလေးနက်နက် ဖိတ်တယ်။ ဖိတ်စာရရင် ဒီဧည့်ခံပွဲကို တက်မတက်၊ ဘယ်နှယောက်တက်မယ်ဆိုတာတွေ ဖိတ်စာမှာ ဖြည့်ပြီး ပြန်ပို့ပေးရတယ်။ ဒီအချက်က သိပ်အရေးကြီးတယ်။ သုံးယောက်သွားမယ်ပြောပြီး လေးယောက်ပါသွားရင် အဲဒီလေးယောက်မြောက်အတွက် စားစရာမရှိပါဘူး။

ဒါဆို ကျွန်မတို့ ဘယ်နှယောက် သွားမလဲ။ ထင် က သူ မလိုက်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ သင်းအုပ်ဆရာရဲ့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းကလည်း လူတစ်ယောက် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သူက ဆိုတယ်။ သင်းအုပ်ဆရာ ဖိတ်တာဆိုတော့ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ်။ တကယ့်ပွဲကောင်း ဖြစ်မှာပါ။ အမဲသားကင်၊ ဆဲလ်မွန်ငါးကင်၊ ပုစွန်ကင်ကြီးတွေဖြစ်မှာပါ။ ပင်လယ်ခရုကြီးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေလို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်တယ်။ ထင်က နှာခေါင်းတရှုပ်ရှုပ်နဲ့ အိမ်မှာ ခေါက်ဆွဲထုပ်ပဲ ပြုတ်စားပါတော့မယ်၊ ပင်လယ်ခရုပါရင် ထုပ်ပြန်ခဲ့ပါနော်လို့ သူက မှာတယ်။ တကယ်တမ်းမှာ ကျွန်မလည်း အိမ်မှာနေပြီး ထင်နဲ့အတူ ခေါက်ဆွဲထုပ် ပြုတ်စားချင်ပါတယ်။ ပင်လယ်ခရု ပါနိုင်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆံသယ

ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်းအုပ်ဆရာ ကြိုဆိုမှာက တရုတ်ပြည်ကလာတဲ့ ဒီလူတွေကိုလေ။ ဒီလူတွေ မသွားရင် ကြိုဆိုပွဲ ဘယ်ဖြစ်မြောက်မလဲ။ ပြီးတော့ ပင်လယ်ခရု မပါတိုင်း ပွဲကြီးပွဲကောင်း မဟုတ်ဘူးလို့တော့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့လေ။

ကြိုဆိုညှော်ခဲတဲ့နေ့ရောက်တော့ ဖီးလစ်နဲ့ ကျွန်မ အချိန်မှန်ရောက်သွားတယ်။ အစားကောင်းတွေ စားရတော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ သင်းအုပ်အိမ် ကျွန်မ ရောက်သွားတယ်။ သင်းအုပ်ဆရာက လူကောင်ကြီးကြီး တစ်ယောက်ပါ။ အနည်းဆုံး ပေါင် ၂၅၀ လောက် ရှိမယ် ထင်ပါတယ်။ သူက ကျွန်မကို မြင်တာနဲ့ ကျွန်မ ကျောကို လှမ်းပုတ်တယ်။ ကျွန်မ သွေးအန်မတတ်ပါပဲ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်မ ကျောကို သူ ပုတ်ချင်ရင် ကျွန်မပုန်းနေတော့တယ်။ သူက အမဲသားသွပ်ပြီး ကြီးလာတာပါ။ ကျွန်မက ဟင်းသီးဟင်းရွက် သွပ်ပြီး ကြီးလာတာလေ။ အဲဒီ သူ့လက်ဖဝါးဒဏ်ကို ကျွန်မ ဘယ်လာခံနိုင်ပါ့မလဲ။

အဲဒီနေ့က ညှော်ခဲပွဲလာတဲ့လူ အယောက် ၂၀၊ ၃၀ ရှိတယ်။ အားလုံးက ဘုရားကျောင်းက တက်ကြွ လှုပ်ရှားသူတွေပါ။ ယောက်ျားသားတွေက ခုံခုံညားညား ဝတ်ထားပြီး မိန်းမသားတွေက မိတ်ကပ်တွေနဲ့ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားတယ်။ မိန်းမသား တော်တော်များများက ပန်းပန်ထားကြတယ်။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတွေက ပန်းပန်တာကို ကြိုက်တယ်။ ဒီလိုထူးဆန်းအံ့ဩမှုကို အဲဒီညမှာ ကျွန်မ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီညှော်ခဲပွဲကို ရှယ်လီလို့ခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာတယ်။ သူက ဘုရားကျောင်းမှာ ဓမ္မတေးဆိုတဲ့ အတန်းက စန္ဒယားတီးတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ သူ အသက် ၈၀ နား နီးပေမယ့် နှုတ်ခမ်းနီ၊ လက်သည်းနီ၊ စကပ်နီနဲ့ စွဲစွဲမက်မက် ပြင်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းပေါ်မှာလည်း အနက်ရောင် ပိုးပန်းတစ်ပွင့် ပန်ထားတယ်။ ရှယ်လီက သီချင်းအစလေး စပြီး အားလုံးကို “နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ နေရောင်ခြည် (You are my sunshine)” သီချင်း ဆိုခိုင်းတယ်။

“/ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့နေရောင်ခြည်၊
ငါ့ရဲ့တစ်ခုတည်းသော နေရောင်ခြည်...
ကောင်းကင်အံ့မှိုင်းတဲ့အခါ နင်က ငါ့ကိုပျော်စေတယ်. .
နင့်ကို ငါဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ
နင်ဘယ်တော့မှ မသိခဲ့ပါဘူး ချစ်ရသူရေ...
ငါ့ရဲ့နေရောင်ခြည်လေးကို ကျေးဇူးပြုပြီး ယူဆောင်လို့မသွားပါနဲ့။”

myoe.com

အဲဒီသီချင်း ကြားတော့ ကျွန်မလည်း ဆိုတတ်လို့ ခုန်ပြီး လိုက်ဆိုတယ်။ သီချင်းပြီးတော့ လူတိုင်းက ကျွန်မ ဘက်လှည့်ပြီး လက်ခုပ်တီးကြတယ်။ တချို့က “လင်း... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီသီချင်း ဆိုတတ်တာလဲ” လို့ တအံ့တဩမေးတယ်။

“တရုတ်တွေလည်း ဆိုတတ်တယ်လေ... ဒီသီချင်းက နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်” လို့ဖြေတော့ ရှယ်လီက ကျွန်မကို အပြေးလာဖက်ပြီး နှာသံနဲ့ “ဒီလို ပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်နော် မိန်းကလေး “ဒီသီချင်းစာသားက ကျွန်မ ဦးလေး အရင်းခေါက်ခေါက် ရေးထားတာပါ” လို့ ပြောတယ်။ အကုန်ငြိမ်သက်ပြီး သတိရအောက်မေ့ခြင်းထဲ နစ်ဝင်သွားကြတယ်။ ကျွန်မလည်း စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ငိုချင် လာတယ်။ ကျွန်မရဲ့မွေးရပ်မြေ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းကျောင်းမှာ သင်ခဲ့တဲ့ ဒီသီချင်း ရဲ့ တေးရေးဆရာက ကျွန်မ ယောက္ခမနေတဲ့ မြို့ငယ် ဝပ်တန်မှာနေတာတဲ့... ထင် တောင် မထင်မိပါဘူး။ အမျိုးသမီးတွေက နွေးထွေးမှုအပြည့်နဲ့ သီချင်းဆက်ဆို နေကြတယ်။ သင်းအုပ်ဆရာနဲ့ အမျိုးသားတချို့က အိမ်ပြင်မှာ အသားကင်နေ ကြတယ်။ အသားကင်နဲ့ မွှေးမွှေးက တံခါးကြားကနေ တိုးဝင်လာနေတယ်။ ကျွန်မ မအောင့်နိုင်ဘဲ သူတို့ ဘာတွေကင်နေသလဲလို့ အပြေးထွက်ကြည့်တယ်။ အမဲသား ကင်လား၊ ဆဲလ်မွန်ကင်လား။

သင်းအုပ်ဆရာ မိုက်ကယ်က ကျွန်မကို မြင်တော့ “ဟေ့... လင်း” လို့ တစ်ချက်အော်တယ်။ ကျွန်မ ကြည့်လို့ရမလားလို့ ပြောတော့ သူက အကင်အိုးကို လှန်ပြတယ်။ အငွေ့တွေ လာဟပ်လို့ ကျွန်မ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရင်းက သူ ကင်နေတဲ့ ဝက်အူချောင်းကို တွေ့လိုက်တယ်။

ဝက်အူချောင်းကင်ပြီးတော့ အားလုံး စစားကြတော့မယ်။ အရင်ဦးဆုံး ဆုတောင်းဝတ်ပြုတယ်။ ပြီးရင် တန်းစီတယ်။ မိန်းမသားတွေကအရင် ယောက်ျားသား တွေက နောက်မှာ။ နှစ်ခြမ်းခွဲထားတဲ့ ပေါင်မုန့်ထဲ ဝက်အူချောင်းတစ်ချောင်း ထိုး ထည့်လိုက်ပြီး အပေါ်မှာ ရွံ့မုန်းစရာကောင်းတဲ့ အဝါရောင်၊ ခရမ်းရောင်၊ အနီရောင် ဆော့စ်တွေ ထည့်လိုက်တာနဲ့ နာမည်ကျော်တဲ့ အမေရိကန်ဟော့ဒေါ့ (hot dog) ဖြစ်သွားတော့တယ်။

ဒီကနေ့ရဲ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ကြီးက အမေရိကန်ဟော့ဒေါ့ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဟော့ဒေါ့ဝါးရင်း စိတ်ထဲကနေ ထင်ကို ‘ပါးစပ်ပုတ်ကြီးနဲ့’ လို့ ကျွန်မ ကျိန်ဆဲ နေမိတယ်။ ဖီးလစ်ကို ကျွန်မရဲ့ ဟော့ဒေါ့တစ်ဝက် စိတ်လိုလက်ရ ခွဲပေးလိုက်တယ်။ ဖီးလစ်က အားမနာဘဲ သူ့ဝေစုကို စားပြီး ကျွန်မ ဝေစုကို ထပ်စားတယ်။ ဒါတောင်

မလောက်သေးလို့ မျက်နှာပြောင်နဲ့ ထပ်သွားယူသေးတယ်။ ဟော့ဒေါ့လေးချောင်း ဗိုက်ထဲဝင်သွားတဲ့နောက် ဖီးလစ် အဆုံးအစမဲ့ မူးယစ်ပြီး ခွေးကလေးတစ်ကောင်လို “ဝုတ်... စားလို့ကောင်း... စားလို့ပျော်လိုက်တာ ဝုတ်... ဝုတ်” နဲ့ အော်တော့တယ်။ ဟော့ဒေါ့တစ်ချောင်းနဲ့ တဝုတ်ဝုတ် ဖြစ်ရလောက်အောင် သူ ဒီလောက် မူးယစ်နေတာ ကျွန်မတော့ မယုံဘူး။ အိမ်ရှင် ဝမ်းသာအောင် ဟန်ဆောင်တာပဲ နေမှာပါ။ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ဖီးလစ်ကို ကျွန်မမေးလိုက်တယ်။

“ဒါလင်... ဟော့ဒေါ့က တကယ်စားလို့ကောင်းတာလား”

“တကယ်ကောင်းတယ်... သိပ်ကောင်းတယ်... ဟော့ဒေါ့က ကိုယ့်အကြိုက်ဆုံးလေ” ဖီးလစ် မူးယစ်နေဆဲပါပဲ။

“ကျွန်မကိုကြိုဆိုညှိခံတဲ့ပွဲမှာ သင်းအုပ်ဆရာက လူတစ်ယောက် ဟော့ဒေါ့တစ်ချောင်း ကျွေးမယ်လို့ ထင်တောင် မထင်ထားမိဘူး” လို့ ကျွန်မ ပြောတော့ ဖီးလစ်က “ဟန်နီ... ဒါ တကယ် ပွဲကြီးပွဲကောင်းနော်” လို့ ဆိုတယ်။

“ဒါလား ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဒါလင် တရုတ်ပြည်ရောက်ဖူးတယ် မဟုတ်လား... ဟန်ကျိုဟင်း စားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ယှဉ်ကြည့်ပါဦး... ဟော့ဒေါ့တစ်ချောင်းက ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်မလား” ဖီးလစ်နှုတ်ဆိတ်သွားပြီး မျက်လုံးပြာပြာကို လှည့်ရင်း သတိရလာတော့တယ်။ ဟန်ကျိုမိတ်ဆွေတွေ ထမင်းဖိတ်ကျွေးတုန်းက စားပွဲတစ်ခုလုံး အသားတွေ၊ ငါးတွေ၊ ဘဲတွေ၊ ပုစွန်တုပ်တွေ၊ ဟော့ပေါ့တွေနဲ့ ဗိုက်လုံးနေအောင် စားရတာတောင် ထမင်းစားဖိတ်တဲ့လူက “ထွေထွေထူးထူး မရှိလို့ အားနာပါတယ်... အိမ်ထမင်း အိမ်ဟင်းတွေပါ” လို့ဆိုတယ်။

ဟော့ဒေါ့စားပွဲပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ မီးဖိုထဲ ကျွန်မအမြန်ဝင်ပြေးပြီး ခေါက်ဆွဲခြောက်တစ်ထုပ် ချက်လိုက်တယ်။ ကြက်ဥတစ်လုံး၊ ဟင်းရွက်တချို့ ထည့်ချက်ပြီး ဖိတန်တစ်ပွဲ၊ မြေပဲဆံလှော်တစ်ပွဲနဲ့ မြိန်ရေရှက်ရေ စားပစ်လိုက်တယ်။ ထင်က ဘေးကနေကြည့်ရင်း “ပေါင်မုန့်တစ်တုံး စားလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား” လို့မေးတယ် သူ့ကို မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ ကျွန်မ စိုက်ကြည့်ပြီး “ဟော့ဒေါ့တစ်ချောင်း ပါသေးတယ်ဟဲ့” လို့ ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်တယ်။ ထင်က ထူးဆန်းတဲ့အသံနဲ့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် တစ်ခွန်း ပြောလိုက်တယ်။ “အင်း... ကြေကွဲစရာ ကောင်းလိုက်တာ”။ ကြေကွဲစရာကောင်းမကောင်း ထင်မှတ်ချက်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ အခုစာဖတ်နေတဲ့ မိတ်ဆွေတို့ကိုယ်တိုင် ကောက်ချက်ချနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ရတဲ့စာဖတ်သူတို့ရေ မျှမျှတတ ပြောရရင်၊ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောရရင်၊ တာဝန်ယူပြီး ပြောရရင်

အမေရိကန်လူမျိုး ထမင်းစားဖိတ်တဲ့အခါ စားကောင်းသောက်ဖွယ် အစုံအလင်နဲ့ သင် စားချင်တယ်ဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် ဟန်ကျို ထမင်းဟင်း စားချင်တယ်ဆိုရင် ဒါဟာ အမေရိကန် စိတ်ကူးယဉ်သိပ္ပံဇာတ်ကားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အမေရိကန်လူမျိုးတွေ ထမင်းစားဖိတ်တဲ့အခါ ဟမ်ဘာဂါ၊ ဟော့ဒေါ့၊ ဆန်းဝှစ်တွေကို သင်စားခွင့်ရခဲ့ရင် ဒါဟာ စားဖို့ရှိပြီး လုံလုံလောက်လောက် စားခွင့်ရ တာကြောင့် တကယ့်ကို ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်ပါ။ ဒါကို ကြေကွဲစရာလို့ ပြောတာဟာ နည်းနည်းတော့ လွန်ပါတယ်။ တကယ့်အဖြစ်ဆိုးက ဒီလိုမဟုတ်သေး ပါဘူး။ တကယ့်အဖြစ်ဆိုးက ထမင်းစားဖိတ်ပြီး ထမင်းမကျွေးတာပါပဲ။ ဒါကမှ တကယ့်ကြေကွဲစရာကောင်းတာပါ။

ဒီလိုအဖြစ်က တကယ်ကို ရှိခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်မတို့ ဘုရားကျောင်းသွားတော့ လီလီလို့ခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က အပြေး လာနှုတ်ဆက်ပါတယ်။ သူ့နာမည်က နားထောင်လို့ကောင်း သလို လူကလည်း လှတယ်။ သူက ရှေးဟောင်းပစ္စည်း နှစ်သက်သူဖြစ်တယ်။ လီလီ က ကျွန်မတို့ကို မြင်တာနဲ့ ရယ်တယ်။ သည်းသည်းလှုပ် ရယ်တယ်။ ကျွန်မကို ဖက် လိုက်၊ ဖီးလစ်ကို ဖက်လိုက်နဲ့ “ဟေ့... ကိုယ့်လူတို့... ရှေးဟောင်းရတနာတချို့ ကိုယ်ရလိုက်တယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကို လိုက်ကြည့်ကြလေ” လို့ ပြောတယ်။

“ဘာရတနာလဲ” ကြားတာနဲ့ ဖီးလစ် ချက်ချင်းပြန်မေးတယ်။

“အနှစ်ငါးဆယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ အပ်ချုပ်စက်၊ နှစ် ၇၀ ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဓာတ်ပြားစက်”

ဖီးလစ်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်း နှစ်သက်သူဖြစ်ပြီး အထူးသဖြင့် စက်အို စက်ဟောင်းတွေ အင်မတန်ကြိုက်သူဖြစ်ပါတယ်။ သူက ချက်ချင်းပဲ “ကြည့်မယ်... ကြည့်မယ်... မနက်ဖြန် ကျွန်တော် နားတယ်။ မနက်ဖြန်ပဲလာခဲ့မယ်” လို့ ပဲ့တင်ပိုး ကောင် တစ်ကောင်လို့ ပြောတယ်။

“လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုတာပေါ့... ရောက်အောင်လာခဲ့နော်။ ဪ... ဓာတ်ပြားစက်က နည်းနည်းပျက်နေတယ်။ ကျွန်မကို တစ်ခါတည်း လုပ်ပေးသွားနော်”။ လုပ်ပေးသွားနော် ဆိုတာက ပြင်ခိုင်းတာပါ။ ဖီးလစ်က အဟောင်းပြင် ပညာရှင်အဖြစ် နာမည်ကြီးတာကို ဝပ်ရဲတန်ကလူတွေ သိကြပါတယ်။ ဒါဆို ကျွန်မသဘောပေါက်သွား ပါပြီ။ ကျွန်မတို့ကို ရတနာကြည့်ဖို့ ဖိတ်တာဟာ တကယ်တော့ ဖီးလစ်ကို ပစ္စည်း ပြင်ခိုင်းတာပါ။ ကျွန်မ စိတ်မခုမိပါဘူး။ ဖီးလစ်ရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာကလည်း ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ။

နောက်နေ့မနက်မှာ လီလီအိမ်ကို ကျွန်မတို့ ရောက်သွားကြတယ်။ ဖီးလစ်က ကိရိယာတန်ဆာပလာ သေတ္တာကို တစ်ပါတည်း ယူသွားတယ်။ လီလီက ကျွန်မတို့ကို တွေ့တာနဲ့ ဖက်လိုက်၊ နမ်းလိုက်လုပ်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ကို Shop ဆိုင် ခေါ်သွားတယ်။ Shop ဆိုင်ဆိုတာက အမေရိကန်လူမျိုးတို့ အသွားများတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပါ။ ဒီဆိုင်မှာ သူတို့ ကားပစ္စည်းပြင်တယ်၊ ဂဟေဆော်တယ်၊ လက်သမား အပ်တယ်၊ အမှိုက်တွေ ဝယ်သိမ်းတဲ့ နေရာဖြစ်တယ်။ အမှန်က အမှိုက်လို့ ပြောမယ့် အစား ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလို့ ပြောသင့်တာပါ။ လီလီဝယ်သိမ်းတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေက သိပ်မများပါဘူး။ သူက တစ်ခုရလိုက် ရောင်းလိုက် လုပ်ပါတယ်။ ဒီဟာနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုတာမို့ ဝင်ငွေ အတော်ကောင်းပါတယ်။ သူ့လက်ပေါ်စွပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်တွေက ဘယ်လက်မကနေ ဘယ်လက်သန်းအထိ အဲဒီနောက် ညာလက်သန်းကနေ ညာလက်မအထိ ဖြစ်ပါပြီ။

ဒီအချိန်မှာပဲ လီလီရဲ့အပ်ချုပ်စက်၊ ဓာတ်ပြားစက်ကို ကျွန်မတို့ တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ဒီပစ္စည်းနှစ်ခုက စုတ်ပြတ်နေပြီး အခြေမခိုင်ဘဲ ယိုင်နေပါတယ်။ အပ်ချုပ်စက်က မလည်တော့သလို ဓာတ်ပြားစက်ကလည်း မဆိုတော့ပါဘူး။ ဖီးလစ်က တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ချက်ချင်းပြင်ပါတယ်။ စက်နှစ်လုံးကို တစ်စစီဖြုတ် ဟိုထု ဒီထု လုပ်ပြီး သူပြန်တပ်ပါတယ်။ စက်နှစ်လုံးရဲ့ ခြေထောက်ရှစ်ဖက်ကိုလည်း ပြင်လိုက်ပြီး စုတ်တဲ့နေရာဖာ၊ အရောင်မှုတ်ပြီး ဖယောင်းတင်လိုက်ပါတယ်။ အချိန်သုံးနာရီတောင် မကြာလိုက်ပါဘူး- အပ်ချုပ်စက်လည်ပြီး ဓာတ်ပြားစက် သီချင်းဆိုပါတော့တယ်။ တရဲ့ရဲ့နဲ့ တစ္ဆေသရဲ ငိုနေသလို အသံမကြည်ပေမယ့် ရှေးဟောင်းစက်က ဒီလိုပဲ သီချင်းဆိုပါတယ်။ ဒီလိုသာ သီချင်းမဆိုရင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း မမြည်ဘူးပေါ့။

လီလီပျော်နေလိုက်တာ... ဈေးကောင်းရတော့မယ်လို့ သူ ပြောပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်း နောက် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်မျိုး သူ ထုတ်လာပြန်တယ်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွေဆီက ဂိမ်းစက်လေးတစ်လုံးပါ။ စုတ်ပြတ်ပြီး ကြီးတွေက တီကောင်အသေလို လုံးထွေးနေလို့ ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ခေါင်းကိုက်သွားပါတယ်။ ဖီးလစ်ကတော့ ဘာမှ မပြောဘဲ ချက်ချင်းပြင်တော့တယ်။ ဂိမ်းစက် ပြင်ပြီးသွားချိန်က နေ့လယ် ၁၂ နာရီ ကျော်ပါပြီ။ ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီဆိုတော့ ပျော်စရာကိစ္စတစ်ခုကို ကျွန်မတို့တွေ့လိုက်ပါတယ်။ လီလီ ဘာများ ကျွေးမလဲပေါ့။ ဟမ်ဘာဂါလား၊ ဆန်းဝှစ်လား၊ ဟော့ဒေါ့လား။ တွေးနေရုံရှိသေး အနံ့မွှေးမွှေးကို ကျွန်မ ရလိုက်ပါတယ်။ လီလီနေ့လယ်စာ ပြင်နေပြီပဲ။ အနံ့ရတော့ ကျွန်မအစာအိမ်လည်း တဂွီဂွီနဲ့ သံစုံစတော့တယ်။ ဂိမ်းစက်

ပြင်ပြီးတော့ မီးဖိုထဲ လက်ဝင်ဆေးဖို့ လီလီက ပြောပါတယ်။ နေ့လယ်စာ စားရတော့ မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာတစ်ခု ဖြစ်ပျက်သွားပါတယ်။ ဖီးလစ် လက်ဆေးပြီး သွားတော့ လီလီက “ဖီးလစ်... ကျေးဇူးပဲနော်။ နင်သိပ်တော် တာပဲ... နင့်ကိုခေါ်လိုက်တာ မှန်သွားတယ်။ ကောင်းသောနေ့လေးတစ်နေ့ ဖြစ်ပါ စေနော်” လို့ ပြောတယ်။ ကောင်းသောနေ့လေးတစ်နေ့ ဖြစ်ပါစေလို့ အမေရိကန်တွေ ပြောရင် ဒါဟာ ‘Good Bye’ နဲ့ အတူတူပါပဲ။ သွားတော့လို့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်နှင့် တာ ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဗိုက်ဟောင်းလောင်း အစုတ်ပြင်ဆရာက ဗိုက် ဟောင်းလောင်း အစုတ်ပြင်ဆရာကတော်ကို ခေါ်ပြီး စားစရာဆိုင် လိုက်ရှာပါတော့ တယ်။ ဒါ ကြေကွဲစရာမကောင်းဘူးလား ပြောကြည့်ပါ။

အဲဒီမှာ ဘေးကနေ ကျွန်မ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ရွတ်ပါတယ်။

“လီလီက ဘာလဲ၊ ဘာလို့ အဲလိုလုပ်တာလဲ။ ကျွန်မတို့ကို သူခေါ်လိုက်တာ ပဲ။ ကျွန်မတို့က ဧည့်သည်လေ။ ဧည့်သည်ကို ဘာလို့ အစားနဲ့ ဧည့်မခံတာလဲ”

ဖီးလစ်က နည်းနည်းမှ စိတ်မဆိုးဘဲ “ငါတို့ကို သူ ခေါ်လိုက်တာက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကြည့်ဖို့လေ ထမင်းစားဖို့မှ မဟုတ်တာ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း သူ နေ့လယ်စာ ချက်ပြုတ်ပြီးပြီပဲ။ ကျွန်မတို့ကို တစ်ခါ တည်း ခေါ်စားလိုက်ပေါ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

“အဲဒါက သူစားဖို့ သူလုပ်တာလေ ငါတို့အတွက်မှ မဟုတ်တာ”

“ရှင်က သူ့ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ပြင်ပေးတယ်လေ... အလကားလုပ်၊ အလ ကား ချွေးထွက်တာပေါ့”

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ပြင်တာက ပျော်စရာ ကောင်းတယ်၊ ပြင်ရတာ ငါ ကြိုက်တယ်”

ဗိုက်က သံစုံမြည်နေပေမဲ့ ဖီးလစ် ဝမ်းသာအားရ ပြောပါတယ်။ စေတနာ သဒ္ဒါတရားတွေ လေ့လာချင်ရင် ဖီးလစ်ဆီမှာ လေ့လာလို့ ရပါတယ်။ တကယ်တော့ အစားစားရခြင်း မစားရခြင်းအပေါ် ကျွန်မ အလေးမထားပါဘူး။ ကျွန်မက ဖီးလစ်ကို သနားတာပါ။ သူ့အတွက် မကျေနပ်တာပါ။ လောကမှာ အကျိုးအကြောင်းသင့် ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ သူတစ်ပါးလုပ်အားကို ယူပြီး ထမင်းမကျွေးတာမျိုး ရှိလို့လား။ နားရှိလို့သာ ကြားရတာပါ။ တိုက်ဆိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီလို အဖြစ်မျိုး နောက်တစ်ခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါသေးတယ်။

ကျွန်မတို့မြို့ငယ်မှာ ကြက်ဥရောင်းတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။

နာမည်တော့ မပြောတော့ပါဘူး... ဥ သူဌေးလို့ပဲ ခေါ်ရအောင်။ ဥ သူဌေးမှာ ကြက်သိန်းသောင်းမက ရှိတယ်။ နေ့တိုင်း ကြက်ဥသိန်းသောင်းမက ရောင်းရတယ်။ ဥက များလွန်းလို့ မရေနိုင်သလို ပိုက်ဆံလည်း များလွန်းလို့ ရေတောင် မရေနိုင်ဘူး။ ဥ သူဌေးနဲ့ ဘုရားကျောင်းမှာ ကျွန်မ အမြဲတွေ့တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အသက် (၇၀) ဝန်းကျင်ပါ။ အမြဲ ဖျတ်လတ် တက်ကြွ နှပျိုပါတယ်။ သူ့မိန်းမက အသက် (၆၀) လောက်ရှိပြီး အတော်လေး လှပါတယ်။ ဥ သူဌေးလင်မယားက ဘယ်တော့မှ လူကို မခေါ် မနှုတ်ဆက်ပါဘူး။ ပြုံးလည်းမပြုံး၊ ရယ်လည်း မရယ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို သူတို့ မရယ်ပြသလို သူတို့ကိုလည်း ကျွန်မ မရယ်ပြပါဘူး။ သူတို့မှာ သူဌေးမာနရှိ သလို ကျွန်မမှာလည်း ဆင်းရဲသားမာန ရှိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာ ဥ သူဌေးက ဖုန်းဆက်ပြီး ဖီးလစ်ကို ပြောတယ်...
 “ဟေ့... မင်း မိန်းမ ပင်ပေါင်ရိုက်တတ်တာ ငါ ခုမှ သိတယ်ကွ”

ဥ သူဌေး ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုတော့ ဖီးလစ် အံ့ဩသွားတယ်။ သူ့က ဘာ ကိုယ်က ဘာဆိုတာ သိထားတော့ ဖီးလစ်စိတ်လှုပ်ရှားပြီး စကားတောင်ထစ်တယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တော်...တော်...တော်တော်လေး ရိုက်တတ်ပါတယ်။ သူ့...သူ့... သူ့သားက ပိုတောင်တော်...တော်ပါတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား... မိုက်ပြီကွာ... ငါ ပင်ပေါင်ရိုက်တာ သိပ်ကြိုက်တယ် မင်းသိလား။ ဒါပေမဲ့ အတူရိုက်မယ့်လူ မရှိဘူး။ မင်းမိန်းမနဲ့ သားကို ပြောလိုက်ကွာ။ ရုံးပိတ်ရင် ငါနဲ့ ပင်ပေါင်လာရိုက်လို့” ဥသူဌေးက တဟားဟားရယ်ပြီး လေကြီးမိုးကြီး နဲ့ ပြောတယ်။ သူနဲ့ ပင်ပေါင်လာရိုက်တဲ့ သူ့ကဘာမို့လဲ။ ကျွန်မတို့က ဒီလောက် ဈေးပေါ နေတာလား။ မသွားဘူး။ ဖီးလစ်ကို ကျွန်မ အဲဒီလို ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်မသား ထင် အလုပ်စဝင်ချိန်ဆိုတော့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်မရှိဘဲ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ နေနေသေးတယ်။ သူ့ကလည်း “မသွားဘူး...မသွားဘူး။ အစား ကောင်း အသောက်ကောင်းနဲ့ ဧည့်မခံရင် မသွားဘူး” လို့ပြောတယ်။

ဒါပေမဲ့ ရုံးပိတ်ရက်ရောက်တော့ ကျွန်မတို့ သွားလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ ဈေးပေါလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ စပ်စုလို့ပါ။ ဖီးလစ်က ပြောတယ်။ ဒီ ဥသူဌေးလင်မယား ဝပ်ရဲတန်မှာနေတာ နှစ်လေးဆယ်ရှိပြီ။ သူ့အိမ်ကို ဘယ်သူမှ မရောက်ဖူးဘူးတဲ့။ ဒီစကားကြားတော့ ကျွန်မတို့က ဝပ်ရဲတန်က လူတွေထက် ပို ကံကောင်းနေပါလားလို့ အသိဝင်ပြီး ဘာလို့မသွားရမှာလဲ၊ ဘာလို့မကစားရမှာလဲပေါ့။ ကျွန်မတို့လည်း ပင်ပေါင်မရိုက်တာ ကြာပြီလေ။ ပြောရရင် သူ ဒီလောက်ပိုက်ဆံရှိတာ

အစားကောင်း အသောက်ကောင်းနဲ့ ကျွေးမွေးမှာပါလို့လည်း မျှော်လင့်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ စားလည်းစားရ၊ ကစားလည်း ကစားရဆိုတော့ အပျော်ကန္တစ်ဆပေါ့။ ဆင်းရဲသားအိပ်မက်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ဥ သူဌေးနဲ့ ပင်ပေါင်ရိုက်ဖို့ ကျွန်မနဲ့ ထင်ရောက်သွားပါတယ်။

အဲဒီနေ့မှာ ဥ သူဌေးက ကျွန်မတို့ကို ဆယ်နာရီခွဲမှာ ချိန်းတယ်။ ဒီအချိန်က အချိန်ကိုက်ပဲလေ။ ကျွန်မတို့ကို မနက်စာ နည်းနည်းပဲစားခဲ့ ဆိုတဲ့သဘောမျိုး သက်ရောက်တယ်။ ဆယ်နာရီခွဲမှာ ကျွန်မတို့ ရောက်သွားတော့ တစ်ခါမှ မပြုံးမရယ် တဲ့ ဥသူဌေးမောင်နှံက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နဲ့ တံခါးဖွင့်ဆီးကြိုတယ်။ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နဲ့ သူတို့အိမ်တော်ကို လိုက်ပြတယ်။ သူတို့အိမ်တော်က ဘယ်လိုလဲသိလား။ Alice in Wonderland လို့မျိုး ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်သွားတယ်။ ထင်က မရှုပ်ထွေးဘဲ နိုးကြားနေတယ်။ သူ ပိုက်ဆံရှိလာတဲ့အခါ သူလည်း မြေကွက်ဝယ်ပြီး အဲဒီလိုအိမ် ဆောက်မယ်၊ အဲဒီလို ဘဝဖြတ်သန်းမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကြည့်ရတာ ဥသူဌေးအိမ်လာတာ အလကားတော့ ဖြစ်မသွားဘူး။ ထင်ကို ကြီးမြတ်တဲ့ရည်မှန်းချက် ရသွားစေတယ်။ တစ်ခြံလုံး လည်ပတ်ကြည့်ပြီးတဲ့နောက် ဥသူဌေးက သူ့ပင်ပေါင်ရုံဆီ ကျွန်မတို့ကို ခေါ်သွားတယ်။ တစ်ယောက် ရေတစ်ပုလင်းပေးပြီး ဘက်တံကို သူ ကိုင်မြှောက်လိုက်တယ်။ အပြတ်ချပစ်မယ့် ရုပ်မျိုးနဲ့ ထင်ကို မြှောက်ကြွမြှောက်ကြွ စိန်ခေါ်တယ်။ တရုတ်တွေ ပင်ပေါင်ရိုက်တာ သိပ်တော်တယ်လို့ သူ သိထားတယ်။ မင်းတို့ ဘယ်လောက်တော်လဲ ငါကိုယ်တိုင် ကြည့်မယ်။ ဒီတစ်ကြောမှာ ငါ့ကို ရိုက်နိုင်တဲ့လူ မရှိဘူးလို့ ဥသူဌေးက ပြောတယ်။

လေထွားတဲ့ ဥသူဌေးကို ကြည့်ပြီး ထင်ကို 'အပြတ်ချပစ်စမ်း'လို့ ကျွန်မ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ထင် ကလည်း အပြတ်ချတယ်။ ပွဲအကြိမ်ကြိမ် သိမ်းသွားပေမဲ့ ဥသူဌေး ဥမကွဲဘူး။ သူ စိတ်တိုလာတယ်။ နှာခေါင်းတောင် ရွဲ့သွားသလိုပဲ။ ထင်နဲ့ မရိုက်တော့ဘူး ကျွန်မနဲ့ ရိုက်မယ်တဲ့။ ကဲ တရုတ်ကို မင်း အထင်သေးဦးဆိုပြီး ကျွန်မလည်း အပြတ်အသတ် ချပစ်လိုက်တာပေါ့။ ထင်လောက် ကျွန်မ လက်သံ မပြောင်လို့ သူ့ကို ဥမကွဲအောင် မရိုက်လိုက်နိုင်ပေမယ့် ဥသူဌေးက ဘယ်ပြေးညာပြေးနဲ့ ဖားလိုခုန်ပြီး နွားသိုးလို တရုတ်ရူးဖြစ်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး ဥသူဌေးက ဘက်တံကို ပစ်ထုတ်ပြီး ခဏနားဖို့ ထွက်သွားတယ်။

သူ ထွက်သွားတော့ ဖီးလစ်က “နင်တို့နှစ်ယောက် ရက်စက်လွန်းတယ် ကွာ။ အသက် ၉၃ နှစ် အဘိုးအိုကို သေကြောင်းကြံနေတာလား” လို့ ပြောတယ်။

mgyoe.com

အဲဒီ အခါကျမှ ထင်နဲ့ ကျွန်မ လန့်သွားတယ်။ ဥသုဋ္ဌေးက အသက် ၉၃ တဲ့လား။ အသက် ၉၃ နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဥသုဋ္ဌေး ပြန်လာရင် ကျွန်မတို့ သက်သက်ညာညာ ဆက်ဆံတော့မှာပါ။ အသက် ၉၃ နှစ်အရွယ် အဘိုးအိုကို ရက်စက်လိုက်ရင် ကျွန်မတို့တရုတ်တွေ သိပ်အနိုင်ကျင့်တယ် ဖြစ်သွားမယ်။ ဖီးလစ် သတိပေးသလိုပဲ ဥသုဋ္ဌေးစိတ်တိုပြီး ဘုံးခနဲလဲသွားရင် ဒါမှ တကယ့် ကြေကွဲစရာ ကောင်းလိမ့်မယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဥသုဋ္ဌေးကို ဘောလုံးလေး ပုတ်ပေးလိုက်၊ အားမထည့်ဘဲ ရိုက်ပေး လိုက်ပဲ ကျွန်မတို့ လုပ်တော့တယ်။ ဖီးလစ်ကိုလည်း ရိုက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဖီးလစ်နဲ့ ဥသုဋ္ဌေးက တန်းညီတယ်။ အမေရိကန်နှစ်ယောက် ကိုယ်ရိုက် သူရိုက်နဲ့ ပျော်နေ လိုက်ကြတာ။ ၁၂ နာရီခွဲအထိ ပင်ပေါင်ရိုက်လိုက်တာ ဥသုဋ္ဌေး မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မတို့သုံးယောက်လည်း ဆာလို့ မလှုပ်နိုင်ကြတော့ဘူး။ မနက်က ထမင်းတစ်ခွက် စိပဲ ကျွန်မတို့ စားခဲ့တာလေ။ ကျွန်မတို့ ပင်ပေါင်ရိုက်နေတုန်းက ဥသုဋ္ဌေးကတော် တစ်ခါပဲ လာကြည့်ပြီး ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်မအထင် နေ့လယ်စာပြင်နေတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာတစ်ခု ဖြစ်ပျက်သွားပါတယ်။

“ဒီနေ့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ တော်ပြီကွာ... မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်” လို့ ဥ သုဋ္ဌေး ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ထင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး “ထင်... မင်း အလုပ်ပြန်တိုင်း ငါ့ကို ပင်ပေါင်ရိုက် လာသင်ပေးကွာ” လို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်မတို့ ရိုက်လိုက်တာ သူ့ကိုယ်သူ နှိမ့်ချတတ်သွားပြီ။ ငါနဲ့ ရိုက်ကွာအစား၊ ငါ့ကိုသင်ပေးပါ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် တံခါးဖွင့် ဧည့်ခွင့်တော့တယ်။ ကျွန်မတို့ ကားပေါ် တက်တဲ့အထိ ဥသုဋ္ဌေးက မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ပြီး ပြောသေးတယ်။ “ထင်... အလုပ် ဆင်းရင်လာခဲ့နော်။ ငါ့အတွင်းရေးမှူးနဲ့ ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်မယ်” တဲ့။

“သူကလည်း လွန်လွန်းတယ်။ သူနဲ့ ပင်ပေါင်ရိုက်ဖို့ ခေါ်ပြီး နေ့လယ်စာချိန် ကျော်သွားတာတောင် နေ့လယ်စာ မကျွေးဘူး” လို့ ကျွန်မ ရွတ်လိုက်တယ်။

“သား ဆာလိုက်တာ ... တကယ် ကြေကွဲဖို့ကောင်းတယ်” လို့ ထင်ကလည်း ပြောတယ်။

“ဟေ့အေး... စိတ်မရှိကြနဲ့ သူက ပင်ပေါင်ရိုက်ဖိတ်တာလေ၊ ထမင်းစား ဖိတ်တာမှ မဟုတ်တာ” လို့ ဖီးလစ်က ဝင်ပြောတယ်။

“ထမင်းမကျွေးလည်း အသီးတို့ မုန့်တို့ ချပေးပါလား... ခုက ဘာမှမရှိဘူး”

“ရေ တစ်ယောက်တစ်ဘူး ပေးလိုက်တယ်လေ” ဖီးလစ်က ပြောနေသေး

တယ်။

နောက်ပိုင်း ဥ သူဌေး အတွင်းရေးမှူးက ထင်ကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့တယ်။ ထင် မငြင်းဘဲ အကြိမ်ကြိမ်သွားခဲ့တယ်။ ဥသူဌေးကို ပင်ပေါင်ရိုက် သင်ပေးတယ်။ စကားစမြည်း ပြောကြတယ်။ တကယ်တော့ ဥသူဌေးက သနားစရာကောင်းတယ်လို့ ထင်က ပြောတယ်။ အသက် ၉၃ နှစ် ရှိပြီ။ သားသမီးတွေကလည်း အနားမှာ မရှိတော့ သူ အဖော်မဲ့နေတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဥသူဌေးကို သူ အဖော်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဥ သူဌေးကလည်း ထင်ကို တော်တော်ချစ်ရှာသလို နောက်ကနေလည်း လိုက်တယ်။ ထင်ကို မတွေ့ရင် လာရှာတယ်။ ပင်ပေါင်ရိုက်သင်ပေးဖို့ စကားစမြည် ပြောဖို့ လာခေါ် တယ်။ ချစ်တာက ချစ်တာပါပဲ။ ထမင်းတော့ မစားရပါဘူး။ ပင်ပေါင်ရိုက်ပြီးတိုင်း ထင်က ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ ပြန်လာပြီး သူ့အတွက် ကျွန်မချက်ထားတဲ့ ထမင်းဟင်းကို ပလုပ်ပလောင်း စားတော့တယ်။ ထင်က သားလိမ္မာပါ။ သူ့ကို ကောင်းတာလုပ်ဖို့ ကျွန်မ အားပေးရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဥ သူဌေးရဲ့ လုပ်ပုံက ကျွန်မကို စိတ်တိုပြီး နားမလည်စေပါဘူး။ အိမ်လည်ဖိတ်ပြီး ထမင်းမကျွေးတာကို နားလည်ပေးလို့ရပေမယ့် ပင်ပေါင်ရိုက် သင်ခိုင်းပြီး ထမင်းစားချိန် ထမင်းမပြောနဲ့ မုန့်တစ်ချပ်လေးတောင် မကျွေးပါဘူး။ ဒါ ဘာသဘောလဲပေါ့။

နောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနဲ့ ကြုံပြီးနောက် လီလီကို ကျွန်မ စိတ်မဆိုးတော့သလို ဥသူဌေးကိုလည်း စိတ်မဆိုးခဲ့တော့ဘူး။

အဲဒီ အဖြစ်အပျက်က ကျွန်မ ယောက္ခမနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ တစ်ညမှာ ယောက္ခမအန်နီက ဖုန်းဆက်တယ်။ သူ့ခြံမှာ ပန်းတွေပွင့်နေတာ လှလိုက်တာ အမြန်လာကြည့်ပါတဲ့။ ကျွန်မနဲ့ ဖီးလစ်က ပန်းချစ်သူတွေဆိုတော့ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ပန်းသွားကြည့်ကြတယ်။ တကယ်ပဲ ခြံထဲမှာ နှင်းဆီ၊ ဇလပ်၊ လာဗင်ဒါတွေ ဖြူနီဝါပြာ ငွားငွားစွင့်စွင့် ပွင့်နေလိုက်ကြတာ။ ပန်းကြည့်ပြီးနောက် ဖီးလစ်က ခြံထဲက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ခုတ်လိုက်တယ်။ 'Oak' လို့ခေါ်တဲ့ ဝက်သစ်ချပင်ပေါ့။ ဒီသစ်ပင်က အသားမာပြီး မွှေးတယ်။ ဆောင်းရာသီမှာ မီးလင်းဖိုအတွက် ပစ္စည်းကောင်းတစ်ခုပါ။ ဆိုင်မှာ ထင်းငါးချောင်းပါတဲ့ အစည်းတစ်စည်းကို ဆယ်ဒေါ်လာကျော် ပေးရတယ်။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ သစ်ပင် အလာဟာသဖြစ်လို့ မရဘူး။ ဖီးလစ်က သစ်ပင်ကို ချက်ချင်းပဲ အပိုင်းပိုင်းဖြတ်ပြီး ထင်းချောင်းအဖြစ် ခွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီထားလိုက်တယ်။ တောင်ပို့ငယ်လောက်ရှိတာမို့ အန်နီ ဆယ်နှစ်လောက် သုံးလို့ရပြီ။ ဖီးလစ် ထင်းခွဲချိန် ကျွန်မလည်း ကူတယ်။ အရွက်တွေ သစ်ကိုင်းတွေ လှည်းကျင်းပြီး မီးရှို့တယ်။ အဲဒီနေ့က နေ့လယ်အထိ အလုပ်များလို့က်

ကြတာ နှစ်ယောက်သား ချွေးတစ်လုံးလုံးနဲ့ ခြံတစ်ခြံလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့် ရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ဖီးလစ်ကလည်း အားနဲ့လုပ်တော့ ခါးအနာပြန်ထလာတာ လမ်း မနည်းလျှောက်ရတယ်။ ကျွန်မလည်း သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တွေ မီးရှို့တာ အရှိ ကောင်းလို့ မီးဖိုဘေးက ကြောင်လို ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်သွားတာပဲ။ အိမ်ထဲဝင်တော့ ညစ်ပတ်နွမ်းနယ်နေတဲ့ ကျွန်မတို့ကို ကြည့်ပြီး အန်နီ ကရုဏာသက်တယ်။ သူက အားနာနာနဲ့ “နင်တို့ကို ပန်းလာကြည့်ခိုင်းတာ အလုပ်ဝင် လုပ်လိုက်တယ်။ မောကြ ပြီးပေါ့” လို့ပြောတယ်။

“မမောဘူး...မမောဘူး... ဆာတာတော့ သိပ်ဆာတယ်” လို့ ကျွန်မ ပြော လိုက်တယ်။ ကျွန်မ ဒီလိုပြောတာက ချွဲလိုက်တဲ့ သဘောပါ။ ထမင်းကျွေးပါဆိုတဲ့ သဘော လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။ မကြာခင်မှာပဲ မေမေ အန်နီ ကျွန်မတို့ကို ထမင်းကျွေး မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံလို့ပါ။

တကယ်လည်း မွေးနံ့က မီးဖိုထဲက ထွက်လာနေလို့ ကျွန်မရဲ့အစာအိမ် ကလည်း ခါတိုင်းလိုပဲ အသံစုံ အရင်မြည်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်သွားပါတယ်။ မီးဖိုကနေ အန်နီ တစ်ခုခု မ ယူထွက်လာတယ်။ နီနီဝါဝါအရောင်မို့ အီတလီခေါက်ဆွဲဖြစ်ဖို့ များပါတယ်။ ဓားခက်ရင်းတစ်စုံ ယူပြီး သူ ချက်ချင်းမစားဘဲ “မင်းတို့ နေ့လယ်စာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” လို့ အရင်မေးတယ်။ “ခေါက်ဆွဲတော့ နည်းနည်းစားပါရစေ” လို့ ကျွန်မ ပြောမယ့်ဆဲဆဲမှာ ဖီးလစ်က “မာမိ မြန်မြန်စားလိုက် သားတို့ အပြင်မှာ သွားစားမယ်” လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်မ ကြောင်ပြီး ဖီးလစ်ကိုကြည့်လိုက် အန်နီကိုကြည့်လိုက်နဲ့ အန်နီက သူ့ခေါက်ဆွဲကို စားနေပါပြီ။ ခက်ရင်းကို တစ်ချက်လှည့်လိုက်ပြီး ခေါက်ဆွဲက ပါးစပ်ထဲဝင် ဝိုက်ထဲရောက်သွားတယ်။ အမလေး ကြေကွဲစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မတို့အတွက် နေ့လယ်စာ မပါပါလား။ အန်နီ အိမ်ကထွက်လာတော့ ကျွန်မတို့ ဆိုင်မသွားခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်နံ့စော်နေတာကြောင့် ဆိုင်ရှင် မောင်းထုတ်မှာစိုးလို့ အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်ခဲ့ပါတယ်။

အိမ်မှာ ဖက်ထုပ်ပြုတ်ရင်း ကျွန်မ ဗျစ်တောက်မိပြန်ပါတယ်။

“အန်နီကလည်း ကျက်တောင်ကျက်နေပြီဟာကို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကို တစ်လုတ်ပေးမစားတာလဲ”

“သူက ပန်းကြည့်ဖို့ ခေါ်လိုက်တာလေ၊ စားဖို့ခေါ် လိုက်တာမှ မဟုတ်တာ” ဖီးလစ်က ခါးကို ပွတ်သပ်ရင်း ပြောနေကျစကားကို ပြောလိုက်တယ်။

mgyoe.com

“အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်မတို့ အလုပ်လုပ်တာ မောနေပြီလေ... သူ့
စားမယ့်ထဲက ရှင်ကိုတစ်လုတ် ခွဲပေးသင့်တာပေါ့.. ကျွန်မက မစားလည်းရတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟန်နီ နင်က အီတလီခေါက်ဆွဲ စားချင်တာလား။ သူ့ကို
ပြောလိုက်ရင် စားဖို့ ငါတို့ကို သူ ချိန်းလိုက်မှာပါ”

ဘုရားရေ... အမေ့ဆီမှာ ခေါက်ဆွဲတစ်လုတ်စားတာတောင် ချိန်းရသတဲ့
လား။ ကျွန်မအမေသာဆိုရင် ကျွန်မ တရုတ်အမေအရင်းက ထမင်းစားဖို့ ချိန်းရဦး
မှာလား။ အမေ့ဆီကို ကျွန်မတို့ နေ့ပဲသွားသွား၊ ညပဲရောက်ရောက်၊ မိုးပေါ်ကပြုတ်ကျ
လာလည်း၊ မြေအောက်က ထိုးထွက်လာလည်း သူက ကျွန်မတို့ကို ထမင်းစားဖို့
ဆွဲခေါ်မှာ။ ခုံအပြည့် ဟင်းပွဲချက်ပြီး ကျွန်မတို့ကို အတင်းစားခိုင်းမှာ။ အမေရိကန်
အမေက ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။ အဲဒီလို တွေးလိုက်တော့ လီလီကို ကျွန်မ
မမုန်းတော့ဘူး၊ ဥသုဋ္ဌေးကိုလည်း မမုန်းတော့ဘူး။ အမေ့အိမ်ရောက်တာတောင်
ထမင်းမစားရတာ အပြင်လူ သူစိမ်းကို ဘာလို့ သွားအပြစ်ဆိုနေတော့မလဲ။

သိပ်မကြာပါဘူး။ အန်နီကိုလည်း ကျွန်မ အပြစ်မဆိုတော့ပါဘူး။

တစ်နေ့မှာ အန်နီကို ကျွန်မအိမ်လာဖို့ ကျွန်မ ဖိတ်လိုက်တယ်။ သူ့ကို
ပြတင်းခန်းဆီး လုပ်ခိုင်းမလို့ပါ။ တအောင့်နဲ့ ပြီးသွားမယ်ထင်ပေမဲ့ လက်ဝင်နေလို့
နေ့လယ်လောက်မှ ပြီးသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အန်နီငိုက်ထဲ အမြောက်ကားလို
တအုံးအုံး မြည်နေတာ ကျွန်မ သေချာကြားလိုက်တယ်။ သူကလည်း သူ ဆာပြီး
အိမ်ပြန်မယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ ပေးမပြန်ဘဲ ကြက်တစ်အိုးပေါင်းထားတယ်။
ဖက်ထုပ်၊ ပေါက်စီလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီး စားပြီးမှ ပြန်ပါလို့ ပြောတယ်။ အန်နီက
ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး နားမလည်တဲ့ပုံစံနဲ့ “ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ထမင်းစားခိုင်းတာလဲ”
မေးတယ်။

“ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီလေ... စားပါ” လို့ဆိုတော့ သူက...

“ဒီမှာထမင်းစားဖို့ ငါ မစီစဉ်ထားဘူး... ငါပြန်စားမယ်” လို့ပြောတယ်။

“စားမှာက စားမှာပဲ။ ဘယ်မှာစားစား အတူတူပဲလေ။ ကျွန်မ အဆင်သင့်
လုပ်ထားပြီပြီ”

“မစားဘူး... ဒါ ငါ့အစီအစဉ်ထဲမှာ မပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်တယ်... ငါ
ပြန်စားမယ်” ဆိုပြီး သူ ပြန်သွားတယ်။

အန်နီကို ကျွန်မ ဆွဲမထားနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဝိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ သူ ပြန်သွား
တယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ အားနာမိတယ်။ ကျွန်မကို သူ ခန်းဆီး ကူလုပ်ပေးမယ်။

ကျွန်မကြောင့် သူ့ ဆာရတယ်။ သူ့ကို ငိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ ကျွန်မပေးပြန်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ သူ့အမေကို ခေါ်မထားရကောင်းလားလို့ ဖီးလစ်ကို ကျွန်မ အပြစ်တင် လိုက်တယ်။

ဖီးလစ်ဘာပြောလဲ သိလား။ သူက “သူက နင့်ကို ခန်းဆီးလာကုလုပ်တာ လေ... ထမင်းလာစားတာမှ မဟုတ်တာ။ ကြိုမပြောထားတော့ သူ ဘယ်စားမလဲ”

“သားအိမ်မှာ ထမင်းတစ်နပ် စားတာကို ကြိုပြောဖို့၊ ချိန်းဖို့ လိုလို့လား”

“လိုတာပေါ့... ထမင်းစားဖို့ ချိန်းကို ချိန်းရတယ်”

ထမင်းစားဖို့ ချိန်းရတယ်ဆိုတာ အမေရိကန်တို့အတွက် သံမဏိစည်းကမ်း ဖြစ်ပုံရတယ်။ သံမဏိစည်းကမ်းကို အချိန်တိုင်း သေချာမှတ်ထားရမယ်။ အရင်က ကျွန်မတို့ ဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းလို “တော်လှန်ရေးစစ်သား စည်းကမ်းသုံးရပ်နဲ့ သတိ ရှစ်ချက်ကို အချိန်တိုင်း သတိထားရတယ်” ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပါပြီ။

အချိန်တွေ အကုန်ပြန်လှတယ်။ ကျွန်မ အမေရိကရောက်တာ ရှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ အခုအချိန်မှာတော့ အမေရိကန်လူမျိုး ထမင်းစားဖိတ်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ အတွေ့အကြုံ တော်တော်ရနေခဲ့လို့ အားလုံးကို ဖော်ပြတင်ပြလိုက်ပါတယ်။

(၁) အိမ်လည်ဖို့ ဖိတ်ကြားခံရတယ်။ တကယ်လို့ ထမင်းစားဖို့လည်း ဖိတ်တယ် ဆိုရင် ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်သလို စားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဘဲ သွားစားလိုက်ပါ။ အရိုးများသလေး ချေးခါးသလေး မလုပ်ပါနဲ့။ ကောင်း တာစားချင်ရင် တရုတ်အိမ် သွားစားပါ။ ဥပမာ- အစားကောင်း၊ အသောက် ကောင်း စားချင်ရင် ဟန်ကျို့က လာတဲ့ ဆွေမျိုးတွေဆီ ကျွန်မ သွားစား တယ်။ စားစရာတွေ စားပွဲအပြည့် တည်ခင်းထားတာကမှ ထမင်းစားတယ် လို့ ခေါ်တယ်။

(၂) အိမ်လည်ဖို့ပဲ ခေါ်ပြီး ထမင်းစားဖို့မခေါ်ရင် အိမ်ရှင်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့။ မကျေမနပ် မရွတ်ပါနဲ့။ နဂိုကတည်းက ဒါဟာ ယုတ္တိမတန်ပါဘူး။ အိမ် အလည် ခေါ်တိုင်း ထမင်းကျွေးမယ်လို့ ဘယ်သူ ပြောလဲ။ သိပွဲနည်းကျ သက်သေရှိလို့လား။ တရုတ်အထာနဲ့ မယှဉ်ပါနဲ့။ တရုတ်စားနည်းနဲ့ မယှဉ်ပါနဲ့။ လူလူချင်း နှိုင်းယှဉ်ရင် စိတ်တို ဒေါသထွက်ဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။ ထမင်းစားပွဲချင်းယှဉ်ရင်လည်း စိတ်တိုဒေါသ ထွက်တာပဲ အဖတ်တင်ပါ တယ်။ စိတ်တိုဒေါသထွက်ချင်လား၊ မထွက်ချင်ဘူးလား... ပြောပါ။

(၃) အိမ်လည်ဖို့ ဖိတ်တယ်။ တကယ်လို့ ကာယအားသာယူပြီး ထမင်းစား
မခေါ်ရင် အိမ်ရှင်ကိုအပြစ်မဆို မကျေမနပ် မရွတ်ပါနဲ့။ ဖီးလစ်ရဲ့ နာမည်
ကျော် နိယာမဖြစ်တဲ့ “လူများက အိမ်လည်ဖိတ်တာလေ...ထမင်းစား
ဖိတ်တာမှ မဟုတ်တာ” ကို သတိရပါ။ တစ်ဆို တစ်၊ နှစ်ဆို နှစ်ပါပဲ။
မာနလေး နည်းနည်း ရှိစမ်းပါ... စားဖို့ချည်းပဲ မတွေးပါနဲ့။ ပြီးတော့
ဥက္ကဋ္ဌမော် (မော်စီတုန်း) ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုမှတ်ထားပါ “တော်လှန်ရေး
ဆိုတာ ထမင်းစားဖိတ်တာ မဟုတ်”။ မမှတ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား... ဒါဆို
ချရေးပြီး ဆောင်ပုဒ်အဖြစ် နံရံမှာ ကပ်ထားလိုက်ပါ။

(၄) အပေါ်က ၃ ချက်က တရုတ်တွေအတွက် သတင်းဆိုးကြီးပေါ့။ ဒါ ပေမဲ့
ဒီတစ်ချက်ကတော့ သတင်းကောင်းဖြစ်မှာပါ။ အမေရိကန်အိမ် သွားလည်
တဲ့အခါ စားစရာနဲ့ တည်ခင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မတည်ခင်းသည်ဖြစ်စေ လက်
ဆောင်တွေ လျှောက်ယူမသွားပါနဲ့။ သူတို့မှာ လက်ဆောင်ပေးတယ်၊
လက်ဆောင်လက်ခံတယ် ဆိုတာမျိုး မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်
လူများလက်ထဲ လက်ဆောင်အတင်း ထိုးမထည့်ပါနဲ့။ လူများက လက်
ဆောင်ယူပြီး ခင်ဗျားကို အရူး၊ လက်ဖွာကောင်လို့တောင် ပြောလိုက်
ပါဦးမယ်။ ဒါကြောင့် လက်ဆောင်ပေးတဲ့ သင်ခန်းစာက အမေရိကန်မှာ
သင်ယူစရာမလိုတဲ့ သင်ခန်းစာ ဖြစ်တယ်။ လက်ဆောင် မပါတော့
တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးတယ်။ ပိုက်ဆံလည်း ချွေတာရာ ရောက်တယ်။
ဘယ်လောက် အကျိုးရှိလဲ။

(၅) ဒီတစ်ချက်လည်း အကျိုးရှိတာပါပဲ။ ဒါက မျက်လုံးတစ်လုံးအတွက်
မျက်လုံးတစ်လုံး ပြန်ပေးဆပ်ရမယ် ဆိုသလိုပေါ့။ လူများက ကိုယ့်ကို
ဟမ်ဘာဂါ ကျွေးရင် ကိုယ်လည်း သူ့ကို ဟမ်ဘာဂါ ပြန်ကျွေးလို့ရတယ်။
လူများက ကိုယ့်ကို ဝိုက်ဟောင်းလောင်းဖြစ်စေရင် ကိုယ်လည်း သူ့ကို
ဝိုက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်စေလို့ ရတယ်။ လူများက ကိုယ့်ကာယအားကို
ယူပြီး ထမင်းမကျွေးရင် ကိုယ်လည်း ထမင်း ပြန်ကျွေးစရာ မလိုဘူး။
ဒီအတွက် လူများက ကိုယ့်ကို အပြစ်တင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်
လိုပဲ တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုတောင် ပြန်ကျွေးလူးတင်ကြမှာ။ ကြည့်စမ်း... ဧည့်ခံ
ကျွေးမွေးတဲ့ကိစ္စက ဒီလောက် လွယ်တာပါ။ ဟမ်ဘာဂါတစ်လုံးနဲ့ ကိစ္စပြီး
ပါတယ်။ ဟမ်ဘာဂါ မပါလည်း ကိစ္စပြီးတယ်။ အားလည်းမကုန်၊

ပိုက်ဆံလည်းမကုန် ဘယ်လောက်အကျိုးရှိလဲ။

ကဲ... ဖော်ပြတင်ပြလို့ ပြီးပါပြီ။ ဘာတဲ့... ကြားရတာ ညည်းတာနဲ့ တူနေတယ် ဟုတ်လား။ ညည်းသံတွေ ညံတယ်တဲ့လား။ ဟား...ဟား...ဟုတ်တယ်... ညည်းသံနည်းနည်း နှောပါတယ်။ အခွင့်ရတုန်း ညည်းလိုက်တာပါ။ ရိုးရိုးသားသား ပြောရရင် ညည်းတာက ညည်းပေမယ့် လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ တရုတ်အထာနဲ့နေဖို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တောင်းဆိုထားပါတယ်။ အမေရိကန်အိမ်သွားလည်ရင် ကျွန်မ လက်ဆောင်ယူကို ယူသွားပါတယ်။ ပိုးပုဝါလေးတစ်ထည်၊ ဒေါင်းမွေးလေးတစ်ဆုပ်၊ သံပုရာသီးတချို့။ လက်ဆောင်သေးသေးမွှားမွှား ဆိုပေမယ့် ခင်မင်မှုက လေးနက်ပါတယ်။ တကယ်လို့ သူတို့က ကျွန်မအိမ်လာရင်၊ မဆိုစလောက်ဆိုရင် ရေခဲခွေးကြမ်း ချပေးလိုက်တယ်။ ထွေထွေထူးထူး ဆိုရင် ထမင်းကျွေးလိုက်တယ်။ စားတာ မစားတာ သူ့အပိုင်း။ ကျွန်မက ကျွန်မ ကျင့်ဝတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းပါတယ်။ ကျွန်မတို့ တရုတ်လူမျိုးက အလုပ်ကြီးစားတယ်၊ ကြင်နာတယ်၊ ညွှန်ကြိုက်တယ်၊ မေတ္တာရှိတယ်၊ ချစ်ခင်တတ်တယ်။ ကျွန်မ ဒီလိုပြောတာက အမေရိကန်တွေ မကောင်းဘူးလို့ပြောတာ မဟုတ်သလို သူတို့မှာ အကြင်နာတရား မရှိဘူး၊ မေတ္တာခေါင်းပါးတယ်လို့ ပြောတာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သေချာ အသေးစိတ်ကြည့်ရင် သူတို့က မေတ္တာတရား ထက် သန်ကြတယ်။ ကျေးဇူးတရား သိကြတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ဥပမာ- လီလီကို ကျွန်မတို့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ပြင်ပေးတယ်။ ဥသုဋ္ဌေးနဲ့အတူ ပင်ပေါင်ရိုက်တယ်။ အန်နီကို ထင်းခွဲပေးတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ သူတို့ဆီကနေ သိပ်လှတဲ့ ကျေးဇူးတင် ကတ်လေးတစ်ကတ် ကျွန်မတို့ ရလိုက်တယ်။ ကျေးဇူးတင်ကတ်က အမေရိကန်တို့ရဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးလက်နက်ဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတင်ကတ်က စကားလုံး လှလှနဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ဖွဲ့နွဲ့ထားလိုက်တာ အင်မတန် အင်အားကြီးမားပါတယ်။ ဖတ်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မရဲ့ “ထမင်းမစားရတဲ့ အမုန်း” က ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့လက်ဆောင် ပိုးထည်၊ ဒေါင်းမွေး၊ ကြက်ဥတွေ ရဖူး သူတွေကလည်း ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်ကတ်ပေးကြတယ်။

အလွန်ဆုံးက အိမ်နီးနားချင်း ဒဲလ်ဘီပဲ။ သူ့ကို ကျွန်မ နည်းနည်းကူ လိုက်တာနဲ့ ကျေးဇူးတင်ကတ် ရေးတော့တာပဲ။ ပြီးရင် ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကတ်ကို စာတိုက်ပုံးထဲ ထည့်ထားတယ်လို့ ပြောတတ်တယ်။ ကျွန်မတို့က အိမ်ချင်း ကပ်ရက်လေ တစ်ချက်ပြေးလာပြီး “ကျေးဇူးနော်” လို့ ပြောလိုက်ရင် ရပြီမဟုတ်လား။ တကယ် ဘောင်းဘီချွတ်ပြီးမှ အီးပေါက်တတ်တဲ့ လူမျိုးတွေ။ နေပူပူကြီးထဲမှာ

ကျွန်မက စာတိုက်ပုံးဆီ ပြေးရသေးတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမေရိကရောက်တဲ့ ဒီရှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကျေးဇူးတင်ကတ်တစ်ပုံကြီး ကျွန်မ ရလိုက်ပါတယ်။ တစ်ယောက် ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်ချင်ရင် ကျေးဇူးတင်ကတ် ပေးရတယ်။ ဒါကလည်း သူတို့ရဲ့ သံမဏိစည်းကမ်းချက်တစ်ခု ဖြစ်တယ်။

ဒီအချက်တွေအရ အမေရိကန်လူမျိုးတွေက မေတ္တာတရား ပြည့်ဝပေမယ့် ဒီမေတ္တာတရားတွေကို ဖိတ်ကြားမှုတွေထဲမှာ၊ ထမင်းစားပွဲတွေမှာ၊ အစားအသောက် အတိုင်းအတာပေါ်မှာ သူတို့ ထုတ်ဖော်မပြကြပါဘူး။ တကယ်တော့ ထမင်းစားတဲ့ ကိစ္စက သူတို့ကို အပြစ်ပြောလို့ မရဘူး။ အမေရိကန်သမိုင်း သက်တမ်းတိုတာ၊ အကျွေးအမွေး ယဉ်ကျေးမှု အားနည်းတာကိုပဲ အပြစ်တင်ရမှာပါ။ သူတို့မှာက ဟမ်ဘာဂါ၊ ဟော့ဒေါ့၊ ဆန်းဝှစ်က လွဲပြီး ဘာရှိသေးလို့လဲ။ တခြားလက်ဝင်တဲ့ အစားအစာပြုဖို့ မရှိဘူးလေ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နေ့တိုင်း သူတို့ဟမ်ဘာဂါ ဖိတ်ကျွေးရင်လည်း ကျွန်မ မစားနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ ထမင်းပဲ စားမှာပေါ့။ ဟား... မကျေမနပ် ညည်းမိပြန်ပြီ။ စားတဲ့အကြောင်းပြောရင် ဘာလို့ ညည်းမိပြန်တာပါလိမ့်။ ဒီတစ်ပုဒ်ရေးပြီးရင် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု စဉ်းစားရမယ်။ မနက်ဖြန် ဘယ်သွားစား ရမလဲ။ အိုး... တရုတ်တန်းပဲ ပြေးမှာပေါ့။

သစ်ကြားသီး ကောက်ကြစို့

အမေရိကန် သစ်ကြားသီးက တက္ကဆက်ပြည်နယ်ရဲ့ အဓိကထုတ်ကုန် ဖြစ်သလို တက္ကဆက်ပြည်နယ်ရဲ့ ပြည်နယ်သစ်ပင်ဖြစ်တယ်။ သစ်ကြားသီးတစ်ပင်ကို စစိုက်ပျိုးတာကနေ အသီးသီးတဲ့အထိ အနည်းဆုံး ၁၅ နှစ် အချိန်ပေးရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ သစ်ကြားသီးပင်က တက္ကဆက်ပြည်နယ်မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာကျော် သမိုင်း ကြောင်းရှိတယ်။ ရှေ့လူ သစ်ပင်စိုက်ရင် သားစဉ်မြေးဆက်အထိ အရိပ်ရတယ်ဆိုတဲ့ နိယာမကို အမှန်တကယ် ထင်ဟပ်စေတယ်။ တက္ကဆက်ပြည်နယ် သစ်ကြားသီး ထုတ်လုပ်မှု အခြေစိုက်စခန်းတွေထဲမှာ ကျွန်မတို့နေတဲ့ ဝပ်ရ်တန်တစ်ကြောက တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်တယ်။ ဒီဒေသမှာ သစ်ကြားသီးခင်းတွေ မရေမတွက်နိုင်ဘူး။ ပိုင်ရှင်မဲ့ သစ်ကြားတောအုပ်တွေလည်း ရှိတယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အောက်တိုဘာလ ကနေ ဖေဖော်ဝါရီလအထိက သစ်ကြားသီးရင့်မှည့်ချိန် ဖြစ်တယ်။

အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ရောမထီးလို အံ့ဆိုင်းနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးမှာ အမည်း ရောင် သစ်ကြားသီးတွေ ပြတ်ခဲနေပြီး ပန်းသဏ္ဍာန် ပွင့်အာနေတဲ့ ပါးစပ်ပေါက်လေးမှာ အသီးတစ်ဝက်က အပြင်ကို ထိုးထွက်နေလိုက်တာ ပြင်ပရှုခင်းကို ချောင်းကြည့်နေတဲ့ နတ်သူငယ်လေးလိုပါပဲ။ လေတိုက်တာနဲ့ နတ်သူငယ်တွေက အောက်ကို တဖြုတ်ဖြုတ် ခုန်ဆင်းကြတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်က သစ်ကြားသီးတွေ ခုန်ဆင်းလာတဲ့အခါ သစ်ပင်အောက် အပြေးသွားပြီး မြက်ခင်းထဲ လက်ထိုးထည့် ဖမ်းဆုပ်လို့ရုံနဲ့

mgyoe.com

အစက်အပြောက်ပါတဲ့ သစ်ကြားသီး လက်တစ်ဆုပ်စာကို ရနိုင်ပါတယ်။ သစ်ကြား တောမှာ တစ်နေကုန်စောင့်ပြီး ကောက်ရင် အနည်းဆုံး သစ်ကြားသီးပေါင် ၁၀၀ လောက်တော့ရနိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ တစ်အိမ်သားလုံး သစ်ကြားသီးထွက်ကောက် ရင် တစ်နေ့ကို ပေါင် ၃၀၀ လောက်တော့ အနည်းဆုံးရပါတယ်။ အဲဒီ သစ်ကြားသီး တွေကို သစ်ကြားသီး ရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်အထိ ထမ်းပြီး သွားရောင်းရင် တစ်ပေါင် တစ်ဒေါ်လာ ရပါတယ်။ ပိုက်ဆံတွေ ကိုယ့်လက်ထဲ အလွယ်တကူ ရောက်လာတာပေါ့။ အမေရိကန်ရဲ့ အနိမ့်ဆုံးလုပ်အားခက တစ်နာရီ ၇ ဒေါ်လာဖြစ်ပြီး တစ်နေ့အလုပ် လုပ်မှ ဒေါ်လာ ၅၀၊ ၆၀ ရတယ်။ ပြီးရင် အခွန် ၂၀ ရာခိုင်နှုန်း ဆောင်ရဦးမယ်။ သစ်ကြားသီး ကောက်ရောင်းတဲ့ ပိုက်ဆံလောက်တောင် မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်း တာက သစ်ကြားသီးတွေ မြေပြင်အနှံ့ဆိုပေမယ့် ကောက်တဲ့လူ မများဘူး။ တချို့ ခြံဝင်းထဲမှာ သစ်ကြားသီးပင်ရှိပြီး အသီးတွေကျနေလည်း ဂရုမစိုက်ကြဘူး။ လူတွေက ဆိုင်သွားပြီး တစ်ပေါင်ခုနစ်ဒေါ်လာပေးရတဲ့ ဈေးကြီးတဲ့ သစ်ကြားသီးကို နှမြော တွန့်တိုမရှိ ဝယ်ဖို့လောက်ပဲ သိကြတာပါ။

တစ်နေ့က မြို့လေးမှာ မိသားစု ခရစ္စမတ်အလှဆင်ပြပွဲလေးတစ်ခု လုပ် ကြတယ်။ ဖီးလစ်နဲ့ ကျွန်မ သွားကြည့်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးအိမ်အထိ ကျွန်မတို့ လိုက်ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီနောက်ဆုံးအိမ်က ဖီးလစ်ရဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပြီး ကိတ်လို့ခေါ်တယ်။ ကိတ်ရဲ့အိမ်မှာ သစ်ကြားသီးပင်ကြီး သုံးပင်ရှိတယ်။ သစ်ကြားသီးတွေကျနေတာ နေရာအနှံ့ပဲ။ တချို့က လမ်းလယ်ထိတောင် လှိမ့်သွား လို့ ကားတွေတက်ကြိတ်ထားတာ ကျွန်မကြည့်ပြီး ရင်နာတယ်။ မြေပြင်အနှံ့ကျနေတဲ့ သစ်ကြားသီးတွေကို ကျွန်မ ကြည့်နေတာ မြင်တော့ ကိတ်က “ဆောရီးနော်... ခြေထောက်စူးသွားပြီလား။ ငါ ခဏ ခဏ လှည်းထုတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လေတိုက်တာနဲ့ တစ်ခင်းလုံးဖြစ်သွားပြန်တယ်” လို့ပြောတယ်။

“ခြေထောက် မစူးပါဘူး... နင် လှည်းထုတ်လိုက်တဲ့ သစ်ကြားသီးတွေရော” လို့ ကျွန်မ အလျင်စလိုမေးတော့ သူက ခြေနောက်ဖေးကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ပြာပုံကြီးတစ်ပုံ ဖြစ်နေတယ်။ သူ မီးရှို့ပစ်လိုက်တာပဲ။ ကျွန်မ မျက်လုံး ပြူးသွားတယ်။ သဘာဝတရားကပေးတဲ့ အဖိုးတန်ရတနာကို ဖျက်ဆီးနေပါလား။ တခြားဧည့်သည်တွေကို သူ သွားဧည့်ခံနေတုန်းမှာ ဖီးလစ်ကို ကျွန်မ မဆိုင်းမငဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“နှမြောလိုက်တာ... ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ သစ်ကြားသီးတွေ ကားကြိတ်လို့

ကြိတ်၊ မီးရှို့လို ရှို့နဲ့... ကျွန်မတို့ ကောက်ရအောင်”

ကျွန်မအိတ်တစ်လုံးရှာပြီး သစ်ကြားသီးတွေကို သေချာလိုက်ကောက်တော့ တယ်။ ဖီးလစ်လည်း ကူကောက်တယ်။ ကောက်ရင်း သူ တတွတ်တွတ်ရွတ်တယ်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းကတော့ ငါ့အိမ်က ဆင်းရဲလို့ အစာရေစာ မဝဘူးထင်မှာပဲ။ မိန်းမကိုတောင် မကျွေးမွေးနိုင်လို့ မိန်းမနဲ့အတူ သစ်ကြားသီး ကောက်နေရပြီ ထင်တော့မှာပဲ”

လူတွေ ဝိုင်းကြည့်ချင် ကြည့်ပါစေပေါ့။ ကျွန်မ ခိုးတာ၊ လုတာမှ မဟုတ်ဘဲ... သစ်ကြားသီးလေး ကောက်တာကို။ သနားစရာ ဖီးလစ်က စိတ်ထားရှုပ်ထွေးတော့ လူရယ်မှာ ကြောက်ပေမယ့် မိန်းမကိုလည်း အပြစ်မဖို့ချင်တော့ အကျပ်ရိုက်ပြီး သစ်ကြားသီးကိုပဲ အံ့ကြိတ်ကောက်နေတော့တယ်။

အမေရီကန်တွေ အိမ်ရှေ့က သစ်ကြားသီးကို မကောက်တာဟာ သူတို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်းလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နာရီ ခုနစ်ဒေါ်လာရတဲ့အလုပ်ကို သူတို့ အလုအယက် သွားလုပ်နေကြတာပါ။ သူတို့ သစ်ကြားသီး မကောက်တာဟာ သူတို့ သစ်ကြားသီး မစားလို့ မဟုတ်ဘူး။ သစ်ကြားသီးချိုချဉ်၊ သစ်ကြားသီးမုန့်၊ သစ်ကြားသီးကိတ်။ ဒါတွေက သူတို့အကြိုက်ဖြစ်တယ်။ ဒါဆို ဘာလို့ မကောက်ကြ တာလဲ။ သူတို့မှာ ‘ပစ္စည်းကောက်’ တဲ့ အယူအဆ အမှန်တကယ် မရှိလို့ပါ။ စားစရာ ဆိုရင် ဆိုင်မှာဝယ်မယ်။ ပါးစပ်ထဲထည့်တဲ့ အစားအစာက အသင့်စားတွေဖြစ်ရမယ်။ ဒါတွေက သူတို့ရဲ့ အတွေးဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့အတွေးက ချစ်စရာကောင်းသလို ထူးလည်း ထူးဆန်းတယ်။ သူတို့က သစ်ကြားသီးမကောက်သလို ခြံထဲက လိမ္မော်သီး၊ တည်သီး၊ သဖန်းသီးတွေ ခြံအပြည့်ကျနေလည်း မကောက်ကြပါဘူး။ ဒီတိုင်း အပုတ် ခံကြတာပါ။ အသီးစားချင်ရင် ဆိုင်မှာ သွားဝယ်ကြပါတယ်။ ဒါကို ဘယ်လိုပြောရ မလဲ... အလွန်းတယ် ပြောရမလား။ ကျွန်မတော့ အဲဒီလောက် မအပါဘူး။ အလကား ရနိုင်တဲ့ သစ်ကြားသီးတွေ နေရာအနှံ့မြင်ရင် မျက်လုံးက သွေးရောင်သန်းလာတယ်။ စိတ်က ကြံ တောက်လာတယ်။ အသိစိတ်ရှိတဲ့ အမှိုက်ကောက်သူ အဘွားအို တစ်ယောက်လို ကျွန်မကို သစ်ကြားသီးကောက်လို့ရတဲ့နေရာ လိုက်ပို့ဖို့ ဖီးလစ်ကို ပူဆာနေခဲ့တယ်။ ဖီးလစ်က မကန့်ကွက်တဲ့အပြင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာနဲ့ မိန်းမနဲ့အတူ သစ်ကြားသီးကောက်တာကို ဘယ်သူမြင်မြင် သူ့အစ်ကို ဂျက်ဖ် မမြင်ရင်ပြီးရောလို့ ပြောတယ်။ ဒီကိစ္စက သူ့အတွက်မလွယ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ သူ့အပြုအမူကို မြို့ကလူတွေ တီးတိုး သဖန်းထိုးမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ သူတော်ကောင်း

စိတ်ဓာတ်က ကျွန်မကို ပိုစိတ်လှုပ်ရှားစေပြီး သူ့ကို ပိုချစ်သွားစေခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဖီးလစ်ဟာ ရုံးပိတ်ရက်ရောက်တာနဲ့ အိတ်တစ်လုံး၊ မြွေရိုက်တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ နေပူမိုးရွာမရွှောင် ဆောင်းဦးကနေ ဆောင်းအထိ ကျွန်မနောက် သစ်ကြားသီး လိုက်ကောက်တော့တယ်။ သစ်ကြားသီးကောက်တာကို သူ့စွဲလမ်းသွားသလို ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကိုလည်း ကောက်ရလိုက်တယ်။ ‘သစ်ကြားသီးကောက် ရတနာ’ တောင် ကောက်ရလိုက်တယ်။ ရတနာတွေက အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်တယ်။

(၁) သစ်ကြားသီးကို သက်သောင့်သက်သာ ကောက်ချင်ရင် သစ်ကြားသီးခြံထဲ သွားကောက်ပါ။ သစ်ကြားခြံပိုင်ရှင်တွေက ရက်ရောတယ်။ စက်နဲ့ သစ်ပင် ကို ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ လှုပ်ခါပြီး စက်နဲ့ သစ်ကြားသီးတွေကို စွက်ခနဲ စွက်ခနဲ ကောက်တယ်။ တစ်နှစ်တာ သစ်ကြားသီးတွေကို တစ်ရက်တည်းနဲ့ သိမ်းဆည်းစုဆောင်းပစ်တယ်။ သူတို့မယူတဲ့ သစ်ကြားသီးအများစုက သစ်ပင်ပေါ်မှာရော၊ မြေပေါ်မှာရော ပုံနေတယ်။ ကိုယ်သွားကောက်ရင် သူတို့မြက်ခင်းကို ရှင်းပေးရာရောက်လို့ သူတို့ ပျော်တယ်။ ဒါကြောင့် သစ်ကြားသီးခြံမှာ သစ်ကြားသီး သွားကောက်ရင် ရှုခင်းလှတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် သက်သောင့်သက်သာ ရှိတယ်။ ပန်းခြံထဲ လည်နေသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခုက ဒီသစ်ကြားပင်တွေက သေချာ ဂရုစိုက်ထားကြ တယ်။ မြေဩဇာ ကျွေးထားကြတယ်။ သစ်ကြားသီးတွေက လှပြီး အလုံးကြီး ပေမယ့် အရသာ သိပ်မရှိဘူး။ ဒါလည်း ကျွန်မတို့ သွားကောက်တာပဲ။ ကျွန်မ ပြောတဲ့ ‘ကျွန်မတို့’ထဲမှာ ကျွန်မက အဓိက ဇာတ်ကောင်ပေါ့။ ကျွန်မက သစ်ကြားသီးကို အသည်းအသန် ကောက်တယ်။ ကျွန်မကို ပေးမကောက်ရင် အဲဒီ ပေးမကောက်တဲ့လူနဲ့ ကျွန်မ ရန်ဖြစ်ပစ်တာပဲ။ ဖီးလစ်ရဲ့ အဓိကတာဝန်က အိတ်ထမ်းတာ ဖြစ်တယ်။

(၂) သစ်ကြားသီးကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းကောက်ချင်ရင်၊ သစ်ကြားသီးကောက်စက် တစ်လုံးလို အရှိန်နဲ့ စွဲစွဲလမ်းလမ်းကောက်ချင်ရင် အကောင်းဆုံးက လေငြိမ်သွားတဲ့အချိန် သွားကောက်တာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် သစ်ကြား သီးက မိုးရွာသလိုကို ကျတယ်။ ရေတွေ စီးနေသလိုပဲ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သစ်ကြားသီး ‘ကောက်’တာ မဟုတ်တော့ဘဲ လိုချင်သလောက် ‘ကျုံး’ ထည့်တာ ဖြစ်သွားတယ်။ အားနည်းချက်ကတော့ ပင်ပန်းတာပေါ့။ လေအေးဒဏ်ခံရမယ်။ အေးလွန်းလို့ နှပ်တရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်မယ်။ ဒီလိုအလုပ်မျိုး

လုပ်နိုင်တာဆိုလို့ ဝပ်ရဲတန်မှာ နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဖီးလစ်ပဲ။ ဆောင်းလေ အေးအေးမှာ ကျွန်မတို့ သစ်ကြားသီးကောက်တဲ့ပုံစံက တစ္ဆေသရဲလိုပဲ။ လမ်းသွား လမ်းလာတိုင်းက ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မတို့ ငတ်လွန်းလို့ ရူးသွားပြီ ထင်ကြတယ်။

(၃) အရသာရှိတဲ့ သစ်ကြားသီးရချင်ရင် ပိုင်ရှင်မဲ့ အပင်တွေမှာ သွားကောက် တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ သစ်ကြားရိုင်းတွေပေါ့။ ဒီလို သစ်ကြားပင်တွေက လမ်းဘေးမှာ၊ တောထဲမှာ ပိုများတယ်။ သစ်ကြားရိုင်းရဲ့ အသီးက သေး တယ်။ သံလွင်သီးလောက်ပဲ ရှိပြီး ခွဲရခက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရသာက သိပ်ကောင်းတယ်။ ချိုမွှေးပြီး ဆိမ့်တယ်။ သစ်ကြားရိုင်းက အာဟာရလည်း ကောင်းတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ သစ်ကြားရိုင်းကောက်တဲ့အခါ အားနည်း ချက်က ဆူးတွေ၊ အဆိပ်ပင်တွေ၊ ပတူကောင်တွေ၊ ပြီးတော့ အဆိပ်ရှိတဲ့ မြွေတွေနဲ့ တိုးတတ်တယ်။ အပင်ပန်းခံနိုင်၊ အကောင် ကိုက်မှာ မကြောက်၊ သေမှာမကြောက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိမှ ရတယ်။ မြို့ငယ်လေးထဲမှာ ဒီလို စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ လူနှစ်ယောက်က ကျွန်မနဲ့ ဖီးလစ်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မ တို့နှစ်ယောက်က တောရိုင်းထဲမှာ လည်ပတ်နေလိုက်တာ ဆူးခြုံတွေ ကြားထဲ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်နဲ့ သံသယဖြစ်ဖွယ် အိမ်ခြေရာမဲ့လိုပဲ။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေနဲ့ တိုးလို့ ရဲတိုင်မှာတောင် စိုးရတယ်။

(၄) သစ်ကြားသီးကို သက်သောင့်သက်သာ ကောက်ချင်တယ်။ စွဲစွဲလမ်းလမ်း လုံလုံခြုံခြုံ ကောက်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ အရသာရှိတဲ့ သစ်ကြားရိုင်းလည်း ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးက ဘုရားကျောင်း၊ ဆေးရုံ၊ ကျောင်းနဲ့ ပန်းခြံတွေမှာ လိုက်ကောက်တာပါပဲ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မြက်ခင်းကို လူတွေက ရှင်းလင်းထားပြီ။ ဆူးမရှိ၊ အဆိပ်ပင်လည်း မရှိတော့ဘူး။ သစ်ကြားသီးကတော့ သစ်ကြားရိုင်းပဲ။ ကြွေကျလာတဲ့အသီးကလည်း ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းပြီး ကျွန်မတို့ အကြိုက်ဆုံး နေရာလည်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုင်ပြီး နေပူဆာလှုံရင်း၊ အာလူးကြော် စားရင်း ကောက်လို့ရတယ်။ ဆောင်းဦးအလည်အပတ် သွားသလိုမျိုး ပေါ့။ တစ်ခါတလေ မိဘတချို့က ကလေးငယ်တွေခေါ်ပြီး သစ်ကြားပင်၊ သစ်ကြားသီး လာကြည့်တတ်ကြတယ်။ သစ်ကြားသီးချိုချင်အကြောင်း၊ ချိုချင်မဖြစ်ခင်နဲ့ ချိုချင်ဖြစ် သွားတဲ့အကြောင်းကို မိဘတွေက ကလေးကို

ပြောပြတတ်တယ်။ ဒီလိုဗဟုသုတက ကလေးတွေကို သိပ်ပျော်စေတယ်။ သူတို့က နားထောင်ရင်း သစ်ကြားသီးတွေကို တွားသွားပြီး ကောက်ကြ တယ်။ သူတို့ပြန်ခါနီး အချိန်ကျရင် မိဘတွေက ကလေးတွေ ကောက်ထား တဲ့ သစ်ကြားသီးတွေကို 'ဆင်းရဲသား သစ်ကြားသီးကောက်သူ' ကို ပေး လိုက်တတ်တယ်။ ကျွန်မတို့ကိုပေါ့။ ကလေးတွေကလည်း လိမ္မာတယ်။ သစ်ကြားသီး တစ်လုံးမကျန်ပေးတတ်တယ်။ ဒီလိုလက်ဆောင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မငြင်းဘူး။ သူတို့ရဲ့ အကြင်နာတရားကို ကျွန်မ လက်ခံတယ်။ ကျွန်မ ဘာခွန်အားမှ စိုက်ထုတ်စရာ မလိုဘဲ သစ်ကြားသီးတွေ ရလိုက်တာ ကြောင့် ဒါဟာ ပျော်ဖို့ကောင်းပါတယ်။

အထက်က အကြောင်းအရာက ကျွန်မရဲ့ သစ်ကြားသီးကောက်ရတနာ ဖြစ်ပြီး အဓိကအချက်တွေကို မျှဝေလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ဝပ်ရဲတန်ကို အလည်လာမယ်ဆိုရင် သစ်ကြားသီးကောက်တဲ့ ဆင်းရဲသားအဖြစ် တစ်ခါလောက် လက်တွေ့ လုပ်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ဝပ်ရဲတန်ရောက်စက သစ်ကြားသီးတွေ ကျွန်မ ရှူးရှူးသွပ်သွပ် ကောက်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်မှာ သစ်ကြားသီးအိတ်တွေ တောင်ပုံရာပုံပါပဲ။ လမ်းလျှောက်ရင်တောင် ခလုတ်တိုက်ပါတယ်။ ဒီသစ်ကြားသီးတွေကို ဆူးညောင့် ခလုတ်အဖြစ်တော့ ကျွန်မ မထားပါဘူး။ အားတာနဲ့ ထုခွဲပြီး စားပါတယ်။ စားမကုန် ရင် ကြက်ဘဲတွေကို ကျွေးပါတယ်။ ကြက်ဘဲတွေက သစ်ကြားသီးစားပြီး အမွေးတွေ ပြောင်ချော၊ အသံတွေ ကြည်လင်လာလိုက်တာ ဥလိုက်တဲ့ ဥတွေကလည်း လတ်ဆတ် တောက်ပပြီး ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ဆံပင်လည်း နက်မှောင်တောက်ပြောင် လာလိုက်တာ ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေနဲ့ လုံးဝယှဉ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အိမ်ကသစ်ကြားသီးတွေက ကျွန်မနဲ့ ကြက်တွေဘဲတွေအတွက် နှစ်အတော် ကြာစားဖို့ လုံလောက်ပြီဖြစ်တာကြောင့် သစ်ကြားသီး မကောက်တော့ဘူးလို့ မကြာ ခဏ စိတ်ပိုင်းဖြတ်မိပေမယ့် ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်ခါက အန်နီ အိမ်မှာ ကျင်းပတဲ့ မိသားစုပါတီပွဲကို ကျွန်မတို့ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ယောက္ခမအိမ်ရှေ့မှာ သစ်ကြားရိုင်းပင်တချို့ ပေါက်နေတာ တွေ့ပြီး မြက်ခင်းပေါ် နေရာအနှံ့ ကြွေကျနေတဲ့ အဆံပြည့် သစ်ကြားသီးတွေက ကျွန်မကို ပြူးရယ်ပြနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုညှိငင်မှုကို ကျွန်မ မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့လို့ အန်နီတို့အိမ်ထဲ ပြေးဝင်ပြီး ဇလုံကြီးတစ်လုံး ငှားလိုက် တယ်။ အဲဒီနောက် ဖီးလစ်ကိုဆွဲပြီး သစ်ကြားသီးကောက်တော့တယ်။ အန်နီဖုန်းဆက် လာပြီး 'စားကြတော့မယ်ဟေ့' လို့ အော်မှ ကျွန်မတို့ အကောက်ရပ်ပြီး ဇလုံကြီး

တစ်လုံးနဲ့ အိမ်ထဲဝင်တော့တယ်။ ထမင်းစားချိန်မှာ အားလုံးကို သစ်ကြားသီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မြည်းခိုင်းပေမယ့် ဖီးလစ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ လက်မဆန့်ကြဘူး။ အားလုံးက တအံ့တဩနဲ့ “လင်း...ဒီလောက်မှာတဲ့အသီးကို နင် ဘယ်လိုခွဲလိုက်တာလဲ” မေးကြတယ်။

“လက်သီးနဲ့ ထိုးခွဲတယ်...သွားနဲ့ ကိုက်ခွဲတယ်” လို့ သူတို့ကို ကျွန်မ ခြောက်ပစ်လိုက်တယ်။

သူတို့က ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးနဲ့ပိတ်ပြီး “အို့...ဘုရားရေ” လို့အော်ကြတယ်။ “သစ်ကြားသီးပင်အောက်မှာ နေပြီး သစ်ကြားသီး ဘယ်လိုခွဲရတာလဲ မသိကြဘူးလား” လို့ ဖီးလစ်က တဟားဟားရယ်ပြီး ပြောတယ်။

“ဟိုးအရင် အရင်တုန်းက အင်ဒီးယားနားလူမျိုးတွေက သစ်ကြားသီးကို အစိမ်းစားကြတယ်တဲ့” တစ်ယောက်က ဝင်ပြောတယ်။ ပြောတဲ့လူက ဖီးလစ်ရဲ့ အစ်ကိုကြီး ဂျက်ဖ်ပါ။ သူက ကျွန်မတို့ကို အင်ဒီးယားနားလူမျိုးနဲ့ နှိုင်းလိုက်တာဟာ ယဉ်ကျေးတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ တကယ်တမ်းမှာ တောဝက်တွေပဲ သစ်ကြားသီး အစိမ်းစားတယ်လို့ သူက ပြောချင်တာပါ။ ဂျက်ဖ်က ဖီးလစ်ကို အထင်မကြီးဘူး။ ဂျက်ဖ်က စာသမားပေသမား၊ ဖီးလစ်ကတော့ ကာယသမား။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဂျက်ဖ်က စာတော်တယ်။ ဖီးလစ်က မတော်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဖီးလစ်က ခဏခဏ အထုထောင်းခံရတယ်။ အခု ကျွန်မတို့ကို သူလှောင်တော့ ကျွန်မကလည်း ချက်ချင်းတုံ့ပြန်တယ်။

“ဂျက်ဖ်...ကျွန်မနဲ့ ဖီးလစ်က သစ်ကြားသီးအစိမ်း စားရတာ ကြိုက်တယ်။ သစ်ကြားသီးစိမ်းက စားလို့ကောင်းတယ်။ သစ်ကြားသီးစိမ်းစားရင် ဉာဏ်ကောင်း အသက်ရှည်တယ်တဲ့”

ကျွန်မရဲ့စကားအရ သစ်ကြားသီး အစိမ်းမစားတဲ့လူက ငတုံး ငအကြီး အသက်တိုတယ်ပေါ့လေ။ ဒါကို ဂျက်ဖ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အန်နီက ထအော်တယ်။ “ဘာ... ငါ့အသက် ၇၀ ကျော်ပြီ...သစ်ကြားသီးအစိမ်း ငါ တစ်ခါမှ မစားဖူးပါလား” ထမင်းစားပြီးနောက် အန်နီက သစ်ကြားသီးနဲ့ ဖုတ်ထားတဲ့မုန့် ယူလာတယ်။ ဒါက အမေရိကန်တို့ သိပ်ကြိုက်တဲ့ အချိုပွဲဖြစ်တယ်။ မုန့်ထဲမှာက စူပါမားကက်ကနေ တစ်ပေါင် ခုနစ်ဒေါ်လာနဲ့ ဝယ်လာတဲ့ သစ်ကြားသီးတွေပေါ့။ ဖီးလစ်က သစ်ကြားသီး မုန့်စားရင်း “မာမီ...အိမ်ရှေ့မှာ သစ်ကြားသီးပင်တွေချည်းပဲ... သစ်ကြားသီးမုန့်တွေ မာမီ အများကြီး လုပ်လို့ရရက်နဲ့ ကားမောင်းပြီး စူပါမားကက်ထိ သစ်ကြားသီးတွေ သွားဝယ်တာလား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ရယ်ရတယ်” လို့ ရယ်ပြီး ပြောတော့တယ်။

mgyoe.com

လူတိုင်းက ရယ်စရာထင်ပြီး ရယ်ကုန်ကြတယ်။ ရယ်ပြီးတဲ့နောက် သစ်ကြားသီးကောက်တာ လုပ်သင့်တယ်လို့ ဘယ်သူမှလည်း မထင်ကြဘူး။ စားစရာဆိုတာ မြေပေါ်က ကောက်ယူတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်မှာ ဝယ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အသိက သူတို့ ဦးနှောက်ထဲမှာ သေရာပါအဖြစ် စွဲမြဲနေခဲ့တာပါ။ ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ အရှင်လတ်လတ်ကိုစားရမှာ သူတို့ ကြောက်သလိုမျိုး၊ ခေါင်းပါတဲ့၊ အရေခွံပါတဲ့ ငါးကို သူတို့ မစားရဲသလိုမျိုးပေါ့။ ဒါကို ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အပြုအမူလို့ သူတို့ကထင်တယ်။ သူတို့က ဟန်ဆောင် ကရုဏာသက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က တကယ်ကို အဲဒီလိုပဲ တွေးတာပါ။ ဒါကြောင့် အမေရိကန်တွေနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံရ အခက်ဆုံးက ဘာသာစကား မဟုတ်ဘဲ ယဉ်ကျေးမှုသာဖြစ်တယ်။

သစ်ကြားသီးကောက်တာ နှစ်ကြာလာတော့ အိမ်မှာ သစ်ကြားသီးတွေ ပိုများလာခဲ့တယ်။ ဒီသစ်ကြားသီးတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကျွန်မစပြီး စိတ်ရှုပ်လာမိတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ကြက်တွေဘဲတွေ အသကုန်စားလည်း မကုန်နိုင်ဘဲ ရှိနေတယ်။ စားမကုန်လို့ ပုပ်ကုန်ရင် သစ်ကြားသီးကို အားနာစရာ ဖြစ်တော့မယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဖီးစ်ကို ကျွန်မ ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါလင် ... သစ်ကြားသီးတွေ ရောင်းပစ်ရအောင်”

“ဒီလောက်နည်းနည်းလေး...အဝယ်ခိုင်က ယူပါမလား။ သစ်ကြားသီးခြံက လူတွေက ကုန်ကားကြီးနဲ့ စင်းလုံးရောင်းတာ”

“သွားစမ်းကြည့်ရအောင်လေ... စားမကုန်ဘဲ ပစ်ရမယ့်အတူတူ သူတို့မယူလည်း အလကား ပေးလိုက်မယ်လေ”

သစ်ကြားသီးယူပြီး ကျွန်မတို့ သွားရောင်းကြည့်ကြတယ်။

ပထမတစ်ကြိမ် ကျွန်မတို့ပေါင် ၂၀ ယူသွားတယ်။ အဝယ်ခိုင်က နည်းတယ်လို့ မပြောဘဲ ယူလိုက်တယ်။ တစ်ပေါင်ကို တစ်ဒေါ်လာပေးလို့ ကျွန်မ ဒေါ်လာ ၂၀ ရလိုက်တယ်။ ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်မ ပိုယူသွားတယ်။ ချိန်ကြည့်တော့ ပေါင် ၈၀ ရှိတယ်။ ကျွန်မဒေါ်လာ ၈၀ ရလိုက်တယ်။ တတိယအကြိမ်မှာ ရှိသမျှ သစ်ကြားသီးတွေအားလုံး ကျွန်မ ဒေါ်လာလဲပစ်လိုက်တယ်။

သစ်ကြားသီးရောင်းတိုင်း ကျွန်မတို့လင်မယား ပိုက်ဆံကိုင်ပြီး အဝယ်ခိုင်ကနေ တပြုံးပြုံးထွက်လာကြတယ်။ ဒီပိုက်ဆံတွေက ကောက်လာတာလေ။ မိုးပေါ်ကနေ စားစရာ ပြုတ်မကျတတ်ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ တကယ်က ကျတတ်ပါတယ်။ နေရာအနှံ့ ကျပါတယ်။ ဘယ်သူကမှ သွားမကောက်ကြတာပါ။ သစ်ကြားသီးတွေ

ရောင်းပစ်လို့ ကျွန်မ သစ်ကြားသီးစားချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ပြန်သွား ကောက်ပါတယ်။ သစ်ကြားသီးတွေက ဒေါ်လာတွေလို့ ပြောရမယ်။ သစ်ပင်အောက်မှာ လဲလျောင်းနေကြတာလေ။ အစိုးရထောက်ပံ့ကြေးယူပြီး နေ့တိုင်း မကျေမနပ် ညည်းနေတဲ့ လူတွေအစား ကျွန်မ ရှက်မိပါတယ်။ သူတို့က စားရဖို့ကို အိမ်မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေကြတယ်။ တခြားသူရဲ့ ချွေးနွံစာကို ခွဲစားနေကြတယ်။ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းဖို့ သစ်ကြားသီး ထွက်မကောက်ချင်ကြဘူး။ တုံးအ ပျင်းရိပြီး အကျင့်ပုပ်တယ်။

၈ နှစ်တာကာလက လျှပ်တစ်ပြက်ပါပဲ။ အခုတော့ သစ်ကြားသီးကောက်တာကို ကျွန်မ သိပ်မရူးသွပ်တော့ဘူး။ ကျွန်မလည်း တုံးအ ပျင်းရိပြီး အကျင့်ပုပ်သွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အလာဟဿ မဖြစ်စေချင်တော့တာပါ။ သစ်ကြားသီးပင်အောက်က ကောက်မကုန်နိုင်တဲ့ သစ်ကြားသီးတွေ ပုပ်ပြီး မြေဩဇာဖြစ်သွားတာဟာ အိမ်မှာထားပြီး ပိုးထိုးတာထက် ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ သစ်ကြားသီးစားချင်ရင် အိတ်ငယ်တစ်အိတ်လောက် သွားကောက်လိုက်။ မစားချင်ရင် မကောက်ဘဲနေတာဟာ အခုလက်ရှိ ကျွန်မရဲ့သဘောထား ဖြစ်ပါတယ်။ ကောက်ပြီး ဒေါ်လာလဲဖို့လား။ အိုင်း...အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီနှစ်တွေမှာ သစ်ကြားသီးနဲ့ ဓာတ်ဆီဈေးထိုးကျလို့ ဓာတ်ဆီက ရေထက် ဈေးပေါ်ပြီး သစ်ကြားသီးက မြက်ထက် ဈေးပေါ်နေတယ်။ အဝယ်ခိုင် အကြီးတွေရော၊ အသေးတွေပါ တံခါးပိတ်သွားကြလို့ သစ်ကြားသီးကောက်သူလည်း မရှိတော့ပါဘူး။

တက္ကဆက်သားတို့ရဲ့ ဂုဏ်ယူပွယ်

တက္ကဆက်သားတွေက ဘေ့စ်ဘောရိုက်တတ်တယ်၊ ရပ်ဘီ (rugby) ဘောလုံး ကစားတတ်တယ်၊ စန္ဒယား တီးတတ်တယ်၊ ဆီဆေးပန်းချီ ဆွဲတတ်တယ်။ ဒါတွေက ကျွန်မတို့ရဲ့ အကြည့်မှာ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းတဲ့ အရာတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့အကြည့်ထဲမှာတော့ ဒါတွေဟာ ဂုဏ်ယူစရာ ဟုတ်မနေပါဘူး။

တက္ကဆက်သားတို့ရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာတွေက ဘာတွေဖြစ်မလဲ။ ဒါက ဒီ ဆောင်းပါးရဲ့ အဓိက ခေါင်းစဉ် ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်မ အတူမျှဝေမယ်။ ဝေဖန်တာ မဟုတ်သလို နှိုင်းယှဉ်တာလည်း မဟုတ်ဘူးနော်။ လူကြီးတွေရဲ့ ကလေး ကလေးချင်း နှိုင်းယှဉ်တာကို ကျွန်မ အင်မတန်မုန်းတယ်။ အထူးသဖြင့် အမေရိကန် ကလေးနဲ့ တရုတ်ကလေး နှိုင်းယှဉ်တာကိုပါ။ ပြီးရင် ကွာဟချက်ရှာပြီး တသိကြီး ဆွေးနွေးကြတယ်။ တရုတ်ကလေး၊ အမေရိကန်ကလေးမှာ ကွာဟချက် မရှိဘူး၊ ကွာခြားချက်ပဲ ရှိတာပါ။ ကွာဟချက်နဲ့ ကွာခြားချက်က လုံးဝမတူတဲ့ အယူအဆ ဖြစ်တယ်။ ကွာဟချက်က အရည်အသွေးကို နှိုင်းယှဉ်တာဖြစ်ပြီး ကွာခြားချက်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှိုင်းယှဉ်တာဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ နှိုင်းယှဉ်ခြင်းကနေတဆင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကြားက ကွာဟချက်ကို ခင်ဗျားတူးဆွမယ်ဆိုရင် အဲဒီကွာဟ ချက်က ကလေးရဲ့ကွာဟချက် မဟုတ်တော့ဘူး။ လူကြီးတွေကြားက ကွာဟချက် ဖြစ်သွားပါပြီ။

အမေရိကန်ယောက်ျားတို့ရဲ့ ဂုဏ်ယူရဆုံးက ဘာတွေဖြစ်မလဲ။

ကိတ်မုန့်လုပ်တတ်တယ်

ကိတ်မုန့်လုပ်တတ်တာပဲဖြစ်တယ်။ ကိတ်မုန့်လုပ်တတ်တာဟာ အမေရိကန် ယောက်ျားလေးရဲ့ဂုဏ် ဖြစ်တယ်။

တက္ကဆက်ပြည်နယ်ရောက်တာနဲ့ ကိတ်မုန့်လုပ်တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မ သတိထား ခဲ့မိတယ်။ ယောက်ျားသား အိုအိုပျိုပျိုငယ်ငယ်အားလုံး ကိတ်မုန့်လုပ်တတ်ကြတယ်။ သူတို့က ဘယ်သူ့အတွက် ကိတ်မုန့်လုပ်ပေးကြတာလဲ။ အမျိုးသမီးတွေအတွက် လုပ်ပေးတာဖြစ်တယ်။ ယောက်ျားအိုက မိန်းမအတွက် လုပ်ပေးတယ်။ ယောက်ျား ပျိုက ချစ်သူအတွက် လုပ်ပေးတယ်။ ယောက်ျားငယ်က အမေအတွက် လုပ်ပေးတယ်။ အမေ့မွေးနေ့ဆိုရင် ကိတ်မုန့်တွေ အများကြီးရလေ့ရှိတယ်။ အမေ့ရင်မှာ ကိတ်မုန့် ထက် ချိုရတယ်။ ဒါကြောင့် ကိတ်မုန့်ရဲ့အရေးပါပုံကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ကိတ်မုန့်က တကယ် အရေးပါပါတယ်။ သူက မိန်းမသားတို့ကို ပျော်ရွှင်စေတဲ့ အဓိကလက်နက်ဖြစ်တယ်။

တက္ကဆက်သားတို့က နှစ်နှစ်သားကတည်းက ဂျုံမှုန့်နဲ့လုံးပန်းပြီး ကိတ်မုန့် လုပ်နည်း သင်နေပါပြီ။ သူတို့ရဲ့ကိတ်မုန့်က ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးရွားနေပါစေ ကိတ် မုန့် လို့ပဲခေါ်ပါတယ်။ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး သီချင်းဆိုနိုင်တယ်။ ပြီးရင် လူကြီး တွေက အပြောင်ရှင်းကြတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာက ကိတ်မုန့် တစ်လုံး စလုပ်ရာက စပါတယ်။ ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်သား အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ ကိတ်မုန့်လုပ် တဲ့ အဆင့်က ကောင်းမွန်ပြည့်စုံပြီးဖြစ်လို့ ပြိုင်ပွဲဝင်နိုင်ပြီဖြစ်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကိတ်မုန့်ပြိုင်ပွဲပါ။ ဒီပြိုင်ပွဲက ယောက်ျားလေးရဲ့အမြီးကို လေထဲ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား မြှောက်နေစေပါတယ်။ သူတို့မှာ အမြီးရှိခဲ့ရင်ပေါ့လေ။

ကျွန်မတို့ ဝပ်ရီတန်မြို့ငယ်မှာ တစ်နှစ်တစ်ခါ ကိတ်မုန့်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပ ပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲကို ကင်းထောက်လူငယ်အဖွဲ့က ဦးဆောင်ပြီးလုပ်တယ်။ ယောက်ျား လေးတိုင်း စာရင်းသွင်းလို့ရတယ်။ ကိတ်မုန့်ပြိုင်ပွဲမှာ အချက်သုံးချက် ရှိတယ်။ တစ်အချက်က ကိတ်မုန့်ပြပွဲဖြစ်တယ်။ နှစ်က ကိတ်မုန့်ဆုပေးပွဲနဲ့ သုံးက ကိတ်မုန့် လေလံပစ်ပွဲဖြစ်တယ်။ ကိတ်မုန့်ပြပွဲကို ပြိုင်ပွဲဝင်လူငယ်တွေက ပြုလုပ်ပြီး ဆုပေးတဲ့ ကိစ္စကို လာရောက်တဲ့ပရိသတ်တွေက မဲပေးစနစ်နဲ့ ရွေးချယ်တာဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ

mgyoe.com

လာရောက်တဲ့ ပရိသတ်အများစုက မိသားစုဝင်တွေ ဖြစ်ကြတယ်။ မိသားစုရဲ့ ဖဲလက်မှတ်က ဘယ်သူ့အတွက် ပေးကြမှာလဲ။ ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ကလေးကိုယ်ပေးကြတာဖြစ်တယ်။ တံတောင်ဆစ်က အပြင်ဘက်ကို လှည့်လို့မှ မရတာမဟုတ်လား။ လေလံပစ်တဲ့ကိစ္စကို မြို့စာချုပ်စာတမ်းရုံးက ပြုလုပ်တာဖြစ်တယ်။

ဝပ်ရံတန်မြို့ရောက်စနစ်တွေမှာ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ပြိုင်ပွဲဝင်သုံးယောက် ရှိတာကြောင့် ကိတ်မုန့်ပြိုင်ပွဲကို ကျွန်မနှစ်တိုင်း ဝင်နွဲ့ခဲ့တယ်။ ဖီးလစ်ညီမ စန္ဒီသား ဝေ့စ်လာနဲ့ ဆမ်မာ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့သမီးကြီး အယ်လီဘက်ရဲ့သား ထေလာတို့ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့မိသားစု အားပေးအားမြှောက်အဖွဲ့မှာ ယောက္ခမအန်နီက အဖွဲ့စစ်သူကြီး ဖြစ်ပြီး ဦးလေး၊ ဒေါ်ဒေါ်တွေက လက်ဝဲ၊ လက်ယာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ပြိုင်ပွဲကျင်းပတဲ့ကွင်းထဲ ကျွန်မတို့ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ ချီတက်ကြတယ်။

အားပေးအားမြှောက် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ကျွန်မ စိတ်လိုလက်ရ လုပ်ပါတယ်။ ကိတ်မုန့်တွေ ကြည့်ခွင့်ရလို့ပါ။ ကျွန်မ ကိတ်မုန့်မကြိုက်ပေမယ့် ကိတ်မုန့်ကြည့်ရတာကို ကြိုက်ပါတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေလုပ်တဲ့ ကိတ်မုန့်တွေက ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ ရောင်စုံအမျိုးမျိုးနဲ့ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းပါတယ်။ အပြင်အဆင် ဒီဇိုင်းမျိုးစုံပါတယ်။ တချို့က ဆီဆေးပန်းချီနဲ့တူပြီး တချို့က ပန်းပုနဲ့တူတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်စွမ်း၊ တီထွင်ဖန်တီးစွမ်းတွေက ကျွန်မကို မှင်တက်ငေးမောစေတယ်။ ကိတ်မုန့်အပြင် ယောက်ျားလေးတွေကို ကြည့်ရတာ ကျွန်မ သဘောကျတယ်။ သူတို့က အသက် ၃ နှစ်ကနေ ၁၂ နှစ်အထိ ဖြစ်တယ်။ နည်းနည်းကြီးတဲ့ ကလေးတွေက ကင်းထောက်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီး အင်္ကျီပေါ်မှာ တံဆိပ်ကြီးငယ်တွေ ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ မှင်မောင်းကောင်းကြတယ်။ ငယ်တဲ့ယောက်ျားလေးတွေက စက္ကူအနွီးတွေ (ဒိုက်ဗာ) ဝတ်ထားကြတယ်။ အမေရိကန် ယောက်ျားလေးတွေက စက္ကူအနွီးကို အသက် ၃ နှစ် ၅ နှစ်အထိ ဝတ်ကြတယ်။ ဒီကိစ္စက နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအနွီးဝတ်ထားတဲ့ ကလေးတွေကို အထင်မသေးပါနဲ့ သူတို့လည်း ကိတ်မုန့်လုပ်တတ်ကြပါတယ်။

ပြိုင်ပွဲစတာနဲ့ ကိတ်မုန့်ဆရာလေးတွေက ကိုယ့်ကိတ်မုန့်ဘေးမှာ ဂုဏ်ယူစွာ မတ်မတ်ရပ်ကြတယ်။ ကျွေးကန်းတောင်းမှောက်မဟုတ်ဘဲ အမူအရာတွေက လေးနက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ကိတ်မုန့်ကို ခင်ဗျား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင် သူတို့က ပြုံးရယ်ပြီး သူတို့ကိတ်မုန့်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြပါတယ်။ သူတို့ရှင်းပြတာ နားမထောင်မိရင် တချို့ကိတ်မုန့်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ မမှန်းနိုင်ပါဘူး။ ဥပမာ - အင်္ဂါဂြိုဟ်သားရဲ့ DNA၊ ဟမ်ဘာဂါစားတဲ့ တိမ်မီးတောက်၊ ဆေးသောက်မှားတဲ့ ပန်းသီး

ဆိုတာတွေဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားမှာလည်း ဗဟုသုတနည်းနည်း၊ သိပ္ပံနည်းကျဦးနှောက်နဲ့ စိတ်ကူးဉာဏ်နည်းနည်းတော့ ရှိရတာပေါ့။

တစ်နာရီကြာ ကိတ်မုန့်ပြပွဲ ကျင်းပပြီးတဲ့နောက် ဆုပေးပွဲ စပါတယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်မဲ့နဲ့ ကိတ်မုန့်တွေကို တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ပတ်ကြတယ်။ အော်စကာဆုရှေးသလို သေချာကြည့်ကြတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေက မျက်နှာလေးနီစွေးစွေးတွေနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားကြတာပေါ့။ အမေရိကန်ယောက်ျားလေးတွေက မျက်နှာနီရင် ပန်းသီးလေးလို နီရဲရဲနဲ့ သိပ်လှပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ မဲပေးတဲ့အခါ ပြဿနာ နည်းနည်းတော့ရှိတယ်။ တစ်ယောက်တစ်မဲ့ဖြစ်တာကြောင့် ကျွန်မတို့မှာ ကလေးသုံးယောက်ရှိတော့ သေချာ ခွဲဝေရတယ်။ ဒီကိစ္စကို အန်နီက ဖြေရှင်းတယ်။ သူ့ညှိနှိုင်းမှုနဲ့ ကလေးသုံးယောက်လုံးမဲတွေ တန်းတူညီမျှ ရသွားကြ တယ်။ ဒါမှ အတွင်းအငြင်းပွားမှုကို ရှောင်ရှားနိုင်မှာဖြစ်ပြီး ကလေးသုံးယောက်လုံး လည်း ပျော်ရွှင်ကြတယ်။

မဲပေးပြီးနောက် မဲရေတွက်ကြတယ်။ ရလဒ်အသီးသီး ထွက်လာတော့ အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြတယ်။ လူတိုင်းဆုရပါတယ်။ ဆုက ဘာဖြစ်မလဲ။ ဒယ်ပြားလေး တွေ၊ ဒယ်အိုးလေးတွေ၊ ကြက်ဥခေါက်စက်လေးတွေဖြစ်တယ်။ ဒီလိုဆုတွေ အိမ် သယ်ပြန်ရင် ချက်ရေးပြုတ်ရေး သင်ရသေးတယ်။ ဒါ ဆုဟုတ်သေးလို့လား။

ရင်ခွန်စိတ်လှုပ်ရှားရဆုံးအချိန်က ကိတ်မုန့်လေလံပစ်ချိန်ဖြစ်တယ်။

လေလံမစခင် ပတ်ပတ်လည်မှာ သတင်းစာသတင်းထောက်၊ ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းထောက်တွေက ကင်မရာတွေ ချိန်ညှိထားကြပြီ။ ကလေးတွေက ကိတ်မုန့် ကိုင်ပြီး တန်းစီနေကြပြီ။ တစ်ယောက်ခေါ်ရင် တစ်ယောက် ရှေ့တက်ကြတယ်။ လေလံမစခင် အစီအစဉ်တင်ဆက်သူက ကလေးကို ကိတ်မုန့်နာမည် အရင်မေးတယ်။ ဘာကြောင့်ပေးရတာလဲ မေးတယ်။ ကလေးတွေက လေးလေးနက်နက် ပြန်ဖြေကြ တယ်။

တစ်နှစ်က ကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကိတ်မုန့်ကို “တက္ကဆက် တက္ကသိုလ် မီးလောင်” လို့ ပေးတာကို ကျွန်မမှတ်မိနေသေးတယ်။ ချောကလက်ကို ‘ထင်းချောင်း’ တွေတောင်လိုပုံပြီး ထောပတ်နဲ့ ‘မီးတည်းညီး’ တောက်နေတာမျိုး လုပ်ထားတယ်။ အချို့ခဲနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ‘တက္ကဆက်တက္ကသိုလ်တံဆိပ်’ ကို မီးထဲထည့်ထားတယ်။ သူတို့တစ်အိမ်သားလုံးက စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်က ဖြစ်တာကြောင့် တက္ကဆက် တက္ကသိုလ်ကို ဆန့်ကျင်မယ်၊ မီးမြှိုက်ပစ်မယ်၊ စားပစ်မယ်လို့ ကလေးကပြောပါတယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နောက်ကလေးတစ်ယောက်က 'တက္ကဆက်တက္ကသိုလ် ဘက်တော်သား' ဖြစ်ပြီး သူ့ကိတ်မုန့်နာမည်က 'စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်ကို အပြတ်ဖိမယ်၊ တက္ကဆက်တက္ကသိုလ် အခွင့်ရှည်ပါစေ' ဖြစ်တယ်။ သူ့စင်ပေါ်တက်တော့ လက်သန်းနဲ့ လက်မထောင်တဲ့ လက်အမူအရာမျိုး လုပ်ပြတယ်။ ဒါက တက္ကဆက်တက္ကသိုလ်ရဲ့ အထင်ကရ အမူအရာဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ ပွဲတစ်ခုလုံး အံ့အံ့ကြွပြီး စိုက်ပျိုးရေးဖက်ပါသူက လေချွန်ကြ၊ တက္ကဆက်ဖက်ပါသူက လက်ခုပ်တီးကြတယ်။ အစီအစဉ် တင်ဆက်သူက ဘာအမူအရာမှမပြဘဲ တူကို တည်တည်ကြည်ကြည်ကိုင်မြှောက်ပြီး "လေလံပွဲစပြု" လို့ အော်လိုက်တယ်။ ဟန်အမူအရာက တီဗွီထဲက ရှေးဟောင်းပစ္စည်း၊ ကား၊ အိမ်လေလံတင်တဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။

ကိတ်မုန့်တစ်လုံးတိုင်းရဲ့ အရင်းက ငါးဒေါ်လာတောင် မရှိပေမယ့် လေလံဈေးကို ဒေါ်လာ ၅၀ ကနေ စပါတယ်။ ၁၀ ဒေါ်လာစီ တက်ပါတယ်။ အဆိုးဆုံး ကိတ်မုန့်တောင် ဒေါ်လာ ၁၀၀ အထက်ရပြီး အမြင့်ဆုံးဈေးက ဒေါ်လာ ၅၀၀ အထိ၊ ၁၀၀၀ အထိတောင် ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ လေလံကရတဲ့ပိုက်ဆံကို ပရဟိတအတွက် တချို့လှူပြီး ကျန်တချို့ကို ကင်းထောက်အဖွဲ့တွေ တောထဲစခန်းချဖို့၊ အသားကင်ဖို့ စတဲ့ လှုပ်ရှားမှု ကုန်ကျစရိတ်အတွက် လှူပါတယ်။

ကိတ်မုန့်လေလံပစ်ချိန်မှာ ဂဏန်းရေတွက်တာ ဒုံးပျံလို မြန်ဆန်လှတယ်။ လက်မြှောက်လေလံဆွဲတဲ့လူ နှစ်အုပ်စုရှိတယ်။ တစ်အုပ်စုကမိသားစုနဲ့ ကျန်အုပ်စုက မြို့ပေါ်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေဖြစ်တယ်။ အစဦးလက်မြှောက်သူက မိသားစုတွေ ဆိုပေမဲ့ ပိုက်ဆံရှိလောဘကြီးတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေက မြန်မြန်ဆန်ဆန် လှသွားကြတယ်။ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့လူရတာလဲ။ ဒီကနေ့ည တီဗွီမှာ၊ နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာမှာ ဒီကနေ့ရဲ့ ကိတ်မုန့်လေလံပွဲအကြောင်း၊ ကိတ်မုန့်ကို ဘယ်သူရသွားပါတယ်၊ မြို့သူမြို့သားကိုယ်စား သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆိုတာတွေ ပါလာမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်အတွက် အများသူငှာ ဝန်ဆောင်မှုကြော်ငြာတွေ ပြုလုပ်ဖို့ အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးဖြစ်တယ်။ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ဘယ်သူမှ လက်လွတ်မခံချင်ကြဘူး။ တချို့လုပ်ငန်းရှင်တွေက တစ်ကြိမ်တည်းမှာ ကိတ်မုန့်တွေ အများကြီးရလိုက်တယ်။

တစ်နှစ်က 'ဆေးစားမှားတဲ့ ပန်းသီး' ဆိုတဲ့ကိတ်ကို လုပ်ငန်းရှင်တွေ အလုအယက် လှခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံး ပန်းသီးအရောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်က အဲဒီကိတ်မုန့်ကို ဒေါ်လာ ၂၀၀၀ နဲ့ ရသွားတယ်။ ဆိုင်ရှင်က ရေခဲသေတ္တာ အကြည်တစ်လုံး

mg y o e . c o m

လုပ်ပြီး အဲဒီကိတ်မုန့်ကို ဆိုင်မှာ ခင်းကျင်းပြသထားလိုက်တယ်။ ပန်းသီးက ဘာလို့ ဆေးစားမှားတာလဲ၊ ဘာဆေးကို စားမိတာလဲ၊ ဘာလို့ စားတာလဲ။ ကိတ်မုန့်လုပ်တဲ့ ကောင်လေးက သူ့ကို မမေးနဲ့ ခင်ဗျားတို့ သေချာစဉ်းစားတဲ့။ အင်း... သေချာ စဉ်းစားရမယ်။

လုပ်ငန်းရှင်တွေက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကိတ်မုန့်လုပ်မှန်း မသိပေမယ့် ကိတ်မုန့်လုပ်တဲ့ပွဲက တကယ် စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ကောင်းတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ကိတ်မုန့် လုပ်တဲ့ ကောင်လေးတွေကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစရာဖြစ်စေတယ်။ သူတို့လုပ်တဲ့ ကိတ်မုန့် ပိုက်ဆံများများရရင် အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ ကူညီနိုင်သလို သူတို့ လေ့လာရေးခရီးထွက် စခန်းချဖို့အတွက်လည်း ကူညီနိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် ကိတ်မုန့်လေလံဆွဲတိုင်း အောင်မြင် ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ အဆုံး သတ်လေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါတုန်းကတော့ နည်းနည်း ရှုပ်ထွေးသွားဖူးတယ်။ ရှုပ်ထွေးမှု က ကျွန်မတို့အိမ်က ထေလာကြောင့် ဖြစ်တာပါ။ အဲဒီ နှစ်တုန်းက သူ သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ စက္ကူအနီးပတ်ပြီး 'ငါး'ဆိုတဲ့ ကိတ်မုန့်တစ်ခုကို သူလုပ်တယ်။ နီနီဝါဝါ 'ငါး'တစ်အုပ်က 'ငါးကန်'ထဲမှာ ကစားနေတဲ့ ကိတ်မုန့်ပါ။ အဲဒီကိတ်မုန့်က ထေလာ ပထမဆုံးလုပ်တဲ့ ကိတ်မုန့်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းရဲ့ ထောက်ခံအားပေး မှုကြောင့် ထေလာ ဆုရသွားပါတယ်။ ရတဲ့ဆုက ဟင်းကြော်တဲ့ ဒယ်ပြားတစ်ခုပါ။ ကိတ်မုန့်လေလံစတော့ သူ့ 'ငါး'ကိတ်မုန့်က ဒေါ်လာ ၅၀ ကနေ ဒေါ်လာ ၁၀၀ ရောက်သွားတယ်။ မြို့မှာရှိတဲ့ Walmart စူပါမားကက်က အဲဒီကိတ်မုန့်ကို စိတ် နှလုံးအကြွင်းမဲ့ ရချင်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ထေလာ ရုတ်တရက် ထင်တော့ တယ်။ ပွဲခင်းမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး လန့်သွားကြတယ်။ ထေလာက မျက်ရည် နှာရည်စက်လက်နဲ့ ဖီးလစ်ကို ဖက်ပြီး "ဘိုးဘိုး... သား ငါးကိုပြန်လုပေးပါနော်... တောင်းပန်ပါတယ်" လို့ ဆိုတယ်။

ဖီးလစ် အံ့အားသင့်ပြီး စကားမစခင်မှာ ဘွားဘွားကြီးအန်နီက ထေလာ မျက်နှာလေးကို ပွတ်ပြီး ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

"ကောင်းပြီ... ဘွားဘွားကြီးနဲ့ ဘိုးဘိုး ဒီငါးရအောင် လုပေးမယ်နော်... ဘွားဘွားကြီး အာမခံတယ်" လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဘိုးဘိုးဖီးလစ်က "မာမီ...သူ့ကို အဲလောက် အလိုမလိုက်နဲ့" လို့ပြောတယ်။ ဒါကို ထေလာက "သားစားချင်လို့ မဟုတ်ဘူး...သားက အိမ်မှာထားပြီး အနံ့ရှူရုံပါ" လို့ ငိုရင်းပြောတယ်။

ဘိုးဘိုးဖီးလစ် စိတ်ပျော့သွားပြီး အိုခေ...အိုခေ...ငါတို့လူကြမယ်ဆိုပြီး အန်နီကို တိုးတိုးကပ်ပြောတယ်။

“မာမီ... သားတို့ ဒေါ်လာ ၂၀၀လောက်ထိ ဆွဲလိုက်ပြီးရင် မဆွဲတော့ဘူး နော်။ တခြားလူလူပါစေ... ဒါမှ ပျော်စရာကောင်းမှာ”။ အန်နီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်တယ်။

အဲလိုနဲ့ အန်နီလက်မြှောက်တယ်။ Walmart ဘက်ကလည်း မလျော့ဘူး။ ဖီးလစ်ဘက်လည်း လက်မြှောက်လာတယ်။ သုံးဘက်လုံး အသည်းအသန် လူနေ လိုက်ကြတာ ဗျူဟာကုန်းသိမ်းဖို့ စစ်ဖြစ်နေကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ နောက်ဆုံး ဒေါ်လာ ၂၀၀ အထိ ရောက်လာတယ်။ ဖီးလစ်ရဲ့ အစီအစဉ်အရ အောင်ပွဲရတော့မှာမို့ စစ်မြေပြင်က ထွက်လိုက်သင့်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီသဘောတူညီချက်ကို အန်နီမေ့ပြီး မျက်လုံး အရဲသားနဲ့ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ လက်တွေ့ ဆက်မြှောက်နေခဲ့လိုက်တာ Walmart ကလည်း အလွတ်မပေးဘဲ ဆက်လုနေခဲ့တယ်။ လူရင်းလူရင်း နောက်ဆုံး Walmart လက်လျော့လိုက်တယ်။ အဲဒီကိတ်မုန့်ကို သူတို့ မလုရဲတော့ဘူး။ သူတို့ လက်မြှောက်လိုက်တိုင်း ထေလာက အော်ကြီးချက်မငိုရင်း၊ လူးလို့မ့်ရင်း ပါးစပ်က လည်း “ခင်ဗျားတို့ လူဆိုးတွေ ရပ်... အဲတာ သားကိတ်မုန့်.. သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်မယ်” လို့အော်တယ်။ Walmart လည်း လန့်ပြီး ရပ်လိုက်တော့တယ်။

ဒေါ်လာ ၃၀၀ တူထူချလိုက်တာနဲ့ ထေလာရဲ့ကိတ်မုန့်ကို အန်နီရသွားတော့ တယ်။ အန်နီနဲ့ ဖီးလစ်တစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာ ၁၅၀ ပေးလိုက်ကြတယ်။

ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရတော့ ဖီးလစ် ရင်နာသလို အသားလည်းနာလှတယ်။ ဒီဒေါ်လာ ၁၅၀ နဲ့ ကိတ်မုန့် ဘယ်နှလုံးတောင် လုပ်လို့ရလိမ့်မလဲ။ အန်နီကို ကတိ မတည်ရ ကောင်းလားလို့ ဖီးလစ် အပြစ်ဆိုတယ်။ ကလေးကို မျှော်လင့်ချက်မပဲ့ စေချင်လို့လို့ အန်နီဖြေတယ်။ လေလံပွဲဆိုတာ ကလေးတွေကို လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ရရှိခံစားဖို့ဖြစ်တယ်။ အခုလိုလုပ်တာဟာ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဆန့်ကျင်ရာရောက်တယ်လို့ ဖီးလစ်က ပြောတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုက တခြားအရာထက် ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ အန်နီကပြောတယ်။ တကယ်လို့တစ်ယောက် ယောက်က ပိုမြင့်နဲ့ဈေးပေးခဲ့ရင် ထေလာ ဒီထက်ပိုပျော်မယ်လို့ ဖီးလစ်ကပြောတယ်။

ဒါကို ထေလာကြားတော့ “မဟုတ်ဘူး.. သားမပျော်ဘူး.. သားကိတ်မုန့်ကို တခြားသူမစားရဘူး” လို့အော်တယ်။ အော်နေရင်းက ရှေ့တက်ပြီး ကိတ်မုန့်ကို တစ်ကိုက်ကိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ မျက်နှာက ကိတ်မုန့်မျက်နှာ ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီလေလံပွဲမှာ ထေလာရဲ့ကိတ်မုန့်ပဲ ကိုယ့်မိသားစုပြန်ဝယ်တဲ့ တစ်ခုတည်း သောကိတ်မုန့် ဖြစ်သွားပြီး ကျန်ကိတ်မုန့်တွေက လုပ်ငန်းရှင်တွေရဲ့ လက်ထဲရောက် သွားပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစ ထေလာဟာ ကိတ်မုန့်လုပ်တာကို အကြွင်းမဲ့ ကြိုက်နှစ်သက် သွားပါတယ်။ နောက်နှစ်ကစ သူ့မေမေ မွေးနေ့ကိတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်တော့ တယ်။ နောက်ပိုင်း ကိတ်မုန့်ပြိုင်ပွဲမှာ သူ ပါဝင်တိုင်း ဆုအမြဲရခဲ့တယ်။ သူ့ကြီးပြင်း လာပြီ ဖြစ်တာကြောင့် ကိတ်မုန့်လုပ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုးက ထပ်မဖြစ်ခဲ့တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိတ်မုန့်ကို ကိုယ်ပြန်လုပ်တာဟာ ကိုယ့်ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း လုပ်တယ် ဆိုတာ သူ နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

ရွက်ဖျင်တဲ ထိုးတတ်တယ်

ကျွန်မ အမေရိကန်ရောက်စက အိမ်နီးချင်း လီလာရဲ့သား ဘီလ်က စ နှစ် အရွယ်ပါ။ တစ်ခါက ကျွန်မ လမ်းလျှောက်နေတုန်း ဘီလ်က လေးဘီးကားမောင်း နေရင်း ကျွန်မကို မြင်တော့ ချက်ချင်းကားရပ်ပြီး “လင်း...နေကောင်းလား” လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။

“ဘီလ်...တော်လှချည်လား...ကားတောင်မောင်းတတ်နေပြီ” လို့ ကျွန်မ ပြောတော့ သူက “ကျွန်တော် ရွက်ဖျင်တဲလည်း ထိုးတတ်တယ်” လို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား ပြောတယ်။

“ဘာလို့ ရွက်ဖျင်တဲ ထိုးရတာလဲ”

“တောထဲစခန်းချဖို့လေ.. ကျွန်တော် အသက် ၈ နှစ်ရှိပြီ.. တောထဲစခန်း ချလို့ရပြီ။ လင်း... လင်းရော ရွက်ဖျင်တဲထိုးတတ်လား” ဘီလ်က ကျွန်မကို သေချာ ကြည့်ပြီး လေးလေးနက်နက် မေးတယ်။

“ ထိုးတတ်ဘူး”

“ဒါဆို ထိုးတတ်ဖို့ သင်ရမယ်။ တတ်ရင် တောထဲစခန်းချလို့ရပြီ”

တောထဲ စခန်းချတာက တက္ကဆက်ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ အနှစ်သက်ဆုံး အရာဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ သူတို့က ဘောလုံးမကန်လို့ ရတယ်၊ ရေမကူးလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တောထဲစခန်းမချလို့ မရဘူး။ ဖီးလစ် ညီမ စနွဲ့တို့အိမ်မှာ အိပ်ခန်း ပါတဲ့ ကားကြီးတစ်စီးရှိတယ်။ ကားထဲမှာ မီးဖို၊ အိမ်သာ၊ တီဗွီခန်း၊ အိပ်ခန်းပါတယ်။

mgyoe.com

အိပ်ခန်းက လူ ၁၀ ယောက်လောက် ဆန့်တယ်။ စန္ဒီတို့လင်မယားက အားလပ်ရက်
ရောက်ရင် သားနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး တောထဲ စခန်းချလေ့ရှိတယ်။ ဝေ့စ်လာနဲ့
ဆမ်(မ်)က ကင်းထောက်တပ်သားလေးတွေဖြစ်ပြီး ကင်းထောက်အဖွဲ့သားတွေကလည်း
အခါအားလျော်စွာ တောထဲ စခန်းချလေ့ရှိတယ်။ သူတို့စခန်းချတဲ့နေရာက မြစ်ကမ်း
ဘေး၊ ကျွန်းငယ်လေးပေါ်၊ တောအုပ်ထဲ၊ သဘာဝတရားတွေ ပြည့်နေတဲ့ နေရာတွေ
ဖြစ်တယ်။

တစ်ခါက မိသားစုတွေ့ဆုံပွဲမှာ ဝေ့စ်လာနဲ့ ဆမ် (မ်) ကို ကျွန်မ မေးကြည့်
တယ်။

“အပတ်တိုင်း တောထဲစခန်းချသွားနေတာ စိတ်မရွုပ်ဘူးလား”

“နေ့တိုင်း အိမ်မှာနေနေတာကမှ စိတ်ရွုပ်တာပါ” ဆယ်နှစ်အရွယ် ဝေ့စ်လာ
က ပြောတယ်။

“လင်း... နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့သွားရင် လိုက်ခဲ့လေ။ ညဘက်တဲထဲ
အိပ်ရတာ စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းတယ်” ဂျွန်နစ်အရွယ် ဆမ်(မ်)က ပြောတယ်။

“အိမ်ကားတစ်စီးရှိတယ် မဟုတ်လား... ကျွန်မအိမ်ကားထဲမှာ အိပ်မယ်”
ကျွန်မ ဒီလိုပြောတော့ ဆမ်(မ်) က တဟားဟားရယ်ပြီး “လင်း...စခန်းချရင် အိမ်ကား
ထဲမအိပ်ရဘူး။ အိပ်ရင် ဒါကိုစခန်းချတယ် မခေါ်တော့ဘူး။ ရွက်ဖျင်တဲထဲ အိပ်ရ
တာပါ။ လင်း... ကျွန်တော် ရွက်ဖျင်တဲထိုးတတ်တယ်... လင်းကို ကျွန်တော်ကူမယ်”
သူ့လေသံက ဘေးအိမ်က ဘီလ်လို ဂုဏ်ယူသံပါနေတယ်။

တောထဲ စခန်းချတဲ့ကိစ္စ၊ ရွက်ဖျင်တဲကိစ္စက အကောင်အထည်ဖော်ဖို့
အခွင့်အရေး မရခဲ့ဘူး။ မနှစ်က ကျေးဇူးတော်နေ့ကျမှ အန်နီက ထူးဆန်းတဲ့သူ့စိတ်ကူး
ကို ရုတ်တရက်ထုတ်ပြောတယ်။ “ဒီနှစ်ကျေးဇူးတော်နေ့ကို ငါတို့တစ်မျိုးပြောင်း
လုပ် မယ်။ အိမ်မှာ ငါတို့ကြက်ဆင်ကင်မစားတော့ဘူး။ ငါတို့တောထဲ စခန်းသွားချရ
အောင်” လို့ သူပြောတယ်။ အားလုံးသဘောတူကြတယ်။ အထူးသဖြင့် တောထဲစခန်း
မချဖူးသေးတဲ့ ကျွန်မက စိတ်လိုလက်ရ သဘောတူလိုက်တယ်။ ဖီးလစ်လည်း စိတ်
လှုပ်ရှားပြီး သူ့အမှိုက်ပုံထဲကနေ နှစ်အတော်ကြာ မသုံးဖြစ်တဲ့ ရွက်ဖျင်တဲ၊ လေထိုး
ခုတင်၊ အိပ်ရာလိပ်တွေကို ဆွဲထုတ်လာတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေက ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနဲ့
ဆိုပေမယ့် ကျွန်မမှာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်လို စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့မိတယ်။
ပါးစပ်ကနေလည်း “ဟေ့... စခန်းသွားချရတော့မယ်။ ရွက်ဖျင်တဲမှာ အိပ်ရတော့မယ်။
အိပ်ရာလိပ်နဲ့ အိပ်ရတော့မယ်” လို့ အော်နေခဲ့တယ်။

ကျွန်မကိုယ်ထဲမှာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒါကမှ ကျွန်မ အစစ်အမှန်ပါ။ အဲဒီမိန်းမပျိုလေးက အချိန်တန်ရင် ထွက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ စာအုပ်မှာ ကျွန်မ ရေးခဲ့ဖူးတယ်။ အခု အဲဒီမိန်းမပျိုလေး ထွက်လာပါပြီ။

ကျေးဇူးတော်နေ့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အဲဒီနေ့က အပူချိန် ၇ ဒီဂရီ ၈ ဒီဂရီပဲ ရှိပြီး အတော်အေးပါတယ်။ နေရောင်လည်း မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တောထဲစခန်းချမယ့် ကျွန်မတို့ရဲ့ အစီအစဉ်က မပြောင်းပါဘူး။ မိသားစုဝင်တွေက တောထဲစခန်းချမယ့် နေရာမှာ အချိန်မီ စုစည်းနိုင်ဖို့ လှေတစ်တန် ကားတစ်တန်နဲ့ နေရာအနှံ့ကနေ လာနေကြပြီ။ အဲဒီနေ့မှာ တောအုပ်၊ ရေကန်၊ သစ်လုံးအိမ်ရှိပါတယ်။ စခန်းချရာနေရာ ရောက်တဲ့အခါ ကောင်းကင်က ပိုအံ့ပိုင်းလာပြီး မိုးဖွဲဖွဲရွာချလာတယ်။ လူအများက တဲမထိုးတော့ဘဲ သစ်လုံးအိမ်မှာနေဖို့ ရွေးလိုက်ကြတယ်။ ဝေ့စ်လာ၊ ဆမ်(မ်)၊ ကျွန်မ နဲ့ ဖီးလစ် လေးယောက်ပဲ ရွက်ဖျင်တဲမှာ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကင်းထောက်တပ်ဖွဲ့တွေမှာ သံမဏိစည်းကမ်းချက်ရှိတယ်။ အပြင်ထွက် စခန်းချရင် ရွက်ဖျင်တဲနဲ့ပဲ နေရတယ်။ ဒါကြောင့် ဝေ့စ်လာနဲ့ ဆမ်(မ်)က ရွက်ဖျင်တဲ မှာ နေတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဖီးလစ် ရွက်ဖျင်တဲမှာနေတာက ကျွန်မကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ဒါက ကျွန်မရဲ့ပထမဆုံးအကြိမ် တောထဲစခန်းချတာကြောင့် ရွက်ဖျင်တဲရဲ့အရသာကို ကျွန်မ မြည်းစမ်းချင်နေခဲ့တယ်။

ဝေ့စ်လာနဲ့ ဆမ်(မ်)တို့ ရွက်ဖျင်တဲထိုးချိန် ကျွန်မနဲ့ ဖီးလစ်လည်း စလှုပ်ရှား တယ်။ ဖီးလစ်က ကျွန်မကို နေရာရွေးခိုင်းတာကြောင့် ရေကန်ဘေးက ကုန်းစောင်း တစ်နေရာကို ကျွန်မ ရွေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနေရာက အနောက်မှာတော့အုပ်၊ အရှေ့ မှာ ကန်ရေပြင်ရှိတာကြောင့် သိပ်လှတယ်။ တဲထဲထိုင်နေရင်း ကဗျာရေးလို့ကောင်းတဲ့ နေရာဖြစ်တယ်။ ဖီးလစ်က သဘောတူပြီး ကျွန်မကို ရွက်ဖျင်တဲထိုးသင်ပေးတယ်။ ရွက်ဖျင်တဲထိုးဖို့ ငုပ်အရင်စိုက်ရတယ်။ ပြီးမှ ရွက်ဖျင်အုပ်ရတယ်။ ကျွန်မတို့ငုပ်စိုက် ချိန် ငုပ်တွေ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ကျိုးတယ်။ နှစ်အတော်ကြာ အသုံးမပြုခဲ့လို့ အရိုးဆွေး ခဲ့ပြီ ထင်ပါတယ်။ မတတ်သာတဲ့အဆုံး ဝေ့စ်လာနဲ့ ဆမ်(မ်)တို့ဆီမှာ အကူအညီသွားတောင်းရတယ်။ သူတို့က အပိုဆောင်းထားတဲ့ငုပ်တွေ ချက်ချင်းထုတ် ပေးတဲ့အပြင် ငုပ်စိုက်ကူလိုက်သေးတယ်။ ရွက်ဖျင်အုပ်တဲ့အချိန် ပြဿနာတက် ပြန်တယ်။ ထောက်တိုင်တွေက ဟောင်းအိုဆွေးနေတာကြောင့် ထက်ပိုင်းကျိုးပြီး ရွက်ဖျင်ကို မထောင်မတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။

ဒီအချိန်မှာ ဝေ့စ်လာနဲ့ ဆမ်(မ်)က အားပါးသရောပြေးလာပြီး ချက်ချင်း

mgyoe.com

မကူသေးဘဲ “တစ်မျိုးမထင်ရင် ကျွန်တော်တို့ကူညီလို့ ရနိုင်မလား” လို့ အရင် ခွင့်တောင်းတယ်။ “အိုး... ရတယ်...ရတယ်” လို့ ကျွန်မ အဆောတလျင် ပြောတော့ ဆမ်(မ်)က တောအုပ်ထဲပြေးဝင်ပြီး သစ်ကိုင်းတချို့ ခုတ်လာတယ်။ သစ်ကိုင်းတွေကို ချွန်ထက်အောင် လုပ်လိုက်တယ်။ နွယ်ပင်တချို့လည်း ခုတ်လာပြီး အဲဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျွန်မတို့ကို တဲထိုးပေးတော့တယ်။

သူ တဲထိုးနေတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မအံ့ဩမိတယ်။ ဒီကောင်ငယ်လေးရဲ့ တဲထိုးကျွမ်းမှုက တကယ့် အံ့မခန်းပါပဲ။ တဲထိုးပြီးသွားတော့ တဲခိုင် မခိုင် ကျွန်မ တွန်းတိုး ကြည့်တယ်။ ရှစ်အဆင့်လောက်ရှိတဲ့ လေပြင်းတိုက်လည်း ပါမသွားလောက် ပါဘူး။

“ဆမ်(မ်) တကယ် လေးစားတယ်ကွာ၊ သားရဲ့တဲက သိပ်မိုက်တယ်” လို့ ကျွန်မ တလေးတစား ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါ အသေးအဖွဲ့ပါ...ဒါပေမဲ့ လင်းရွေးတဲ့နေရာက သိပ်မကောင်းဘူး” လို့ ဆမ်(မ်)က ပြောတယ်။

“ဘယ်လိုမကောင်းတာလဲ၊ ဒီနေရာ ရှုခင်းသိပ်လှတယ်လေ။ ညအခါ ကြယ်တွေ၊ ရေပြင်တွေ ကြည့်လို့ရတယ်”

“ကောင်းပြီလေ... ဒီလိုဆိုရင် လင်း ကိုယ်တိုင် ခံစားကြည့်ပေါ့နော်” လို့ သူက မျက်လုံးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နဲ့ ပြောတယ်။

အမှောင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဝှေ့လောနဲ့ဆမ်(မ်)က သစ်ခက်တွေကောက်ပြီး မီးဖိုလိုက်တယ်။ မီးဖိုစင်ပေါ် ဒန်အိုးတစ်လုံးတည်ပြီး အိတ်လီခေါက်ဆွဲ ချက်တော့ တယ်။ ချိန်နဲ့ပြင်းပြင်းက လူအားလုံးကို ဖမ်းစားလိုက်လို့ မီးဖိုဘေးမှာ အားလုံးဝိုင်း ဖွဲ့ပြီး ခေါက်ဆွဲစားကြရင်း ကောင်လေးနှစ်ကောင် စကားဖောင်ဖွဲ့တာကို နားထောင် နေလိုက်ကြတယ်။

တစ်ခါက သူတို့စခန်းချတုန်း ရေချိုကုန်သွားလို့ ကျင်ငယ်ရေနဲ့ ခေါက်ဆွဲ ချက်တဲ့အကြောင်း ဆမ်(မ်)က ပြောတယ်။ သူ အဲဒီလိုပြောလိုက်လို့ အားလုံးက စားလက်စခေါက်ဆွဲကို ပစ်ထုတ်လိုက်ကြတယ်။ ညနက်မီးငြိမ်းတော့ ဖီးလစ်နဲ့ကျွန်မ တဲထဲဝင်လိုက်ကြပြီး ရွက်ဖျင်တဲရဲ့ပထမဆုံးညကို စတင်လိုက်တယ်။

အဲဒီ ‘ရွက်ဖျင်တဲ’ ညမှာ အဖြစ်အပျက်တချို့ ဖြစ်ပျက်သွားတယ်။ ည သန်းခေါင်မှာ မိုးရွာလာတယ်။ မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာတယ်။ ရွက်ဖျင်တဲ မိုးယိုတော့တယ်။ တစ်ပေါက်တည်း ယိုတာမဟုတ်ဘဲ ကြိုးပြတ်သွားလို့ဖြစ်တယ်။

လေထိုးခုတင် လေယိုတယ်။ အိပ်နေရင်းက သစ်ကိုင်းပေါ်၊ သစ်မြစ်ပေါ် ရောက်သွား သလို မာတာတာခံစားရတယ်။ အိပ်ရာလိပ် ရေစိုသွားတယ်။ အဝတ်အစားပါ ရေစို ကုန်တယ်။ ဖီးလစ်နဲ့ ကျွန်မဖက်ပြီး တစ်ညလုံး ရေထဲစိမ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီတစ်ည ကျွန်မ လုံးဝ မအိပ်ခဲ့ဘူး။

မိုးလင်းတော့ ဆံပင်ဘုတ်သိုက်နဲ့ မျက်လုံးလည်းဖောင်းနေခဲ့လို့ အားလုံးက သနားကရုဏာသက်ကြတယ်။ ဆမ်(မ်)က ကျွန်မကို မိုးကာအင်္ကျီတစ်ထည် ကမ်းပေး ပြီး ကျွန်မတို့ရဲ့ ရွက်ဖျင်တဲကို စစ်ဆေးတယ်။ အဲဒီနောက် ကောက်ချက်ပေးတယ်။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာဆိုရင် ရွက်ဖျင်တဲကို အသုံးမပြုခင် ရွက်ဖျင်၊ လေထိုးခုတင်၊ အိပ်ရာလိပ်ရဲ့ အရည်အသွေးကို အရင်စစ်ဆေးမယ်။ ပေါက်တဲ့နေရာ တွေဖာမယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာဆိုရင် ဒီလောက်ဟောင်းနွမ်းတဲ့ရွက်ဖျင်ကို ရေစိုကာဆီတစ်ထပ် အရင်သုတ်မယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာဆိုရင် အိပ်ရာလိပ် အပို၊ လေထိုးခုတင်အပို ဆောင်မယ်။ ပြီးတော့ မိုးကာအင်္ကျီ၊ မိုးစီးဖိနပ်၊ မိုးကာတွေ ယူခဲ့မယ်။ လင်း...လင်းရဲ့ အကြီးဆုံးအမှားက နေရာရွေးတာပဲ။ ဒီနေရာက မတ်ပြီး နိမ့်လွန်းတယ်။ မိုးရေတွေက ဒီဘက်ကိုပဲ စီးမယ်။ ပြီးတော့ ဒီနေရာက ရေကန်နဲ့ နီးတယ်။ ရေတက်လာရင် လင်း ရေကူးတတ်လား။”

ဆမ်(မ်)ပြောတာကိုနားထောင်ပြီး ဘာလို့ စောစောမပြောလဲလို့ စိတ်ထဲ ကနေ သူ့ကို အပြစ်ဆိုမိတယ်။ တွေးကြည့်တော့လည်း ရေမတက်ခဲ့လို့ ကံကောင်း တယ် ဆိုရပါမယ်။ ရေတက်လာရင် ရေကူး မကူးတာက အရေးမကြီးပေမယ့် မိကျောင်းစာမိမှာ ဒါမှမဟုတ် ရေသရဲစားပစ်မှာကို စိုးမိတာပါ။

ဆမ်(မ်)က တကယ်တော်တဲ့ကလေးပါ။ သူက ဝေဖန်အကြံပေးတဲ့အပြင် ပေါက်ပြဲသွားတဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရွက်ဖျင်ကိုပါ သူ ကိုယ်တိုင် ဖာထေးပေးပါတယ်။ ဆမ်(မ်)က လက်လှုပ်ရတာကြိုက်တယ်။ ဖီးလစ်နဲ့ တူတယ်လို့ အန်နီ မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိတာဟာ တကယ်အမှန်ပါ။ ဆမ်(မ်)က ကျွန်မတို့ရဲ့တဲကို အမြင့်တစ်နေရာ ဆီရွှေ့ပြီး ရွက်ဖျင်ပေါ် ရေစိုကာဆီ တစ်ထပ်သုတ်လိုက်ပြီး မိုးကာတစ်ထပ်ပါ ထပ် လိုက်တယ်။ အဲဒီညက ကျွန်မတို့ မိုးမစိုတော့ပေမယ့် လေထိုးခုတင်လေယိုလို့ မြေ ဗာမာပေါ် အိပ်ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ ဒီအခက်အခဲကို ဆမ်(မ်)က “တစ်ချိန်လုံး လေထိုး လေထိုး လေထိုးနေပါ” လို့ ပြောပါတယ်။ ဘုရားရေ... လေပဲထိုးနေရင် အိပ်ရော အိပ်ရပါတော့မလား။

ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် တောထဲစခန်းချတယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ်

mgyoe.com

ရွက်ဖျင်တဲ့အိပ်တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို စာရေးမယ်ဆိုရင် နိဂုံးမှာ “ဒီတောထွက် စခန်းချတာကို ကျွန်မ တစ်သက်မေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ရေးဖြစ်မှာပါ။

တောထွက်စခန်းချတဲ့အခါ ရွက်ဖျက်တဲ့က တကယ့်ကြီးမားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပါ။ ထိပ်တန်းဦးစားပေးကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေ ရွက်ဖျင်တဲ့ထိုး တတ်တာဟာလည်း တကယ့်ဂုဏ်ယူစရာ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ “လုံခြုံတဲ့စခန်း တည်ပါ” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိပါတယ်။ တဲမထိုးတတ်ရင် ဘယ်ကလာ လုံခြုံတဲ့ စခန်းတစ်ခု တည်နိုင်မလဲ။ ရွက်ဖျင်တဲ့က ရှင်သန်ခြင်းတရားရဲ့ ပထမခြေလှမ်းဖြစ် တယ်။ ဘယ်လိုစီးပွားရေးမျိုးမဆို လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ ဘဏ်အကောင့်တစ်ခု ရှိရပါ တယ်။ လုံခြုံတဲ့ ဘဏ်အကောင့်တစ်ခု မရှိရင် ဘဝကို ဘယ်လိုလည်ပတ်မလဲ...ဘယ် လို့။

အင်း... ကျွန်မ ခေါင်းစဉ်လွဲသွားပြီ ထင်ပါတယ်။

သေနတ်ပစ်တတ်တယ်

အမဲလိုက်တတ်တာ၊ သေနတ်ပစ်တတ်တာက တက္ကဆက်ယောက်ျားလေး တို့ရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်တယ်။ ကျွန်မတို့ တက္ကဆက်မှာ အိမ်တိုင်း သေနတ်ရှိတယ်။ လူတိုင်းသေနတ်ရှိတယ်။ ယောက်ျားမိန်းမ အိုအိုပျိုပျို အားလုံး သေနတ်ပစ်တတ်တယ်။ ကြားရတာ ကြမ်းတမ်းတယ်ထင်ရပေမယ့် ဒါဟာ အကြမ်းဖက်တိုက်ဖျက်ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးနည်း ဖြစ်တယ်။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေကောင်းလာရင် အရက်ရှိသလို ရန်သူလာရင် သေနတ်ရှိတယ်။ သေနတ်က ကျွန်မတို့ရဲ့ လုံခြုံရေးကို ကာကွယ်ပေး တယ်။ ဒါကြောင့် ယောက်ျားလေးတွေ အလောတကြီး သင်ချင် နေတာက ကိတ်မုန့် လုပ်တာမဟုတ်၊ ရွက်ဖျင်တဲ့ထိုးတာမဟုတ်ဘဲ သေနတ်ပစ်တာဖြစ်တယ်။ ယောက်ျား လေးတွေကို သေနတ်ပစ်သင်ပေးတဲ့ လက်ဦးဆရာက အဖေဖြစ်တယ်။

ပထမသင်ခန်းစာက ဥပဒေပညာကို လေ့လာရတယ်။ ဘယ်လိုနေရာ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေမှာမဆို သေနတ်ထုတ်သုံးခွင့်ရှိတယ်။ သေနတ်က ဥပဒေထက် အမြဲနိမ့်တယ်။ ဒါကြောင့် ဥပဒေကို စိန်မခေါ်ပါနဲ့။

ဒုတိယသင်ခန်းစာက သေနတ်အသုံးပြုနည်းကို လေ့လာရတယ်။ သေနတ်ကို ဘယ်လိုကိုင်သလဲ၊ ဘယ်လိုမြှောက်သလဲ။ သေနတ်ပြောင်းက အထက်ကို လှည့်

တာလား၊ အောက်ကို လှည့်တာလား။ သေနတ်အိမ်ထဲမှာ ကျည်ဆံလုံးဝထည့်မထား
ရပါဘူး။ ဒါကို မှတ်ထားဖို့လိုပါတယ်။ သွေးစွန်းတဲ့ သင်ခန်းစာ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။
ကျွန်မတို့မြို့ငယ်လေးရဲ့ မူလတန်းကျောင်းတံခါးဝမှာ ကောင်လေးတစ်သိုက် ပန်းပု
ထုနေကြတယ်။ ၅ နှစ်သားအရွယ်ကလေးတစ်ယောက် သေနတ်ဆော့ရင်း ကျည်ဆန်
မတော်တဆထွက်သွားပြီး အဖော်ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို မှားယွင်း ပစ်သတ်
လိုက်မိတယ်။ ဒါက ပန်းပုကျောင်းသားအဖွဲ့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်
ကလေးတွေဟာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် သေနတ်မကိုင်ရပါဘူး။

တတိယသင်ခန်းစာက ပစ်တာကို သင်ယူလေ့လာရတယ်။ အပစ်လေ့ကျင့်
ရေးမှာ ကတ်ထူပြား၊ ရေပေါ်ပစ္စည်း၊ ပျံနေတဲ့ အရာတွေကို ပစ်မှတ်ထားတယ်။
ပစ်ရာမှာလည်း ရပ်ပစ်၊ လဲပစ်၊ ပြေးပစ်ရှိတယ်။ ဘယ်လိုပစ်နည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ချိန်ရွယ်
တဲ့ အချိန်မှာ ဘေးကင်းခလုတ်ကို အမြဲ ပိတ်ထားရတယ်။ လက်က ခလုတ်ပေါ်
လုံးဝ ရှိမနေရဘူး။ ခလုတ်ပေါ် လက်ရောက်ချိန်က သေနတ်အိမ်ကနေ ကျည်ဆန်
ထွက်တဲ့အချိန် ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ တွေဝေလို့မရဘူး... ပစ်ပဲ။

သေနတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒီကိစ္စတွေကို ကျွန်မ ဘယ်လိုသိလဲ ဟုတ်လား။
ကျွန်မ အမေရိကန် ရောက်ပြီးနောက် ဖီးလစ်က ကျွန်မကို ယောက်ျားလေး တစ်
ယောက်လို သဘောထားပြီး ခေါင်းအစ ခြေအဆုံး သင်ပေးခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ကျွန်မကို
ရိုင်ဖယ်ငယ်လေးတစ်လက် ဝယ်ထားပေးသေးတယ်။ ကျွန်မ အပစ်လေ့ကျင့်တုန်းက
ကတ်ထူပြား၊ ကိုကာကိုလာဘူးတွေကို အသုံးပြုခဲ့တယ်။ ဘေးအိမ်က ကောင်လေး
ဘီလ်နဲ့တော့ မတူဘူး။ သူက သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်ချိန် သူ့အဖေက သူ့ကို ကြက်
ပစ်ခိုင်းမယ်။ သူတို့အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ကြက်က ဘီလ်သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ဖို့ဖြစ်
တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မတို့အိမ်ကကြက် ကံဆိုးပြီး သူ့သေနတ်ရှေ့ ရောက်သွားရင်
လည်း သူကပစ်ပါတယ်။ ဘီလ်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဟောင်းနဲ့ လေ့ကျင့်တယ်။ သူ
ပစ်တဲ့အချိန် ကျယ်လောင်တဲ့အသံနဲ့ တဗုန်းဗုန်းမြည်လို့ ကြက်တွေ၊ ခွေးတွေ
ဆူညံပွက်လောရိုက်ကြတယ်။ ကျွန်မကိုယ်မှာ ကြောက်လို့ အနီးကပ်သွားရဲဘဲ
အဝေးကနေ လှမ်းကြည့်ရတယ်။ တစ်ခါက ကျွန်မတို့အိမ်ကငန်း အနီးကပ်သွားကြည့်
လို့ ဖင်မှာအပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဘီလ်ရဲ့ ဒီလိုလေ့ကျင့်နည်းက လူသတ်
နေတာနဲ့ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၉၁၁ ကို ဖုန်းခေါ် ရဲတိုင်လို့မရပါဘူး။ တစ်အချက်
သူက သူ့အိမ်ဝင်းမှာ ပစ်နေတာပါ။ နှစ်အချက် သူက ကြက်ပစ်၊ ငန်းပစ်တာပါ။
ဥပဒေနဲ့ မငြိစွန်းပါဘူး။

လူကိုပစ်မိလို့ သေသွားရင်ရော ပြစ်မှုမြောက်လား။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက သူ့အိမ်မှာ သေသွားတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ခင်ဗျား နယ်မြေကျူးကျော်တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ပြစ်မှုမမြောက်ပါဘူး။ ယောက်ျားလေးတွေ သေနတ်ပစ်တတ်သွားပြီဆိုရင် အဖေ လုပ်သူက သားဖြစ်သူကို သေနတ်ပစ်ပါတီ၊ သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲထဲ စာရင်းသွင်း ပေးပါတယ်။ အချင်းချင်းလေ့ကျင့်ပြီး စွမ်းရည်ကို မြှင့်တင်ဖို့၊ အသိပညာတိုးဖို့၊ သူငယ်ချင်းတွေရှိဖို့ ဖြစ်တယ်။ ဒီသူငယ်ချင်းတွေက ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါ သေနတ် ပစ်ဖော်တွေ ဖြစ်သွားပြီး အတူသေနတ်ပစ်ကြ၊ အမဲလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီလိုပါတီပွဲမျိုး ကျွန်မ သွားဖူးတယ်။ ယောက်ျား မိန်းမတွေဟာ လေးဘီးကားစီးပြီး တောထဲ တစ်ဟုန်ထိုးမောင်းသွားကြတယ်။ အဲဒီနောက် သေနတ်တွေ အသင့်ပြင်ပြီး လေထဲဝဲ လိုက်တဲ့ ပန်းကန်ပြားတွေကို ပစ်ချကြတယ်။ ဒီယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ကျည်ဆန်က မျက်စိပါတော့ ပစ်တိုင်းထိပါတယ်။ ကျွန်မ ကျည်ဆန်က မျက်စိမပါတော့ ပစ်တိုင်း လွဲပါတယ်။

ယောက်ျားလေးတွေ သေနတ်ပစ်တတ်သွားပြီဆိုရင် အမဲလိုက်ခရီးကို စပါတော့တယ်။ အမေရိကန်လူမျိုးတွေက သိပ်ထူးဆန်းပါတယ်။ ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ ကို သတ်ရင် သတ်တဲ့လူကို သူတို့က ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်၊ ရိုင်းစိုင်းလွန်းတယ်၊ ကြီးလေးတဲ့အပြစ်ကို ပြုလုပ်တယ်လို့ မှတ်ယူကြပါတယ်။ ဥပမာ - ကျွန်မတို့မိသားစု တွေ့ဆုံပွဲမှာ အိမ်တိုင်း တစ်ခုခုချက်ပြီး ယူလာကြတယ်။ ဥပမာ - ကျွန်မတို့မိသားစု ဘဲဆီပြန်ဟင်းယူသွားမိရင် ဒီဘဲဟာ ကျွန်မတို့အိမ်က ဘဲမဟုတ်ကြောင်း၊ စူပါ မားကတ်က ဝယ်ခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း အရင်တင်ပြမှ သူတို့က စားရဲပါတယ်။ တကယ် လို့ အိမ်မွေးဆိုရင် သူတို့ မစားပါဘူး။ ဘာလို့လဲ။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ကိုတောင် စားရက်တယ်၊ သိပ်ရက်စက်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါ သိပ်ထူးဆန်းပါတယ်။ စူပါ မားကတ်က ဘဲလည်း မသေခင်က အရှင်ပဲမဟုတ်လား။ သူတို့ အင်မတန်ကြင်နာ တတ်ပေမယ့် သားတွေကိုခေါ်ပြီး အမဲလိုက်ကြတယ်။ ယုန်၊ ရှဉ့်၊ သမင်၊ တောဝက် တွေကို သူတို့ပစ်ကြတယ်။ ပျံနေတဲ့ ဘဲရိုင်း၊ ငန်းရိုင်းကိုလည်း ပစ်ကြတယ်။ ဒီ အကြောင်းကို 'ဆန့်ကျင်ဘက်သီအိုရီ' ဆိုပြီး စာတစ်ပုဒ်ရေးလို့ရမယ် ထင်ပါရဲ့။

တစ်ခါက ဆမ်(မ်)အမဲလိုက်တာ ပေါင် ၂၀၀ကျော်တဲ့ သမင်ဖိုတစ်ကောင် ရလိုက်တယ်။ သမင်က ဆူဆူဖြိုးဖြိုးနဲ့ သေသွားတဲ့အချိန်မှာတောင် မျက်လုံးပွင့်နေ တုန်းပဲ။ ဆမ်(မ်)က လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ရက် သမင်သေပေါ် ခြေထောင်တင်ပြီး ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားရပ်တယ်။ အဲဒီဓာတ်ပုံကို သူ့မေမေ စနီက

facebook ပေါ်တင်လိုက်တာ လူတိုင်းက “ဆမ်(မ်) မင်းအတွက် ငါဂုဏ်ယူတယ်” လို့ ချီးကျူးကြတယ်။

ကျွန်မတို့ သမင်သားနည်းနည်း ရနိုင်မလားလို့ ဖီးလစ်ကို ကျွန်မ ဖုန်းဆက် မေးခိုင်းလိုက်တယ်။ ဖုန်းကိုင်တဲ့လူက ဆမ်(မ်)ပါ။ သူက သမင်ရင်ဘတ်သားတချို့ကို သူ့ဖေဖေလွီးပြီး ကျန်တာ အကုန်ပစ်ထုတ်လိုက်ပြီးလို့ ပြောတယ်။ ဘာလို့ပစ်ထုတ်တာ လဲ သမင်နှလုံး၊ သမင်အသည်းတွေက သိပ်စားကောင်းတဲ့အရာတွေလို့ ဖီးလစ်ပြော တယ်။ “နှလုံးလည်း စားလို့ရတယ်...ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ” လို့ ဆမ်(မ်) ထအော်တယ်။ တကယ် ဆွံ့အရပါတယ်။ ဒီလောက် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သမင်ပစ်ရဲ၊ သမင်ကို ခြေထောက်နဲ့ နင်းထားရဲတဲ့လူက သမင်နှလုံး မစားရဲဘူးတဲ့။ ယောက်ျားလေးတွေ သေနတ်ပစ်တတ်သွားပြီ၊ အမဲလိုက်တတ်သွားပြီဆိုရင် အသက် ၁၂ နှစ်ရောက်ရင် ပထမဆုံး ကိုယ်ပိုင် သေနတ်တစ်လက် ရပါတယ်။ ဝေ့စ်လာရဲ့ ပထမဆုံး သေနတ်ကို အန်နီက ပေးခဲ့တယ်။ ခြောက်လုံးပြုသေနတ် တစ်လက်ပါ။ အဲဒီသေနတ်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ ပါဝင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အန်နီဖေဖေ ချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ရတနာဖြစ်တယ်။ သူ့ဖေဖေက ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဥရောပကျူးကျော်ရေးစစ်ပွဲမှာ ပါဝင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဆမ်(မ်)ရဲ့ ပထမဆုံးသေနတ်က အမဲပစ်ရိုင်ဖယ်ဟောင်းတစ်လက်ပါ။ အန်နီကပဲ ပေးလိုက်တာပါ။ အဲဒီသေနတ်က ကျွန်မ ယောက္ခထီးရဲ့ အမွေဖြစ်တယ်။ ဒီရှေးဟောင်းသေနတ်နှစ်လက်က ဖီးလစ် ၁၂ နှစ်အရွယ်ကနေ အသက် ၅၀ အရွယ် ထိ လိုချင်တောင့်တခဲ့တဲ့အရာဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒီကောင်လေးနှစ်ကောင် က လူသွားခဲ့တယ်။ အသည်းနှလုံးကို ဓားနဲ့ မွန်းခံရသလို သူ နာကျင်ခဲ့တယ်။

ကားမောင်းတတ်တယ်

တက္ကဆက်ယောက်ျားလေးတွေ ကားနဲ့ ဆော့ကစားတတ်တယ်။ ကားအမ- ဂျိုး ပေါင်းစုံ မောင်းကစားတတ်တယ်။ ဒါကလည်း သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်တယ်။ တကယ်တမ်းမှာ တရုတ်ယောက်ျားလေးတွေလည်း ကားနဲ့ကစားရတာ နှစ်သက်- ကြ ပေမယ့် တရုတ်ယောက်ျားလေးတွေက အသက် ၁၈ နှစ်မတိုင်ခင် ကားမောင်းကစား တာ ရှားတယ်။ ကျွန်မတို့ခေတ် ယောက်ျားလေးတွေက ကစ- ဘးစရာကား မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ နောက်မျိုးဆက် ယောက်ျားတွေက မောင်းကစ- ဘးဖို့နေရာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားတွေကျပ်နေခဲ့ပါပြီ။ ကားမောင်းကစ-

ဘေးဖို့ အိပ်မက်ပဲ မက်နေ လိုက်ပါ.... အိပ်မက်ထဲမှာပဲ မောင်းပါ။

ဒါပေမဲ့ အမေရိကန်က မြေနေရာကျယ်ပြီး လူဦးရေနည်းတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေ အထူးသဖြင့် ယနေ့ခေတ် ကလေးတွေက ကားမောင်းကစားဖို့ အိပ်မက်မက်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ လမ်းပေါ်မှာ 'မောင်းသူမဲ့ကား' တွေတယ်လို့ သတင်းမှာ ဖော်ပြဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ရဲတွေ အချိန်အတော်ကြာ လိုက်လံ ရှာဖွေပြီးမှ နောက်ဆုံးမှာ ကားကို ဖမ်းမိခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ကားထဲကနေ လေးနှစ်သားကလေးတစ်ယောက် လှိမ့်ထွက်လာလို့ ဘယ်အိမ်က ကလေး သေချာမထိန်းတာလဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောရရင် ဒီလို 'မောင်းသူမဲ့ကား' တွေက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရံဖန်ရံခါမှဖြစ်တတ်ပြီး နောက်ထပ်ကျူးလွန်မှုလည်း နည်းပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် အုပ်ထိန်းသူတွေ ခေါင်းခဲရလိမ့်မယ်။ ကလေးကားခိုးမောင်းရင် အုပ်ထိန်းသူတွေ အပြစ်ပေးခံရတယ်။ ဒါကြောင့် မိဘတွေက တင်းကျပ်တဲ့သတိထားမှုတွေနဲ့ ကောင်လေးငယ်တွေကို ကားခိုးမောင်းဖို့ အခွင့်အရေး မပေးကြပါဘူး။ တက္ကဆက်ပြည်နယ်မှာ ယောက်ျားလေးတွေ ကားမောင်းဖို့အတွက် နေရာအများအပြား ရှိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့လို တောမြို့လေးမှာဆိုရင် ကိုယ့်အိမ်ဝိုင်းမှာ အိမ်ရှေ့လမ်းကလေးမှာ မောင်းလို့ရပါတယ်။ ဒါမှ အားမရသေးရင် အဖေဖြစ်သူက တောအုပ်ထဲမှာ လမ်းတစ်လမ်းဖောက်ပြီး ကလေးတွေကို စိတ်ကြိုက်မောင်းခွင့်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စက ချဲ့ကားပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ဆီမှာ သိပ်ဆင်းရဲတဲ့ မိသားစုမှာတောင် မြေအလွတ် ဆယ်ဧကကျော် ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့ နွားမမွေး၊ မြက်မစိုက်ရင် ကလေးတွေကို ကားမောင်းကစားခွင့်ပေးပါတယ်။

ယောက်ျားလေးတွေ ကားမောင်းရာမှာ မတူတဲ့ အသက်အရွယ်အလိုက် မတူတဲ့ ကစားနည်း၊ မောင်းနည်းတွေ ရှိကြတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေက အသက်လေးနှစ်ကနေ ခြောက်နှစ်အထိ Go Cart မောင်းတယ်။ Go Cart က ဘယ်လိုမျိုးလဲ ဆိုတော့ ပုံစံကသိပ်မိုက်တယ်။ ဘီးလေးဘီးပါတယ်။ အမိုးဖွင့်တယ်။ ကလေးငယ်မောင်းတဲ့ကား ဆိုပေမယ့် ကားကြီးနဲ့တူတယ်။ စတီယာရင်၊ ဆီချိန်ခွက်၊ အရှိန်ပြန့်နန်းခွက်တွေ တည်တည်တံ့တံ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ မြက်ရိတ်စက်တစ်လုံးနဲ့ ညီမျှတဲ့ မြင်းကောင်ရေ ငါးကောင်အားရှိတဲ့ အင်ဂျင်ပါတယ်။ Go Cart ကို ဓာတ်ဆီတစ်လီတာခွဲထည့်နိုင်ပြီး တစ်နာရီ ကိုက် ၃၀ ထိသွားနိုင်တယ်။ Go Cart က သေးပေမယ့် အသက်လေးငါးနှစ်အရွယ် ကလေးနှစ်ယောက် ထိုင်နိုင်တဲ့ ထိုင်ခုံတစ်တန်းပါတယ်။ Go Cart က တက္ကဆက် ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးတို့အတွက် ပထမဦးဆုံးကား

ဖြစ်တယ်။ ခရစ္စမတ် ဒါမှမဟုတ် မွေးနေ့မှာ ဒီလိုလက်ဆောင်မျိုးကို သူတို့ရတတ်ကြတယ်။ ချမ်းသာတဲ့မိဘတွေက သူတို့ကလေးတွေကို Go Cart အသစ်တစ်စီးပေးတတ်တယ်။ Go Cart အသစ်မှာ ရေဒီယို၊ CD၊ လမ်းပြကိရိယာ ပြီးတော့ လုံခြုံရေးခါးပတ်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့မိဘတွေက တစ်ပတ်ရစ်ကား ပေးတယ်။ တစ်ပတ်ရစ်ကားလည်း မိုက်တယ်။ အင်ဂျင်ဟောင်းက စက်နှိုးလိုက်ရင် တအုန်းအုန်းနဲ့ မြည်တယ်။ လမ်းပေါ်ပိတ်နေသမျှအရာတွေ ကံဆိုးတာပဲ။ ဥပဒေအရ Go Cart တွေက ရပ်ကွက်နဲ့ ကျေးလက်လမ်းတွေမှာပဲ မောင်းခွင့်ရှိတယ်။ ကျွန်မ အမေရိက ရောက်တုန်းက အိမ်ရှေ့လမ်းလေးပေါ်မှာ လေးငါးနှစ်အရွယ် ကောင်လေးတွေဟာ သံခမောက်ဆောင်းပြီး သားရေအကျီနဲ့ လက်အိတ်တွေစွပ်လို့ ဂြိုဟ်သားစတိုင်လ်နဲ့ Go Cart တယူဟူးမောင်းတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူတို့ရဲ့မိဘတွေက အဝေးတစ်နေရာကနေ သူတို့ကိုရပ်ကြည့်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတယ်။ Go Cart ဖြတ်သွားတဲ့အချိန်ကလေးတွေရဲ့အော်သံကို ကြားနိုင်တယ်။ မိန်းကလေးတွေက ဆယ်ကိုက်နှုန်းနဲ့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ မောင်းကြတယ်။ ခွေးထွက်ကျောင်းသလို ဖြည်းညင်းညင်သာတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေကတော့ တစ်ဟုန်ထိုးမောင်းနှင် သောင်းကျန်းပါတယ်။ ယောက်ျားလေး မောင်းတာကိုတွေ့ရင် ကျွန်မ ပြေးရှောင်တတ်တယ်။ သူတို့အာရုံမစိုက်ဘဲ မောင်းရင် ကျွန်မကို တိုက်မှာစိုးလို့ပါ။ တကယ်တမ်းမှာလည်း သူတို့က အာရုံစိုက်မမောင်းပါဘူး။ အရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းပြီး ရှေ့နောက်ဝဲယာ ကြည့်တတ်ပါတယ်။ တစ်ခါက ကောင်လေးတစ်ယောက် သစ်ပင်ကို တိုက်မိပြီး လူရောကားပါ ချောင်းထဲကျသွားလို့ တဝါးဝါး အော်ငိုခဲ့တယ်။ လူကြီးတွေက သူ့ကို အမြန်ကူညီ ဖြေရှင်းပေးပြီးတဲ့နောက် ကားပေါ် သူ ပြန်တက်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် အရှိန်ပြင်းပြင်း ထပ်မောင်းတော့တယ်။

ယောက်ျားလေးတွေဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူတဲ့ သတ္တဝါဖြစ်တယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်က ထေလာ အသက်လေးနှစ်ပြည့်ခါနီးမှာ Go Cart မောင်းတဲ့ ကလေးတွေကိုတွေ့တော့ သူ့ အားကျခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ Go Cart အသစ်တစ်စီးက ဒေါ်လာနှစ်ထောင်လောက် ရှိပြီး တစ်ပတ်ရစ်ကလည်း ဒေါ်လာ ရာကျော်ရှိတာကြောင့် သူ့မေမေ အဲလစ်စဘက် မဝယ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ထေလာ အသက်လေးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့လုပ်ခါနီးတော့ သူ့ဘိုးဘိုးဖီးလစ်က ကျွန်မကို သူ့သုံးနှစ်သားအရွယ်ကတည်းက Go Cart မောင်းနေခဲ့ပြီ။ ကားမောင်းဖို့ ထေလာ စောင့်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သူ အတော်အိုနေပြီလို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီစကားကြားတော့

ကျွန်မ လန့်သွားတယ်။ ထေလာက အခုမှလေးနှစ်လေး။ ဘယ်ကလာ အတော်အို နေပြီလဲ။ အဲဒီလိုပြောပြီး ဘိုးဘိုးဖီးလစ်ဟာ ဂိုဒေါင်ထဲပြေးပြီး အမှိုက်ပုံထဲကနေ ဟိုရှာဒီရှာနဲ့ Go Cart တစ်စီး ထုတ်လာတယ်။ ဒီ Go Cart က သူ့ သုံးနှစ်သားတုန်းက စီးခဲ့တဲ့ကားဖြစ်တယ်။ ပြင်ပြီး ထေလာကို ပေးမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ စတီယာရင်မပါ။ ဘီးမပါတဲ့ဟာကြီးကို Go Cart လို့ ခေါ်သတဲ့လား။ ကြွက်ကိုက်လို့ ဟိုတစ်ပေါက် ဒီတစ်ပေါက်ဖြစ်နေပြီး ပင့်ကူမျှင်အထပ်ထပ်နဲ့ သံချေးတက် ပုံပျက်နေတဲ့ အခွံအကာ နဲ့ဟာကို Go Cart လို့ ခေါ်သတဲ့လား။ ရှေ့ခုံတန်းလေးပဲ ပုံပျက်ရှိနေတာကြောင့် ဖင်တုံးလေးနှစ်ခုအတွက်တော့ နေရာရှိပါသေးတယ်။ ဘိုးဘိုးဖီးလစ်ဟာ ခွံခွံခွမ်းခွမ်း ဟိုထုဒီထုနဲ့ ပြင်သင့်တာပြင် ဖာသင့်တာဖာ လုပ်နေခဲ့တယ်။ တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာ Go Cart ပုံစံပေါ်လာပြီး ဆေးနီသုတ်ထားတဲ့ Go Cart ချောချောလေးတစ်စီး ရုပ်လုံးပေါ်လာတယ်။ အနီရောင်ကို ကျွန်မကြိုက်လို့ အရောင်ကို ကျွန်မ ရွေးခဲ့ပါတယ်။ ဘိုးဘိုးဖီးလစ်က သံပြားတစ်ချပ်ပေါ်ဆေးနဲ့ 'ထေလာ' လို့ ကားနံပါတ်ပြား ရေးပြီး ကားနောက်မြီးမှာ ချိတ်လိုက်တယ်။ ကားကို ဆီဖြည့်ပြီးနောက် မောင်းလို့ရပြီ လို့ ဘိုးဘိုးဖီးလစ် ကြေညာတော့တယ်။

အစမ်းမောင်းတဲ့နေ့မှာ ဘိုးဘိုးဖီးလစ်ဟာ သူ့ဖင်တုံးကြီးကို ကားထိုင်ခုံထဲ အားနဲ့ထိုးထည့်ပြီး ကိုယ်ကိုလုံးထွေးလို့ တစ်နာရီကိုက် ၃၀ နှုန်းနဲ့ လူးလာခေါက်ပြန် မောင်းခဲ့တယ်။ အင်ဂျင်ဟောင်းရဲ့အသံက တအုန်းအုန်းမြည်နေလိုက်တာ ဒေါင်းတွေ တောင် လန့်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် ပျံတက်ကုန်ကြတယ်။ ဘိုးဘိုးဖီးလစ်က သူ့မောင်းရတာ အားရမှ ထေလာ့အဘွားကို ပေးမောင်းတော့တယ်။ ထေလာ့အဘွားက ဘယ်သူ ပါလိမ့် ရှာမနေပါနဲ့ ကျွန်မပဲလေ။ ကားဘီးလှိမ့်ရုံတင် မောင်းပြီး ကျွန်မ မမောင်း ချင်တော့ဘူး။ တုန်ခါလွန်းလို့ ခေါင်းကျိန်းသလို ဖင်ပါကျိန်းပါတယ်။ အကြောင်းက ကားသိပ်ဟောင်း၊ သိပ်စုတ်လို့ပါ။ ကားအသစ်ဆိုရင် ဒီလိုဖြစ်မလား။ ဒီလို ကားစုတ် မျိုးကို ဖင်ရင့် ရင့်တောင် မခံနိုင်ရင် ဖင်နုနုလေးကရော ခံနိုင်ပါ့မလား။ သနားစရာ ထေလာလေးရယ်။

ထေလာ လေးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့မှာ အဲလစ်စဘက်က ထေလာကို ကျွန်မ တို့အိမ် ခေါ်လာပါတယ်။ ဘာလက်ဆောင်ရမယ်ဆိုတာကို ထေလာ မသိပါဘူး။ တစ်လမ်းလုံး သူ ခန့်မှန်းလာခဲ့တယ်။ အဘိုးအိမ်ရောက်လို့ အဝတ်စကို ဆွဲဖယ်ပြီး Go Cart အနီလေးတွေ့မှ ထေလာ မြူးကြွလူးလှိမ့်တော့တယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်က ထေလာက သိပ်ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားရင် မြေပေါ်လူးလှိမ့်

ဒါမှမဟုတ် သစ်ပင်တက်တတ်ပါတယ်။ သူက ဒီလိုထူးခြားတဲ့နည်းနဲ့ သူ့စိတ်ခံစားမှုကို ပြတတ်တယ်။ မြေပေါ် လူးလို့မ့်ရာကထပြီး ဘိုးဘိုးဖီးလစ်ကို သူ ပြေးဖက်ရင်း အော်ပါတယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဘိုးဘိုး...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ဘိုးဘိုးကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ထေလာ... ဒီကားက ဘိုးဘိုးငယ်ငယ်တုန်းက မောင်းခဲ့တယ်၊ မေမေ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း မောင်းခဲ့တယ်၊ ဒေါ်လေးမိရှဲ့လ် ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း မောင်းခဲ့တယ်။ အခု သားအလှည့်ရောက်ပြီ” လို့ အဲလစ်စဘက်ကပြောတယ်။

ဒါကို ကြားတာနဲ့ ကားပေါ်တက်ရဖို့ ထေလာ စိတ်ပြင်းပြတော့တယ်။ အဲလစ်စဘက်က ထေလာကိုခေါ်ပြီး တစ်ပတ်မောင်းပြတယ်။ နောက်တစ်ပတ်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းနိုင်သွားတယ်။ မောင်းတာမှ ဆူနာမီရေလှိုင်းလိုပဲ။ ကျွန်မတို့ရှေ့ ဖြတ်တိုင်း “သား ကားမောင်းတတ်ပြီ၊ သား ကားမောင်းတတ်ပြီ” အော်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့လည်း သူ့ကို “ထေလာကွ...ဂုဏ်ယူပါတယ် ထေလာ” လို့ အော်လိုက်ကြတယ်။

တစ်ခါသားမှာ ထေလာက ကျွန်မရှေ့ တံခနဲရပ်ပြီး “လင်း... ကားပေါ်တက်... လင်းကို ခေါ်လည်မယ်” လို့ အော်တယ်။

“နိုး...နိုး...ထေလာမောင်းတာ သိပ်မြန်တယ်” လို့ ကျွန်မငြင်းလိုက်တယ်။

“လေဒီ...သား ဂျန်ထမန့်လိုမောင်းမှာပါ” သူ့သဘောက အမျိုးသမီးကို ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်မယ်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ကားပေါ် လေဒီတက်လိုက်တယ်။ ဒီဂျန်ထမန့် ငယ်လေးက ကတိမတည်ဘဲ “ဝူး” ခနဲမောင်းထွက်သွားတယ်။ လေဒီက မြန်တာကို ကြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တုန်ခါနေတာကို ကြောက်တာပါ။ ထေလာက တုန်ခါမှာကို မကြောက်ဘူး။ သူ့ဖင်သေးသေးလေးကလည်း တုန်ခါမှာကို မကြောက်ပါဘူး။ ယောက်ျားလေး ခုနစ်နှစ်ကနေ ကိုးနှစ်အတွင်းဆိုရင် လေးဘီးကားမောင်းပါတယ်။ လေးဘီးကားက တကယ့်ကားပါ။ ကားလောက်ရှိတဲ့ဘီးကြီး၊ အင်ဂျင်ကြီး၊ စတီယာရင်ကြီးပါပြီး လူကြီးလေးယောက် စီးလို့ ရပါတယ်။ လက်ရှိ အဆင့်မြှင့်ထားတဲ့ လေးဘီးကားရဲ့ အင်ဂျင်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရဲ့ အင်ဂျင်ဖြစ်တယ်။ အိတ်ဇောထုတ်နှုန်း 50CC ရှိပြီး တစ်နာရီ ကိုက် ၆၀ ကျော် မောင်းနိုင်တယ်။ ဒီလိုကားမျိုးက ရွံ့မြေ့နဲ့ တောအုပ်ထဲမှာပဲ မောင်းနိုင်တယ်။ ကားလမ်းမပေါ် တက်မောင်းမရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလိုကားမျိုးကို လူအများက အမဲလိုက်ကား၊ တောတွင်းစခန်းချကားလို့

mgyoe.com

ခေါ်ကြတယ်။

တက္ကဆက်ပြည်နယ်သားတို့အနေနဲ့ လေးဘီးကားမောင်းတာဟာ ကြီးပြင်းခြင်းရဲ့ ပြယုဂ်ဖြစ်တယ်။ လေးဘီးကားရှိပြီဆိုရင် သူတို့က ကလေးငယ်မဟုတ်တော့ဘူး။ Go Cart မမောင်းတော့ဘူး။ Go Cart လို့ ကလေးကား မောင်းတာဟာ ရှက်စရာဖြစ်သွားပါပြီ။ လေးဘီးကားကျတော့ မတူဘူး။ လေးဘီးကားရဲ့ ခပ်မိုက်မိုက်စတိုင်လ်က ဂျစ်ကားကို အရှုံးမပေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကောင်လေးတွေက ပိုစိတ်လှုပ်ရှားကြတယ်။ တခြားမြို့တွေရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိတယ် ကျွန်မ မသိပေမယ့် ကျွန်မတို့ဆီမှာတော့ ညနေရောက်တာနဲ့ ဒီလိုလေးဘီးကားတွေကို အံ့လိုက်ကျင်းလိုက် တွေ့ရလေ့ရှိတယ်။ ကားမောင်းနေချိန်မှာ ကောင်လေးတွေက အပေါ်အကျီကို ချွတ်ပြီး နံရိုးဖြူဖြူတွေ ထုတ်ထားတတ်ကြတယ်။ လေ့ကျင့်သင်ကြားမှု မခံထားရတဲ့ လူရိုင်းကလေးတွေလို နေရောင်အောက်မှာ ပြေးလွှားမောင်းနှင်ကြတယ်။

တစ်ခါက ကျွန်မနဲ့ ဖီးလစ်တို့ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကိုင်အိမ် သွားလည်ကြတယ်။ အိမ်ရှေ့တံခါးဝ ရောက်ချိန်မှာပဲ အိမ်ရှင်ရဲ့ ၈ နှစ်အရွယ်သားလေး ဂျက်ဆင်ဟာ လေးဘီးကားတစ်စီးနဲ့ ကျွန်မတို့ရှေ့ ရောက်ချလာတယ်။ ကားနှစ်စီးမျက်နှာချင်းဆိုင်ခိုက် 'ကျီ' ခနဲ ပြိုင်တူရပ်သွားကြတယ်။ ကျွန်မနှလုံးခုန်ရပ်မတတ် လန့်မိတယ်။ ကျွန်မတို့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီးနောက် ဖီးလစ်က "ဂျက်ဆင်... ကွန်ဂရက်ကျူးလေး ရှင်းကွာ... မင်း လေးဘီးကားတစ်စီး ပိုင်သွားပြီ" လို့ တအံ့တဩ ဆိုတယ်။

"ဒါ ကျွန်တော့်မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါ... လင်း ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်စီးပါ" လို့ ဂျက်ဆင်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာပြောတယ်။ သစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်မှာစိုးလို့ ကျွန်မ မစီးရဲပါဘူး။ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေ နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျက်ဆင်ရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကို မငြင်းဆန်နိုင်ခဲ့လို့ ကျွန်မ ကားပေါ်တက်လိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကနေလည်း "ဂျက်ဆင်... ဖြည်းဖြည်းမောင်း နော်... ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော်" လို့ သတိပေးနေခဲ့တယ်။

ဂျက်ဆင် ဘယ်နားထောင်လိမ့်မလဲ။ စက်နှိုးပြီး ကားကို တောအုပ်ထဲ တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းဝင်သွားလိုက်တယ်။ ကုန်းတက်ကုန်းဆင်း တရစပ်ပါပဲ။ ကြားမှာ ဘာဂီယာထိုးတာမှ မရှိခဲ့ဘူး။ သစ်ရွက်နဲ့ချိတ်ပြီး ကျွန်မဆံပင်တွေ ရှုပ်ပွနေလိုက်တာ စုန်းမကြီးနဲ့ တူနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် လေးဘီးကားစီးရတာ သိပ်မိုက်ပါတယ်။ တောရိုင်းမြေထဲမှာ ဟိုမောင်းဒီမောင်း သောင်းကျန်းနေလိုက်တာ ကျွန်မဟာ အနက်ရောင်ဝတ်ရုံနဲ့ တံမြည်းစည်းတစ်ချောင်း ကျောပိုးပြီး လေထဲလွင့်နေ

တဲ့ တကယ့်စုန်းမအတိုင်းပါပဲ။

“အို... လင်းလည်း ဂျက်ဆင့်အရွယ်ကို ပြန်သွားမယ်...လေးဘီးကားတစ်စီး လိုချင်တယ်” ကားပေါ်ဆင်းတဲ့အချိန် ရင်ထဲကလာတဲ့စကားကို ကျွန်မ လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ပြောလိုက်မိတယ်။ သူ့အရွယ်တုန်းက လေးဘီးကားဆိုတာကို ကျွန်မ ဘယ်မြင် ဖူးလိမ့်မလဲ။ စက်ဘီးလေးပဲ မြင်ဖူးခဲ့တာပါ။ ဒါကို ကျွန်မ မေ့သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ စက်ဘီးကလည်း ကျွန်မပိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ မူကြိုကျောင်းက အများပိုင်စက်ဘီးပါ။ စုစုပေါင်း နှစ်စီးရှိပြီး ကောင်လေးတွေကပဲ အမြဲလုစီးခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကလည်း လက်မြန်ပြီး ကြမ်းတမ်းတယ်။ စက်ဘီးကို ကျွန်မကိုင်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်။ သူတို့က ဖျတ်ခနဲ လုသွားခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် အရုပ်မ စုတ်ပြတ်ပြတ်လေးကိုပဲ ကျွန်မ အမြဲ ဖက်ထားခဲ့ရတယ်။

ယောက်ျားလေးတွေဟာ ၁၀ နှစ်ကနေ ၁၂ နှစ်အတွင်းမှာ တန်ဆာကား တွေကို စထိတွေ့တော့တယ်။ ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့အခါ ယောက်ျားလေးတွေက လေးဘီးကားကို ငြီးငွေ့လာပြီး လေးဘီးကားထက် မိုက်တဲ့ တန်ဆာကားတွေကို စမြည်းစမ်းတော့တယ်။ ဥပမာ-ထွန်စက်၊ မြေဂေါ်စက်၊ လမ်းကြိတ်စက်၊ သစ်ခုတ် စက်တွေလိုမျိုး စက်တွေဖြစ်တယ်။ ဒီကားကြီးတွေက သူတို့ရဲ့သွေးနဲ့ စိတ်အားထက် သန်မှုကို ဆူပွက်စေတယ်။ ဥပဒေအရ ဒီလို တန်ဆာစက်တွေက တကယ်လို့ ကိုယ့် တောင်ယာတွေမှာပဲ မောင်းရင် အသက်ကန့်သတ်ထားတာမျိုး မရှိပါဘူး။ ဒီနည်းနဲ့ ယောက်ျားလေးတွေက ခိုင်မာတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ လူကြီးတွေကို ကားပေးမောင်း ဖို့ တောင်းဆိုတော့တယ်။

“ဒယ်ဒီရေ... သား အပျော်မောင်းတာမဟုတ်ဘူး... သား လမ်းသွားပြင်မလို့ သားသစ်သွားခုတ်မလို့၊ သား အလုပ်လုပ်မလို့”

ဖီးလစ်ကို ဥပမာယူ ပြောရရင် သူ Go cart မောင်းတယ်၊ စက်ဘီးစီးတယ်၊ လေးဘီးကားမောင်းတယ်။ အဲဒီလို တောက်လျှောက်မောင်းလာတာ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ် ရောက်တော့ တန်ဆာကား မောင်းချင်လာတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူတို့ မိသားစုမှာ ခြံကြီးတစ်ခြံရှိတာကြောင့် လယ်ယာသုံးစက် အမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ အခွင့် အရေးရတာနဲ့ ဖီးလစ်ဟာ စက်တွေပေါ်တက်ပြီး ‘အလုပ်လုပ်’ ခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း ခြံကို သူ့မိဘတွေ ရောင်းလိုက်တော့ အိမ်နီးချင်းတွေဆီမှာ ဖီးလစ် သွား ‘အလုပ်လုပ်’ ခဲ့တယ်။ ဖီးလစ်ရဲ့လုပ်အားစွမ်းရည်ကို အိမ်နီးချင်းတွေ တဖြည်းဖြည်း သိလာခဲ့ပြီး လူအားမလောက်တဲ့အခါမှာ ကူညီခိုင်းခဲ့တယ်။ လုပ်အားကြေးငွေပါ ပေးကမ်းခဲ့

mgyoe.com

တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဖီးလစ်က ချမ်းသာရာလမ်းကို ရှာတွေ့ခဲ့ပြီး နွေရာသီကျောင်းပိတ်တာနဲ့ တောင်ယာထဲပြေးပြီး တခြားသူအတွက် ပြောင်းဖူးရိတ်စက်ကို မောင်းပေးတယ်။ တစ်နာရီ ဒေါ်လာ ၂၀ ရတာကြောင့် နွေရာသီအားလပ်ရက်မှာ ဝင်ငွေအများအပြား ရခဲ့တယ်။

တစ်ခါတလေ မြက်စိုက်တောင်သူတွေအတွက် မြက်ရိတ်စက်ကို သူ မောင်းပေးတယ်။ မြက်တစ်စတုရန်းပေရိတ်ပြီး ထရပ်ကားပေါ်တင်ရင် ဒေါ်လာ ၅ ဆင့်ရတယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဖီးလစ်ဟာ မနက်ကနေ ညအထိ မရပ်မနား အလုပ်လုပ်တာ တစ်နေ့ ဒေါ်လာ ၅၀ ရတယ်။ မြက်တွေ ဘယ်လောက်စတုရန်းပေ ရိတ်လိုက်ရမလဲ တွက်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြောင်းကို ဖီးလစ်ပြောတိုင်း ကျွန်မ နားထောင်ပြီး ရင်နာမိတယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက်ကြီးလေးတဲ့အလုပ် လုပ်ရတာလဲ၊ မိဘတွေ မတားဘူးလားလို့ ကျွန်မ မေးရင် သူက “မတားပါဘူး... သူတို့က ငါ့အတွက် ဂုဏ်ယူကြသေးတယ်။ ငါ ပိုက်ဆံရှာတတ်တယ်လေ” လို့ပြောတယ်။ ပိုက်ဆံရှာချင်ရင် စူပါမားကက်လိုမျိုးမှာ ရှာပေါ့လို့ဆိုတော့ စူပါမားကက်က မိန်းမလျှာတွေပဲ သွား လုပ်တာလို့ သူ ပြောတယ်။ မပင်ပန်းဘူးလားမေးတော့ ဖီးလစ်ကရယ်ပြီး ... “အင်း... မပင်ပန်းပါဘူး။ ပျော်စရာကောင်းတယ်... စက်တွေမောင်းရတော့ ပျော်တယ်။ နင် သိလား... လမ်းကြိုတ်စက်မောင်းတဲ့ အရသာက သိပ်ပိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သစ်ပင် ဖြတ်စက်ရောပဲ။ သူ့စက်သွားက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုတောင် စိစိမ္မပ္မ ကိုက်နိုင် တယ်”။ အဲဒီလိုပြောနေတဲ့အချိန်မှာ ဖီးလစ်မျက်နှာက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနေတတ်တယ်။ သစ်ပင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ကိုက်ဖြတ်နေသလိုမျိုး သွားက တဂတ်ဂတ် မြည်နေခဲ့တယ်။

အဲဒီအခါကျမှ သူ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ် လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရှာသလိုနဲ့ တကယ်တမ်းမှာ သူက စက်တွေမောင်းချင်လို့ ဆိုတာကို ကျွန်မ သဘောပေါက်တော့ တယ်။ အလုပ်မလုပ်ရင် ဒီလိုစက်မျိုးမောင်းဖို့ အခွင့်အရေး မရှိနိုင်ပါဘူး။ မိန်းမလျှာ တွေမှာလည်း မောင်းဖို့ အခွင့်အရေးမရှိပါဘူး။ တကယ်တမ်းမှာ ဖီးလစ်က ဘာမှ ထူးခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေရိကန်ကျေးလက်ဒေသက ယောက်ျားလေးတွေဟာ ဒီလိုအသက်အရွယ်ရောက်ချိန်မှာ သူရဲကောင်းဆန်စိတ်တွေ၊ သူရဲကောင်းဖြစ်လို့မူ တွေ မွေးဖွားလာခဲ့ပြီး သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်လည်း ဖြစ်တည်လာခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ဒီအရွယ်က ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ဖြိုးသန်စွမ်းလာတဲ့နည်းတူ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ကြီးထွားလာချိန်လည်းဖြစ်တယ်။ ကြီးမားတဲ့ မြေဂေါ်စက်၊ လမ်းကြိုတ်စက်၊ သစ်